Frank Zuckmantel
CONSPIRAŢIA TĂCERII
OZN Noua Ordine Mondială Servicii Secrete
Relatări despre modul în care guvernul şi serviciile secrete ascund lumii acest fenomen
Traducere de Linda-Antonia Willy
SAMIZDAT
EWEERTVERLAG
Editura SAMIZDAT
Editura Antet XX Press

Coperta: lonaş Stan
ISBN 973 – 99335 – 2 – 1

Frank Zuckmantel
CONSPIRAŢIA TĂCERII
OZN
Noua Ordine Mondială Servicii Secrete

CUPRINS

Prefaţă 7
Capitolul 1. Care sunt legăturile dintre OZN-uri şi Triunghiul Bermudelor 15
Capitolul 2. Incidentul Roswell 25
Incident la Roswell 25
Air Force, un OZN prăbuşit şi extratereştri morţi 31
Capitolul 3. Incredibila experienţă a inginerului Daniel W. Fry (călătorind într-un OZN) 50
Capitolul 4. Relatări din întreaga lume cu privire la OZN-uri 53
Aterizare la aerobaza militară aeriană Istrana? 53
Un OZN deconectează baza NATO de la Aviano, 1977 53
Ministerul Apărării dă publicităţii documente despre
OZN-uri 55

Piloţi portughezi urmăresc OZN-urile timp de 40 de minute 56
Avioane de vânătoare cu reacţie din cadrul aviaţiei militare spaniole întâlnesc OZN-uri, 1967 58
OZN-uri pe terenul de antrenamente al aviaţiei militare spaniole, 1975 59
General al aviaţiei militare confirmă existenţa OZN-urilor, 1976 59
Ministerul spaniol al aeronauticii dă publicităţii dosare despre OZN-uri 60
Vizionări de OZN-uri deasupra cartierelor generale NATO
şi a bazelor militare federale din Germania 62
Aviaţia militară belgiană confirmă existenţa OZN-urilor, 1990 64
Există şi victime ale OZN-urilor! 64
Capitolul 5. Fenomenul OZN-urilor abordat din perspectivă ştiinţifică 68
Formele de manifestare fizică a OZN-urilor:
Încercarea unei explicaţii 68
Incredibilul şi imposibilul 69
Câmpul de forţă de respingere 70
Invizibilitatea OZN-urilor 71
Accelerarea uluitoare 72
Esenţialul este invulnerabilitatea 73
Fenomene luminoase 73
Particule de interacţiune 74
Capitolul 6. Şi astronauţii au văzut OZN-uri 77
Un univers cu existenţă paralelă! 89
Capitolul 7. Răpit de extratereştri! 96
Capitolul 8. OZN-uri în Uniunea Sovietică 99
Zona permică 99
Obiecte zburătoare necunoscute pe ecranele radar 111
La Gorki 111
În (actuala) Ucraina?! 111
La est de Voroneş (zonă din Borissoglebsk, Voroneş) ... 112 Observaţii din 23 martie 1984

(între orele 14: 22 şi 14: 55) 115
Observaţii din 28 martie 1984
(între orele 22: 05 şi 22: 40) 116
OZN-uri pe cer – piloţii relatează 120
Vizionări de OZN-uri în oraşele Uniunii Sovietice 132
Capitolul 9. Ascunderea fenomenului OZN-urilor 151
Ce se ascunde? 151
Derulare intenţionată 155
Există vreo implicare din partea guvernului american? 158
OZN-uri prăbuşite – invenţie sau realitate? 162

PREFAŢĂ

Prin intermediul acestei cărţi veţi fi familiarizaţi cu câteva aspecte esenţiale ale cercetării obiectelor de zbor neidentificate, despre care se relatează tot mereu în media. În cadrul numeroaselor reportaje vi se transmite o impresie despre ceea ce se întâmplă, despre stadiul în care au ajuns cercetările şi ce desfăşurare a urmat fenomenul OZN-urilor însuşi. De zeci de ani se fac deja observări asupra obiectelor de zbor de pe cer ale căror înfăţişare şi manipulare contrazic toate obiectele cunoscute până în prezent şi a căror provenienţă nu poate fi explicată. Aceste apariţii sunt extrem de rare şi nu se poate prezice nici când şi nici cu ce frecvenţă se ivesc într-un anumit loc sau pot fi văzute. Aproape uitate într-o ţară, urmează ca o alta să fie confruntată cu o adevărată invazie a acestor obiecte zburătoare neidentificabile (OZN-uri). Şi cum se întâmplă întotdeauna în aceste cazuri, acolo unde nu pot fi găsite explicaţii rapide, oamenii tind să pună la îndoială însăşi existenţa acestor fenomene. Majoritatea populaţiei consideră în prezent că OZN-urile nu sunt – aşa cum le spune numele – „obiecte zburătoare neidentificabile”, ci apariţii naturale pe cer, care sunt însă greşit interpretate, în fapt ele fiind aşadar „foarte” identificabile, dacă s-ar întreprinde cercetări serioase. Într-adevăr, din nouă semnalări ale unor apariţii ciudate pe cer, trimise redacţiilor de ziare sau observatoarelor astronomice, doar

un singur fenomen nu poate fi identificat de către experţi. Celelalte pot fi explicate ca fiind baloane zburătoare, meteoriţi, muniţie trasoare, stele luminoase, avioane (pentru a numi doar cele mai frecvente ambiguităţi). Ar fi însă o afirmaţie greşită să spunem că numai 10% din totalul OZN-urilor ar rămâne neexplicate. Mult mai corect este faptul că experţii adună în proporţie de 100% cazurile neidentificabile, dat fiind că elimină din dosare obiectele identificate. Colecţia de obiecte zburătoare neidentificabile a profesorului Saunders de la Universitatea Colorado cuprinde astăzi 100.000 de cazuri codate în vederea valorificării prin prelucrarea electronică a datelor. Aceasta este proporţia „puţinului rest”, după cum sunt desemnate inofensiv de către cercetători neinformaţi şi ziarişti obiectele rămase neidentificate. (Prin comparaţie: în literatură se găsesc ceva mai mult de 1500 de relatări despre observările fulgerelor sferice).

Să presupunem că mergeţi noaptea cu maşina pe un drum de ţară şi observaţi – ceea ce se întâmplă destul de frecvent – cum cade o lumină puternică din cer, persistă plutind la circa 50 de metri deasupra pământului ca apoi să se ridice şuierând înapoi spre cer şi să dispară. Cui v-aţi adresa pentru a afla ce fel de fenomen a fost acela? Veţi constata că nu vor arăta interes nici institutele universitare, nici observatoarele astronomice şi nici staţiile meteorologice. Căci acolo sunt urmate propriile programe de cercetare şi nu se doreşte împovărarea cu probleme ce depăşesc sfera respectivă de interes. Angajaţii de la turnul de control al celui mai apropiat aeroport nu au văzut nimic pe ecranele lor radar, deoarece urmele de zbor care aparţin avioanelor sunt eliminate automat. În mod normal, la redacţiile ziarelor nu au sunat şi alţi martori. Astfel rămâneţi singur cu experienţa dumneavoastră. Cunoscuţii vă vor compătimi, dat fiind că de-acuma sunteţi şi dumneavoastră unul dintre „aceia”, care „văd” ceva. În urma sondajelor s-a constatat tot mai des că martorii acordă foarte multă importanţa părerii cunoştinţelor lor. Teama de a fi dezaprobaţi este mai puternică decât însăşi

înfricoşătoarea experienţă. Această teamă faţă de excluderea din contextul social, presiunea conformării este atât de intensă, încât s-a ajuns de exemplu la cazuri precum cel al unui medic din Ostfriesland care a văzut împreună cu soţia şi fiul său 19 obiecte luminoase plutind pe cer, ce aveau formă de ţigări, dar care nu a îndrăznit să-i atenţioneze asupra apariţiei pe vecinii care vorbeau pe strada aflată în faţa casei sale. A preferat în schimb să contacteze telefonic îndepărtatele notabilităţi ale regiunii (un candidat la titulatura de căpitan, farmacistul şi proprietarul unei ţiglării) spre a şi-i atrage de partea sa în calitate de martori, motivându-şi gestul prin aceea că altminteri ar fi putut circula zvonul potrivit căruia doctorul ar fi înnebunit. Cabanierul şi ajutoarele acestuia de pe masivul Hochries au observat în 1973 un „ou zburător” luminos şi colorat. Prin intermediul staţiei radio, acesta l-a alarmat şi pe cabanierul învecinat din Klausenalpe, în Austria. Acesta a observat de asemenea obiectul ce juca în de sus şi în jos. Nu a reuşit însă să-i convingă pe doi dintre oaspeţi să vină în faţa cabanei şi să confirme vizionarea. Lucidul cuplu a refuzat pur şi simplu să fie nevoit a privi ceva atât de respingător ca un OZN. Dintre toate ţările, în Germania se resimte cea mai accentuată formă de teamă în rândul cetăţenilor în faţa situaţiei de a fi ridiculizaţi în urma recunoaşterii publice a unei vizionări, spre deosebire de Franţa şi de statele latino-americane, unde, printr-o atitudine mai toleranta din partea presei, s-a favorizat acceptarea firească a fenomenului. Ce a determinat ca apariţia obiectelor neidentificabile să devină un subiect tabu, care nu e cercetat în nicio universitate? De ce a scăzut tot. Mai mult interesul opiniei publice faţă de acest fenomen, în vreme ce relatările martorilor devin tot mai ciudate, dar şi mai interesante? Un motiv întemeiat ar putea fi că s-a sperat prea mult în primirea unei explicaţii plauzibile, iar acum lumea e sătulă de atâta aşteptare. Senzaţionalele relatări despre OZN-uri s-au dovedit prea des a fi inofensive sau calificate drept simple fabulaţii. S-a întâmplat prea des ca grupări pseudoreligioase şi

arheologi amatori cu pretenţii ştiinţifice să pună stăpânire pe acest subiect. Cum să mai poată fi luat în serios! Dat fiind că mă interesau în general apariţiile cereşti, am adunat de timpuriu articole despre vizionări de OZN-uri. Acest interes pentru obiecte zburătoare în general mi-a fost stârnit de unul dintre mai vechii mei colegi de muncă, un inginer în construcţii de maşini. Citeam tot ce-mi pica în mână despre fenomenul OZN-urilor. În plus, colecţionam casete video cu documentare despre OZN-uri din toată lumea.

În primăvara 1964, un avion de vânătoare cu reacţie, de tip Mirage, ce zbura în regiunea Woomera (Australia) a fost înconjurat de o farfurie zburătoare. Incidentul acesta a fost urmărit de radarul terestru. În acelaşi an, Keyhoe (NICAP) le-a predat tuturor deputaţilor aflaţi în Congresul american raportul intitulat „The UFO-Evidence”, în speranţa că materialul doveditor va contribui la decizia Congresului de a aloca mijloace financiare pentru cercetarea OZN-urilor. Nu s-a întâmplat însă nimic. Prima anchetare cu adevărat ştiinţifică asupra OZN-urilor a fost dată întâi în sarcina Universităţii Colorado din SUA. Un număr de 37 de cercetători de la diferite facultăţi au devenit colaboratori permanenţi ai acestui proiect. Conducătorul său, prof. Condon şi colaboratorii acestuia au definit scopul cercetării încă dinaintea semnării proiectului, şi anume livrarea dovezii faptului că OZN-urile nu ar fi altceva decât falsificări, interpretări greşite ale fenomenelor naturale cunoscute sau halucinaţii. Numai astfel putea fi livrat un rezultat definibil în schimbul sumei de 500.000 de dolari. N-au fost cercetate decât 117 relatări despre OZN-uri. Pentru 35 dintre ele nu s-au putut găsi explicaţii satisfăcătoare. Şi totuşi, Condon a scris în cuprinzătoarea introducere a cărţii că OZN-urile nu constituie în opinia sa un subiect pentru ştiinţă. Că această hotărâre a fost luată în pripă, ne-o dovedeşte faptul că tocmai cercetătorii care au studiat integral raportul de 1.000 de pagini au ajuns cu adevărat la convingerea că la subiectul OZN-urilor se mai pot adăuga multe alte lucruri

faţă de ceea ce credeau ei înaintea parcurgerii raportului. Acest lucru ne-a fost confirmat şi de un profesor de filosofie de la Universitatea din München. Mulţi cercetători care nu au acceptat de asemenea concluziile formulate de Condon i s-au alăturat lui Hynek, care înfiinţase în 1973 un centru de cercetare a OZN-urilor (CUFOS), edita revista „UFO-Reporter” şi dăduse viaţă primului ziar de specialitate „The UFO Journal”.

S-au făcut oferte de preluare a sarcinii unei cercetări asupra OZN-urilor şi la NASA Aceasta însă a refuzat, căci nici ei nu i-au fost puse la dispoziţie dosarele secrete cu materialul filmat şi alte rapoarte secrete despre OZN-uri (aşa cum le posedă laboratoarele serviciilor secrete americane), iar fără asemenea date fundamentale nici NASA nu putea colecta mai multe informaţii decât grupările de cercetare particulare. În 1974, gruparea de cercetare MUFON, căreia îi aparţin îndeosebi cercetători particulari, căuta reprezentanţe în Europa. S-au găsit oameni de ştiinţă din Germania, Austria. Şi Elveţia, care s-au alăturat acestei asociaţii internaţionale MUFON, pentru a aborda enigma OZN din perspectiva metodelor ştiinţifice. O singură asociaţie profesională nu este capabilă să analizeze cuprinzător vizionările de OZN-uri. Grupării vorbitoare de limba germană îi aparţin astăzi 50 de membri din universităţi, institute de cercetare şi din industrie, dintre care, pe motivul poziţiei lor profesionale expuse, unii folosesc pseudonime. Din această grupare fac parte printre alţii mai mulţi fizicieni teoreticieni şi practicieni, astronomi, matematicieni, chimişti, informaticieni, ingineri, medici, psihologi, biologi, un etnolog, un arheolog, un fotograf ştiinţific, un doctor hipnotizator şi un mineralog. Discuţia interdisciplinară se află încă în stadiu preştiinţific, dat fiind că nu au fost elaborate deocamdată teorii verificabile şi nu sunt disponibile mijloace de cercetare. De aceea lucrările se limitează mai întâi la elaborarea unei metode pentru formularea procesului de cercetare şi a stabilirii bazei de date.

Drept punct de plecare servesc cele peste 50 de cazuri adunate în spaţiul vorbitor de limbă germană, în cadrul cărora martorii au fost intervievaţi personal sau cercetaţi; materialul „Blue Book” provenit din partea aviaţiei militare americane (140.000 de pagini cuprinse pe 95 de microfilme); 600 de pagini de rapoarte (neoficiale) făcute asupra OZN-urilor aparţinând Central Intelligence Agency (CIA), National Security Agency (NSA), Federal Bureau of Investigation (FBI), precum şi alte documente ale guvernului american, care au putut fi procurate pe baza, Actelor despre libertatea informaţiei din partea iniţiativei civile, a cetăţenilor care sunt împotriva ascunderii fenomenului OZN-urilor” (CAUS). Cuprinzătoarele colecţii de volume de specialitate, de reviste, fotografii şi filme conţin diverse informaţii ale grupărilor de cercetare particulare străine care-şi ţin propriile conferinţe şi publică serioase rapoarte de specialitate. Se pune accent pe cercetarea interacţiunilor fizice ale OZN-urilor cu mediul înconjurător. Astfel s-a editat un catalog conţinând 1300 de cazuri de efecte electromagnetice şi gravitative înregistrate în apropierea OZN-urilor. În cercetările martorilor s-a putut apela la sprijinul ministerelor naţionale de interne, la prezidiile de poliţie şi la centrala instituţiei federale de asigurare aeriană. Doar în cazurile extrem de neobişnuite, cum ar fi spre exemplu cele în care în urma întâlnirilor cu OZN-uri, martorilor le-au fost şterse mai multe ore din memorie sau în care aceştia au ajuns în contact direct prin atingere cu fiinţe cu asemănare de om de pe aceste obiecte, martorul principal a fost întotdeauna chestionat încă o dată sub hipnoză şi s-au actualizat expertizele psihologice şi psihiatrice. În rest s-au putut confirma toate experienţele, aşa cum au fost relatate de toţi oamenii în mod similar şi aşa cum sunt povestite ele în cartea de faţă.

Au fost văzute farfurii cu cupole ataşate, dar şi obiecte în formă de sferă sau semisferă, cu cinci colţuri şi în formă de oglindă. Alături de lucrări teoretice, rezultatele cercetărilor de teren au fost prezentate regulat

în cadrul conferinţelor anuale ale MUFONCES, ţinute cu uşile închise, pentru ca mai târziu să fie publicate în rapoarte cuprinzătoare.

Aceste rapoarte de conferinţe se adresează în primul rând unui cerc restrâns de cercetători interesaţi şi nu sunt disponibile în comerţul public. În cele zece rapoarte MUFONCES apărute până acum, însumând 2700 de pagini au fost analizate printre altele, posibilităţi de cercetare ştiinţifică a OZN-urilor din perspectivă ştiinţifico-teoretică, s-au prezentat procedee matematice de analiză a fenomenelor ce nu pot fi prezise în plan teoretic, s-a discutat despre observările pe radar şi erorile de observare, precum şi despre siguranţa percepţiei umane, a amintirii şi a relatărilor. În continuare, s-au analizat posibilităţile şi limitele regresului prin intermediul hipnozei în cadrul cercetării OZN-urilor şi metodele de verificare a autenticităţii înregistrărilor fotografice. Colecţia de date despre OZN-uri aparţinând proiectului „Blue-Book” a fost revăzută şi supusă unei aprecieri critice. S-a relatat despre vizionări ale OZN-urilor în Uniunea Sovietică, comportamentul deosebit al animalelor în apropierea OZN-urilor şi au fost aduse peste 85 de relatări având ca subiect OZN-uri deosebit de luminoase. În lucrările abordate dintr-o perspectivă istorică s-au discutat problema realităţii contactelor cu extratereştri din Antichitate şi din epoca modernă, vizionările de OZN-uri din secolele al XVII-lea şi al XVIII-lea, precum şi acelea înregistrate în timpul celui de-al Doilea Război Mondial. Am indicat metode de înregistrare automată a obiectelor zburătoare necunoscute, am enumerat asemănările şi diferenţele dintre apariţiile luminoase paranormale şi OZN-uri şi ne-am referit la efectele fiziologice şi psihosomatice ale razelor obiectelor zburătoare necunoscute. Lucrările fizice au abordat printre altele teorii ale fulgerelor globulare şi legăturile acestora cu apariţiile luminoase, cercetările întreprinse asupra fenomenelor plasmatice din preajma obiectelor zburătoare necunoscute, precum şi subiectul „Solid Lights” (adică

raze de lumină scurte şi convexe, OZN-uri). S-au analizat noi teorii ale gravitaţiei, ale structurilor materiei şi teorii unitare ale câmpurilor, fiind luate în considerare în vederea explicaţiilor calitative ale anumitor efecte fizice ale OZN-urilor. S-au elaborat prime formulări ale unei teorii despre caracteristicile apariţiilor luminoase neidentificate pe baza teoriei lui Heim, care descrie într-un sistem unitar hexadimensional comportarea geometrodinamică a cuantelor.

Relatările martorilor indică aceleaşi caracteristici fizice ale OZN-urilor, ceea ce denotă că reprezentarea noastră despre gravitaţie necesită anumite corectări. Se pare că OZN-urile nu sunt nave spaţiale, dat fiind că deplasările lor în spaţiu se deosebesc radical de toate reprezentările care există în momentul actual cu privire la o viitoare tehnologie astronautică. Potrivit însă unui principiu al relativităţii hexadimensionale inclus în teoria lui Heim, ar fi posibile „proiectări” ale obiectelor materiale în locuri depărtate (fără pierdere de timp). Este posibil ca OZN-urile să fie asemenea „proiectări”. Complexitatea acestor apariţii, vădita inteligenţă care îndrumă aceste obiecte (în 1975 OZN-urile s-au menţinut vreme de câteva zile tocmai deasupra depozitelor americane de arme atomice, urmărind atât avioanele, cât şi rachetele) exclude din capul locului faptul că într-un viitor va fi finanţată o cercetare ştiinţifică nemilitară. Ştiinţa îşi realizează succesele din cercetarea amănuntelor. Spectrul de vizionare al OZN-urilor cuprinde însă o arie prea largă de fenomene dintre cele mai diferite.

Atâta vreme cât OZN-urile se sustrag oricărei forme de contact, secretul nu va putea fi dezvăluit, oricum nu în sensul strict ştiinţific. Şi totuşi mulţi vor fi acei cercetători înzestraţi cu imaginaţie, care vor fi stimulaţi de studiul acestui fenomen, indiferent de felul în care vor fi explicate vreodată obiectele zburătoare neidentificate.

Frank Ziickmantel

CAPITOLUL 1 CARE SUNT LEGĂTURILE DINTRE OZN-URI ŞI TRIUNGHIUL BERMUDELOR?

Triunghiul Bermudelor. Ce se petrece în aceasta zonă?

Se ştie de când lumea că navigaţia în această zonă este extrem de periculoasă. În anul 1945 însă, zona a devenit mister ştiinţific. Avioanele şi vapoarele beneficiau încă de atunci de sisteme moderne de navigaţie şi puteau fi supravegheate foarte bine. Prin intermediul staţiei radio se aflau în permanenţă în legătură cu uscatul. Astfel nu te mai puteai rătăci atât de uşor în larg, căci în cazul unui accident neaşteptat se anunţau imediat turnurile de control. În ciuda tuturor acestor măsuri, un escadron de cinci bombardiere de vânătoare de tip Avenger aparţinând aviaţiei militare a dispărut fără urmă la 5 decembrie 1945. Purta numele de cod Flight 19.

Cercetătorii, ziariştii şi curioşii ştiu totul despre Flight 19 sau, cel puţin, despre desfăşurarea tragediei, căci despre destinul escadronului Avenger şi al echipajului acestuia nu se ştie nimic. Acest caz apare în toate lucrările despre Triunghiul Bermudelor, devenind clasic: un simbol.

Notorietatea să se bazează pe numeroasele comentarii din ultimii treizeci de ani şi pe faptul că a fost primul caz care a atras atenţia oamenilor de ştiinţă asupra misterioaselor fenomene din această regiune a Pământului. Probabil că fără tragica dispariţie a bombardierelor nu s-ar fi auzit niciodată nimic despre Triunghiul Bermudelor şi numai câţiva navigatori ar fi ştiut astăzi că în „cimitirul Atlanticului”, aşa cum era denumită regiunea mai înainte, se întâmplă lucruri extrem de ciudate. Odată cu Flight 19 însă, întreaga lume a aflat de misterul cel mai de neînţeles al timpului nostru.

În ciuda duzinelor de rapoarte, cărţi şi articole apărute începând cu 1945, asupra Flight 19 planează încă neclaritatea. Poate că s-a spus deja totul; informaţiile sunt însă atât de disparate, încât, nici până astăzi nu s-a gândit nimeni să cuprindă diferiţii factori într-o sinteza concretă; în derularea unui asemenea proiect s-a constatat că la rezolvarea fiecărei probleme apărea alta nouă. Să începem cu începutul; cu ceea ce s-a întâmplat cu adevărat în

Florida la 5 decembrie 1945. În această zi, o escadrilă formată din cinci TMB Avenger US-Marine trebuia să pornească din Fort Lauderdale din Florida pentru a efectua un zbor de rutină. Prima lor ţintă era epava unui cargobot Liberty, undeva la sud de insula Bimini din Bahamas, în apropierea insulelor Hen şi Chicken, la 257 km depărtare de baza militară. Cele cinci aparate trebuiau să bombardeze epava timp de douăzeci de minute, apoi să parcurgă 64 km în direcţie nordică spre insula Great Sail Key, situată la celălalt capăt al arhipelagului Bahamas, pentru ca luând de acolo curs înspre sud-vest, să se întoarcă la baza militară. Pentru această misiune au fost prevăzuţi în total 15 oameni; ei erau subordonaţi comenzilor locotenentului Charles C. Taylor din Corpus Christi (Texas). Înaintea decolării, unul dintre bărbaţi, caporalul Kosnar din Kenosha (Wisconsin) a cerut să fie scutit de zbor. Dat fiind că efectuase destule ore de zbor pe respectiva lună, dorinţa lui a fost îndeplinită. Un alt bărbat exprimase aceeaşi rugăminte, acesta era însă indispensabil. Bărbatul în cauză era însuşi locotenentul Charles C. Taylor.

Dintr-un motiv inexplicabil, Taylor n-a fost părtaş la acea misiune decât silit. Şi atunci când l-a rugat pe locotenentul Arthur A. Curtis, ofiţerul de instrucţie al bazei militare, să numească pe altcineva în locul său, a dat tot atât de puţine explicaţii ca în seara dinainte, când i-a telefonat mamei sale din Texas, exprimându-şi refuzul de a participa la misiunea din ziua următoare. Li s-a alăturat silit celor cinci piloţi şi echipajelor acestora, în vederea efectuării ultimelor controale dinaintea decolării de la ora 18: 00. Piloţii celorlalte aparate erau locotenent Joseph Bossi din Kansas, locotenent al infanteriei marine Forest Gerger din Minnesota, locotenent al infanteriei marine George W. Stivers din Missouri şi căpitan al infanteriei marine Edward Powers din statul New York. Modelul TBM Avenger se număra printre cele mai puternice avioane cu elice cu un singur motor din istoria aeronauticii. Putea transporta la alegere bombe sau torpile. Viteza maximă se

ridica la 480 km/h la o înălţime de 3400 m, distanţa accesibilă era de 1610 km cu plinul făcut, armamentul consta din trei mitraliere de 12, 7 mm şi 7, 62 mm şi o torpilă de 56 cm sau o încărcătură bombardieră de 900 kg. Cu o întindere a aripilor de 16 m, acesta putea opera pornind atât de pe aeroporturi terestre, cât şi de pe portavioane. Câteva dintre victoriile decisive din războiul de pe Pacific se datorează acestui avion, cu precădere scufundarea celei mai mari nave de război construită vreodată, Yamato cu o capacitate de 64170 tone deplasament. Aceasta trebuia să fie prima navă a unei superflote cu care japonezii sperau să-i înfrângă definitiv pe americani în cursul unei bătălii pe mare.

Locotenentul Taylor avea la activ 2509 ore de zbor, dintre care 616 ca instructor de zbor şi pilot de război în Pacific, pe aparate de tip Avenger. Era aşadar un pilot deosebit de experimentat care cunoştea avionul pe dinăuntru şi pe dinafară. În buletinul meteorologic înmânat piloţilor înaintea decolării erau anunţate vânturi de până la 20 de noduri la suprafaţa cu intensificări de până la 30 de noduri şi nori răzleţi. Erau condiţii cărora Avenger le putea face faţa. La ora 14: 00 a decolat avionul locotenentului Taylor. Zece minute mai târziu decolaseră şi celelalte patru aparate. Niciunul dintre ele n-avea să mai revadă vreodată baza militară. Legenda spune că la ora 15: 45, baza militară de aviaţie şi marină Banana River (astăzi aerobaza militară Patrick, punct telefonic secundar la Cape Canaveral) a recepţionat un apel radiofonic înspăimântat de la locotenentul Taylor: „S.O.S! Se pare că ne-am îndepărtat de cursul iniţial. Nu mai putem vedea uscatul. Repet: nu mai avem pământul la orizont”. „Indicaţi-ne poziţia dumneavoastră, vă rog”, a cerut turnul de control.

„Nu suntem siguri, instrumentele sunt dereglate. Nu mai ştim unde anume ne aflăm. Cred că ne-am rătăcit”. „Îndreptaţi-vă înspre vest”, i-a sfătuit turnul de control.

„Nu mai ştim unde este vestul. Totul este fals, straniu. Nu suntem siguri de nicio direcţie. Nici oceanul nu mai arată ca de obicei”. Acesta este pasajul în care

majoritatea raportorilor întrerup dialogul dintre Taylor şi baza militară Banana River, pentru a relata atmosfera încordată din turnul de control. S-a încercat în zadar restabilirea contactului cu Taylor. Potrivit raportorilor, Taylor i-a predat comanda locotenentului Stivers.

cu acesta din urmă urmând a se fi restabilit o legătură la ora 16: 25. „Nu ne putem determina cu exactitate poziţia”, ar fi comunicat Stivers. „Ar trebui să ne găsim la circa 300 km nord-est de baza militară”. Un hârâit ar fi bruiat apoi legătura, până ce s-a auzit din nou glasul înspăimântat al lui Stivers: „Se pare că am pătruns în apele albe! Nici nu mai ştim unde ne aflăm!”. Aici a încetat emisia.

Cu ocazia unui film documentar comentat de celebrul actor Vincent Prince, o companie americană de televiziune a acordat în urmă cu câţiva ani un premiu de 10.000 de dolari. Trebuia să se explice de ce începând cu dispariţia Flight 19 se pierduseră fără urmă atâtea vapoare şi avioane în Triunghiul Bermudelor. Lawrence David Kusche, autor al „The Bermuda Triangle Mystery Solved”, care pretindea că ar fi rezolvat misterul Triunghiului pe cale „raţională” consideră că a meritat acest premiu, în condiţiile în care cartea sa oferea totuşi câte o explicaţie plauzibilă pentru fiecare caz în parte.

Din câte ştiu eu însă n-ar fi obţinut niciodată acei 10.000 de dolari. Pesemne că unele dintre soluţiile sale n-au fost prea convingătoare. Despre Flight 19 scrie că cercetările efectuate asupra incidentului de către Marină ar fi durat mai multe luni şi s-ar fi încheiat cu un raport ce cuprindea peste 400 de pagini. El ar fi verificat în repetate rânduri rapoartele, concluzionând din acestea că problema ar fi constat în legăturile radiofonice cu piloţii. În continuarea expunerilor sale, L.D. Kusche face descrierea acestor legături radiofonice, ele neavând însă decât foarte puţin în comun cu cele citite mai sus. Până şi indicarea orelor se îndepărtează cu mult de ceea ce este cunoscut în general. Misterul despre Flight 19 rămâne în continuare nedezlegat, ba chiar se adânceşte tot mai mult.

Prima relatare a martorilor citată de Kusche îi aparţine locotenentului Robert F. Cox, un instructor de zbor din Fort Lauderdale. La 5 decembrie 1945, locotenentul Cox se afla singur într-un zbor de rutină în apropiere de Fort Lauderdale. Dintr-odată a auzit pe frecvenţa de 4805 khz, care este alocată exerciţiilor de zbor, o voce care i se adresa lui Powers întrebându-l ce arăta busola acestuia. Vocea a adăugat: „Nu ştim unde ne aflăm. Trebuie că ne-am rătăcit la ultima cotitură”.

La ora 15: 45 locotenentul Cox îi semnala turnului de control de la Fort Lauderdale faptul că s-ar fi rătăcit un vapor sau un avion. Apoi a transmis următoarele: „Aici FI 74 către vaporul sau avionul, care i s-a adresat lui Powers. Răspundeţi vă rog, pentru a vă putea veni cineva în ajutor. „Şi astfel s-a stabilit legătura radiofonică dintre locotenentul Cox şi Flight 19. Prin Powers se făcea referire la căpitanul infanteriei marine Edward Powers, care se afla în legătură radiofonică cu locotenentul Taylor. Când a auzit vocea lui Cox, acesta a spus: „Ambele mele busole sunt dereglate şi încerc să găsesc Fort Lauderdale din Florida. Survolez uscatul, dar este prăpăstios. Mă aflu cu siguranţă deasupra insulelor Keys (arhipelag situat la sud de Florida), nu ştiu însă la ce înălţime şi nici cum să mă întorc la Fort Lauderdale” şi Cox i-a dat o serie de sfaturi şi i-a propus să zboare înspre el în direcţia sudică. Răspunsul lui Taylor a fost însă descurajator., Acum ştiu unde mă aflu”, spuse el. „Înălţime de zbor 2800 picioare. Nu-mi veniţi în întâmpinare”. Dar Cox a insistat totuşi să se îndrepte înspre Flight 19. Degeaba. Legătura dintre cei doi bărbaţi s-a mai menţinut o vreme, dar după un timp mesajele lui Taylor s-au slăbit, ca şi cum avionul său s-ar fi îndepărtat de Cox. La întreruperea legăturii, Cox a decis să se întoarcă la Fort Lauderdale.

La ora 16: 45 s-a putut lua legătura cu Taylor la Fort Everglades. Era convins că se afla deasupra insulelor Keys din Florida. Comandantul Richard Baxter, al doilea ofiţer din biroul pazei de coastă al districtului nr. 7 (Miami) considera că aparatul se găsea în apropierea insulei

Walker Key, aproximativ 60 km la nord de Great Bahama. Legătura radiofonică ce fusese ascultată parţial şi la Fort Lauderdale devenea tot mai slabă, pentru ca la ora 19: 04 să se întrerupă definitiv. Potrivit lui Lawrence David Kusche, la pierderea Flight 19 au contribuit diferiţi factori. Decisivă ar fi fost proasta funcţionare a busolei lui Taylor.

Din raportul Marinei reiese că Taylor a încercat să schimbe frecvenţa de mai multe ori şi să treacă de pe 4805 khz, care părea deranjată de un emiţător cubanez pe frecvenţa de urgenţă de 3.000 khz. De teamă să nu piardă legătura cu avioanele sale, Taylor a renunţat. Acesta a fost motivul pentru care nu a fost auzit de staţiile radiofonice învecinate.

În jurul orei 17: 50 se credea în sfârşit că Flight 19 a fost localizat, şi anume la circa 29°15N şi 79°V. Fort Lauderdale a obţinut această informaţie pe cale radiofonică la ora 18: 10, de acolo fiind transmisă staţiilor de salvare printr-un telex la ora 18: 36. La staţia de pe coasta mai puteau fi încă interceptate la această oră frânturi de cuvinte ale escadrilei Avenger, legătura directă era însă deja întreruptă.

Trebuie aşadar că avioanele să se fi rătăcit undeva deasupra mării la nord de Bahamas, în timp ce credeau că se află încă la sud-vest de Florida şi puneau dispariţia numai pe seama neajunsurilor de ordin tehnic (busolele care funcţionau prost; refuzul de a schimba frecvenţa). Acest incident nu se lasă însă rezolvat atât de simplu, poate că adevărul diferă radical de rapoartele oficiale şi este mult mai misterios.

Mai întâi însă aş dori să relatez pe scurt destinul hidroavionului Martin Mariner, care a fost trimis în căutarea celor cinci Avenger-i şi a dispărut de asemenea în condiţii misterioase în Triunghiul Bermudelor. S-a încercat inter-relaţionarea acestor două cazuri, Lawrence David Kusche reuşind să dovedească însă că nu există nicio legătură între ele şi că dispariţia lui Martin Mariner nu este nimic misterios.

La ora 19: 27 au decolat două hidroavioane Martin

Mariner PBM 5 de la baza militară Banana River pentru a căuta cele cinci Avenger care nu mai emiteau. În acest moment, pe cer se aflau deja mai multe expediţii de căutare. Potrivit relatărilor celui de-al doilea radiotelegrafist Vernon D. Clary de la serviciul de comunicaţii NAS, Banana River, raportul de decolare al hidroavionului 49 a survenit cu puţin înaintea orei 19: 30. Prima precizare de poziţie era aşteptată înaintea orei 20: 00. O dată ce aparatul cu numărul 49 nu raportase nici la ora 20: 35, timp de o oră radiotelegrafistul a încercat în zadar să restabilească legătura cu el.

La ora 19: 50, echipajul vaporului „Gaines Mills”, ce se afla la 28°59N şi 80°25V, adică exact poziţia aşteptată a aparatului Martin Mariner, a observat o imensă explozie pe cer, urmată de flăcări vizibile timp de câteva minute.

Din cauza dozei ridicate de carburant pe care o ducea, Martiri Mariner a fost supranumit rezervor zburător de combustibil.

Emanaţia era atât de puternică, încât şi cea mai mică scânteie ar fi putut provoca o explozie. Pe această cale cauza dispariţiei sale pare a fi elucidată. Este foarte probabil ca marinarii vaporului „Gaines” să fi văzut la 5 decembrie 1945 explozia aeriană a lui Martin Mariner. Dar să revenim la Flight 19, cel mai mare mister din istoria aeronauticii. Iată ce emitea la ora 10: 39 vaporul „Delaware”. „Tocmai am văzut cinci avioane care zburau în formaţie şi s-au îndepărtat de coastă la Hillsboro Lights”.

La ora 19: 50, când avioanele se aflau cu siguranţă la sfârşitul carburantului, portavionul american Salomon a vizionat patru până la şase avioane aflate la 1900 de metri înălţime la 29°35N şi 81°28V, aproximativ deasupra golfului de la Port Royal. Alte relatări despre aparate ce zburau în formaţie s-au primit de la Brunswick (Georgia) şi de la Jacksonville; punctele de control ale spaţiului aerian nu aşteptau însă în această zonă decât Flight 19.

E ciudat cum de vapoarele n-au fost văzute de cele cinci avioane aflate în nevoie de carburant, deşi acestea fuseseră observate de toate echipajele. Şi dacă piloţii au

văzut totuşi vapoarele, de ce nu au încercat să aterizeze forţat pe apă sau pe portavionul Salomon, care era adecvat pentru aparatele de tip Avenger? în condiţiile în care nu mai aveau carburant, ezitările piloţilor sunt de-a dreptul nejustificabile. Aceasta nu este însă totul; vor mai urma însă şi alţi factori inexplicabili. O persoană din New York a angajat timp de 30 de ani cercetători asupra Flight 19 şi a adunat toate indiciile care aveau vreo legătură cu acesta. E vorba de Joan, văduva căpitanului Powers, care e convinsă de faptul că nu toţi participanţii la Flight 19 au fost ucişi la 5 decembrie 1945. Kenneth L. Woodward, reporter al revistei „Saga” a intervievat-o pe Joan şi i-a dedicat un articol în Bermuda Triangle Special Report 1977 (Gambi Publications, New York, 1977).

Joan lucrează la o bancă new-yorkeză şi nu are calităţi de clarvăzătoare. La ideea că poate nu toţi piloţii şi membrii echipajului zborului din 5 decembrie 1945 ar fi murit nu a ajuns dintr-o inspiraţie obscură, ci pe baza faptelor exacte.

Puţin după dispariţia celor cinci aparate, un pilot al Pan American susţine că a văzut în jurul orei 22: 30 mai multe rachete luminoase în Everglades din Florida. O anume Mrs. Sonderdale din Orlando a declarat că ar fi văzut de asemenea rachete luminoase verzi şi albastre, care trebuie să fi fost lansate la circa 25 km sud de Christmas în Florida. Un şofer de autobuz a făcut un anunţ similar referitor la rachete luminoase verzi în apropiere de Fort Myers din Florida. Dintr-o companie civilă de aeronautică s-a dat publicităţii declaraţia unui pilot care ar fi văzut în jurul orei 23: 55 patru rachete luminoase verzi, la aproximativ 80 km de Tampa în zona Fort Myers.

New York Times publica în 9 decembrie 1945 relatarea unui martor ocular în persoana unui pilot de cursă, care urmărise în noaptea precedentă în jurul orei 2: 00 dimineaţa rachete luminoase şi lumini semnalizatoare în mlaştinile din nordul Floridei.

Bineînţeles că Joan dorea să afle mai mult şi a interogat posturile răspunzătoare. Cercetările ei se

desfăşurau foarte anevoios, întâmpinând în repetate rânduri rezistenţă. A fost asigurată că se făcea tot ce stătea în puterea umană spre a-i găsi pe supravieţuitori sau chiar şi epave ale Flight 19. Tânăra femeie însă nu a renunţat şi a cerut o explicaţie pentru rachetele luminoase, văzute de diferite persoane în seara de 5 decembrie şi în zilele următoare în zona Everglades. Într-un sfârşit i s-a prezentat declaraţia unui anume L.C. Smith, care în timpul nopţii ar fi gonit cu o lanternă broaştele din mlaştină. Iată ce a concluzionat de aici căpitanul de corvetă Custer din marina americană: „Declaraţia domnului Smith explică totul şi sper că aceasta înlătură din cale toate neînţelegerile iscate din diferitele informaţii greşite ce vi s-au transmis”.

Joan trebuia aşadar convinsă că emitentul relatărilor adunate de ea nu fusese decât un simplu vânător de broaşte şi că până la urmă piloţii – observatori deosebit de educaţi – ar fi confundat totuşi rachetele luminoase verzi cu un flux de lumină atât de uşor de recunoscut. Joan a continuat însă cercetările; cu timpul s-a edificat asupra faptului că se încerca să i se ascundă ceva.

În articolul său, Kenneth L. Woodward relatează că ar fi intrat în legătură cu Joe Paonessa, unul dintre fraţii lui George Paonessa, care s-ar fi aflat la 5 decembrie 1945 în aparatul locotenentului Powers. În 1945, atunci când fratele său a fost de clarat dispărut, rjoe îşi satisfăcea stagiul militar ca şi curier diplomatic la Washington. Superiorul său din Marină l-a îndemnat să ceară totuşi Pentagonului informaţii amănunţite despre tragicul eveniment. Spre surprinderea sa a aflat că întregul material despre Flight 19 era ţinut secret, iar camera în care se aflau documentele era păzită cu străşnicie. Lucrul care l-a îngrijorat însă cel mai tare pe Joe Paonessa a fost că după numai patru zile de la dispariţie, acţiunea de căutare a încetat, cu toate că în joc se aflau 14 vieţi omeneşti. „În ziua de azi” spune el, „numai un singur dispărut este căutat vreme de o săptămână. Cu atât mai mult 14?”

În 1950, Joe a făcut cunoştinţă cu un ofiţer al aviaţiei militare, care l-a întrebat dacă ar fi cumva înrudit cu George. La răspunsul că i-ar fi frate, ofiţerul i-a împărtăşit că ar fi auzit de Flight 19 în cadrul comisiei de cercetare, dar că nu ar avea voie să vorbească despre rezultatele cercetării, pe motiv că aceasta n-ar fi fost încă încheiată. E vorba într-adevăr de o cercetare ciudată, ce a fost începută în 1945, dar neîncheiată încă nici în 1950.

Desigur că Joan e la curent cu toate aceste lucruri. Întrebările ei nu şi-au aflat însă încă nici acum răspunsuri satisfăcătoare:

— De ce n-a vrut locotenentul Taylor să participe la Flight 19?

— De ce l-a rugat locotenentul Taylor pe locotenentul Cox să nu-i zboare în întâmpinare?

— De ce nu s-au găsit niciodată rămăşiţe ale celor cinci aparate?

— De ce n-a fost marina americană (US Navy) în stare sau de ce a refuzat aceasta să clarifice cine a lansat rachetele luminoase pe care le-au văzut atâţia martori după accident?

— De ce li s-a interzis indienilor băştinaşi să dea crezare zvonurilor despre posibilii supravieţuitori în Everglades?

— De ce n-au avut Joan şi rudele celorlalţi dispăruţi niciodată acces la documentele cercetării oficiale?

— De ce la cinci ani după tragicul eveniment, aviaţia militară continuă această cercetare în secret? i

Pentru tânăra femeie, toate aceste întrebări n-au decât un singur răspuns: piloţii şi membrii echipajului celor cinci Avenger nu au murit la 5 decembrie 1945. Căutarea lor n-a durat decât patru zile pentru că a avut succes. Există supravieţuitori, dar din anume motive, ei sunt ţinuţi în secret.

Acum se pune cea mai înfricoşătoare întrebare: Ce-au descoperit aceşti bărbaţi în Triunghiul Bermudelor? De ce a devenit o obligaţie să fie declaraţi morţi?

CAPITOLUL 2 INCIDENTUL ROSWELL

Incident la Roswell

Lydia Şleppy, care pe lângă obligaţiile ei administrative şi de birou trebuia să manevreze şi aparatul de telex, se afla în jurul orei 16: 00 în faţa acestuia. Era în data de 7 iulie 1947. Deodată a sunat telefonul, iar mesajul transmis avea să exercite în următoarele zile o influenţă hotărâtoare asupra ştirilor din întreaga lume. Adevărata sa semnificaţie poate că n-a fost însă recunoscută nici până în ziua de astăzi.

Apelul venea din partea lui Johnny Mcboyle, reporter şi coproprietar al postului de radio KSWS din Roswell, New Mexico, un mic post de emisie, care nu dispunea de un racord propriu la sistemul de telex, fiind astfel nevoit să apeleze frecvent la cel al staţiei KOAT, atunci când avea ceva important de transmis. De această dată vocea lui suna extrem de agitată: „Lydia, pregăteşte-te pentru o lovitură! Asta trebuie dată imediat pe firul ABC! Ascultă asta! S-a prăbuşit o farfurie zburătoare… Nu, nu glumesc! S-a prăbuşit în apropiere de Roswell, am fost acolo şi am văzut cu propriii mei ochi. Arată ca o oală strivită. Un fermier oarecare a tras-o cu tractorul său într-un adăpost pentru animale. A venit armata şi vrea s-o ducă de acolo. Întreg teritoriul este acum izolat ermetic. Şi acum fii atentă la cuvintele omuleţilor de la bord… începe să şi transmiţi asta prin telex, în timp ce eu aştept la telefon.1*

Oarecum năucită, Lydia şi-a prins receptorul între ureche şi umăr şi a început imediat să dactilografieze uimitoarele declaraţii ale lui Mcboyle pe aparatul de telex. Imediat după ce a scris însă câteva propoziţii, aparatul s-a oprit brusc. Dar fiind că din diferite motive ale aparatelor de telex, acest lucru nu e ceva neobişnuit, Lydia nu s-a impacientat în urma acestei dereglări, deşi nu mai fusese niciodată întreruptă în mijlocul unei transmisii. Luă imediat receptorul în mână şi îl informă pe Mcboyle despre închiderea aparatului de telex.

Aşa cum şi-a amintit mai târziu Lydia Şleppy, de această dată Mcboyle nu părea a fi doar agitat, ci se afla oarecum şi sub presiune; aparent vorbea simultan şi cu o

terţă persoană. Vocea lui suna nefiresc… Aşteaptă o clipă, vin imediat… aşteaptă… „în schimb, aparatul de telex s-a pus din nou în funcţiune şi a transmis o veste către Albuquerque, respectiv direct către Lydia. Expeditorul nu s-a identificat, iar tonul era formal şi dur: „Atenţie Albuquerque, nu transmite. Repet, nu transmite această ştire. Întrerupe imediat transmisia”.

Deoarece Lydia se mai afla încă în legătură cu Mcboyle, i-a povestit imediat ce indicaţii primise prin telex şi l-a întrebat: „Ce trebuie să fac acuma?”

Răspunsul său a fost complet neaşteptat: „Uită. Nu ai auzit asta niciodată. Ai grijă că n-ai voie să ştii nimic despre asta. Nu-i vorbi nimănui despre asta”.

(Ulterior, Mcboyle i-a povestit Lydiei Şleppy, că văzuse un avion decolând spre Wright Field, care avea obiectul sau părţi din acesta la bord, dar că din cauza severelor măsuri de izolare luate prin soldaţi puternic înarmaţi nu reuşise să se apropie mai mult.) După această întâmplare Lydia n-a mai avut nimic de-a face cu ea pe cale directă, dar a avut destule ocazii să se gândească la ea. După întoarcerea şefului ei, Merle Tucker, dintr-o călătorie în interes de serviciu, incidentul cu pricina a devenit subiectul unor discuţii amănunţite. Şi anume că Tucker îşi făcea griji că cererea depusă de curând de el pentru acordarea de licenţă în vederea înfiinţării unui alt post de emisie, pe care voia să-l racordeze la reţeaua sa de emisie Rio Grande, ar fi putut fi compromisă pe motiv că a sa companie ar fi fost implicată în aceasta chestiune cu OZN-urile. Ce-l necăjea cel mai tare era faptul că, în ciuda celor mai mari eforturi, nu putea afla dacă incidentul avusese sau nu într-adevăr loc.

Foarte interesant este faptul că multe dintre persoanele pe care a încercat să le interogheze afirmau cu fermitate că obiectul ar fi coborât la vest de Socorro, New Mexico, şi nu în apropiere de Roswell. De asemenea la locul prăbuşirii s-ar fi aflat un reprezentant al şerifului din oraşul respectiv care ar fi văzut epava unui obiect în formă de farfurie şi un petic mic de pământ pârjolit. „Şi-apoi nu

s-a mai văzut deodată nimic şi n-am mai putut găsi pe nimeni care să vrea să vorbească despre acest lucru”, a explicat el într-un interviu acordat de curând.

Tucker însuşi ale cărui amintiri despre aceste fenomene erau încă vii nu s-a lăsat decât silit intervievat pe această temă şi a refuzat categoric ca discuţia să fie înregistrată pe bandă. Specialistul în fizică nucleară şi cercetătorul Stanton T. Friedman s-a lovit de asemenea de un zid de tăcere, atunci când a dat de urma lui Mcboyle şi a încercat să-l interogheze. Mcboyle i-a explicat categoric: „Uitaţi întregul incident. Nu s-a întâmplat niciodată”.

Asemeni multor altor locuitori ai zonei precum şi specialiştilor familiarizaţi cu cercetarea, probabil că şi Lydiei i-a venit ideea că era foarte posibil ca incidentul să fie în legătură cu mult discutata prezenţă a „farfuriilor zburătoare” (despre OZN-uri nu era încă vorba la acest moment), care fuseseră observate într-un număr deosebit de mare în iunie şi iulie, în New Mexico şi Arizona. Evenimentul a coincis temporal cu vizionarea celebrei escadrile de nouă „pie pans” (cupe de budincă) din 24 iunie 1947 deasupra Mount Rainier (Washington) prin Kenneth Arnold – acea senzaţională observare care a stârnit prima dată cu adevărat interesul publicului faţă de OZN-uri şi în urma căreia s-a încetăţenit definitiv denumirea de „farfurii zburătoare”. Următoarele relatări privesc o intensă activitate a OZN-urilor în New Mexico şi Arizona, pe timp de zi şi de noapte. Motivaţia constă în faptul că spre sfârşitul anilor ’40, New Mexico era scena majorităţii activităţilor de apărare postbelice ale SUA pe teritoriul cercetării nucleare, al construcţiilor de avioane şi de rachete, precum şi al electronicii de radar. Los Alamos, acea veşnic crescândă comunitate de cercetători, înfiinţată special pentru adăpostirea personalului, a instalaţiilor necesare construirii primei bombe atomice din lume şi a experienţelor aferente, mai era încă şi în 1947 un „oraş secret”, o zonă strict izolată. La fel s-a întâmplat şi cu terenul de construcţie şi testare pentru rachete White Sands de la Alamogordo, unde s-au cercetat ştiinţific

singurele rachete germane de tip V2 capturate în cel de-al Doilea Război Mondial de către partea vestică. Tot în New Mexico, şi anume în Roswell, era staţionat unicul escadron cu bombe atomice din lume, experimentat la acea oră în război – escadronul cu bombe atomice 509, aparţinând US Army Air Force. Toate aceste împrejurări înlesnesc acordarea unei explicaţii privitoare la motivele din care în acele luni ale verii anului 1947 s-au înregistrat în New Mexico mai multe vizionări de OZN-uri pe cap de locuitor şi pe km² decât în orice alt stat din SUA. Bineînţeles că era permis să te aştepţi din partea inteligenţelor străine, care urmăresc sistematic planeta şi civilizaţia, să-şi concentreze eforturile pe acele teritorii în care se semnalau activităţile ştiinţifice şi tehnologice de cel mai înalt nivel. Relatările ce urmează nu numai că sunt tipice, dar prezintă şi un deosebit interes datorită capacităţii observatorilor de a descrie cu acurateţe tot ceea ce au văzut (lucru deloc simplu, îndeosebi în cazul vizionărilor nocturne):

25 iunie 1947: Un obiect în formă de farfurie, aproximativ de mărimea unei luni pline şi jumătate a fost observat de către dentistul dr. R.F. Sensenbaugher la sud deasupra Silver City, New Mexico.

26 iunie 1947: Dr. Leon Otinger, medic în Lexington, Kentucky, şi alţi trei martori au relatat despre un obiect mare şi argintiu în formă de sferă – confirmat a nu fi nici balon şi nici zepelin – care se deplasa în mare viteză de-a lungul Marelui Canion.

27 iunie 1947: John A Petsche, un electrician al firmei

Phelps-Dogde-Corporation, şi alţi martori au relatat despre un obiect în formă de disc, care a fost văzut mai întâi zburând deasupra lor, iar apoi, cam în jurul orei 10: 30, aterizând la Tintown în apropiere de Bisbee în Arizona sud-estică, aproape de graniţa cu New Mexico.

27 iunie 1947: Maiorul George B. Wilcox din Warren, Arizona a semnalat observarea unui şir de opt sau nouă discuri zburătoare la distanţe aproximativ egale şi care zburau foarte repede, deplasându-se cu mişcări unduitoare. A mai relatat că într-un interval de trei

secunde, discurile în cauză i-au survolat casa aflată în direcţie estică. A estimat înălţimea de zbor la aproximativ 300 în deasupra vârfurilor de munte.

27 iunie 1947: Deasupra localităţii Pope, New Mexico, W.C. Dobbs a văzut la ora 3: 50 „un disc alb, ce strălucea ca un bec electric”. Câteva minute mai târziu, căpitan E.B. Detchmendy observa acelaşi obiect sau unul asemănător, în timp ce zbura în direcţie sud-vestică deasupra terenului pentru rachete White

Sands; i-a raportat imediat superiorului său, locotenentul colonel Harold R. Turner. Domnul David Appelzoller din San Miguel, New Mexico a relatat că un obiect asemănător ar fi survolat în jurul orei 10: 00 respectivul oraş din direcţie sud-vestică. Colonelul Turner din White Sands a reacţionat imediat şi a anunţat că de la această bază nu mai pornise nicio rachetă din data de 12 iunie. Ulterior ar fi „identificat” obiectul drept „meteorit de zi”, pentru a evita declanşarea unei isterii.

28 iunie 1947: într-un zbor efectuat în apropiere de Alamogordo, New Mexico, pilotul căpitan F. Dvyn, a văzut zburând pe sub avionul său o minge de foc cu coadă de flăcări albastre, care se pare că s-ar fi transformat apoi sub ochii săi în nimic.

29 iunie 1947: Piloţi din Air Force efectuau o acţiune de identificare a unui obiect, care s-ar fi prăbuşit potrivit rapoartelor în jurul amiezii în apropiere de Cliff, New Mexico, dar n-au putut înregistra decât un miros ciudat în aer.

29 iunie 1947: O echipă de specialişti în rachete aparţinând Marinei şi aflată sub conducerea lui C.J. Zoon, care era de serviciu pe terenul de testare de la White Sands, a observat un disc auriu ce efectua o serie de manevre la mare înălţime deasupra sectorului secret de lansare a rachetelor.

30 iunie 1947: Un angajat al companiei de căi ferate, pe nume Price a observat 13 obiecte aurii în formă de discuri, care au survolat rând pe rând oraşul Albuquerque, New Mexico. După ce zburaseră iniţial în direcţia sudică,

brusc şi-au schimbat cursul, s-au îndreptat spre est, iar înainte să dispară, s-au întors deodată spre vest. Prince şi-a alarmat vecinii, care au ieşit în grabă din casele lor pentru a se întinde pe peluza dinaintea grădinilor şi a urmări de-acolo manevrele de pe cer.

30 iunie 1947: (Conform articolului din Daily News, Tucumcari, New Mexico, din 9 iulie 1947) „Potrivit relatărilor doamnei Helen Hardin, angajată la Quây County Abstract Co., la 30 iunie în jurul orei 23: 00, dumneaei ar fi văzut de pe veranda casei ei o farfurie zburătoare deplasându-se în mare viteză dinspre est spre vest. Din explicaţiile ei, corpul zburător era de mărimea unei jumătăţi de lună plină şi de culoare gălbuie. A observat vreme de aproximativ şase secunde cum.

zburând destul de jos, aparatul părea să se îndepărteze de oraş. Crezuse iniţial că era o cometă, până a sesizat o mişcare rotitoare, atunci când s-a apropiat de sol; în plus, nici nu a căzut atât de repede ca o cometă”.

1 iulie 1947: Max Hood, angajat într-un post de conducere la Camera de Comerţ a oraşului Albuquerque, a relatat despre un disc albăstrui, care gonea în zigzag, la nord-vest de Albuquerque.

1 până la 6 iulie 1947: Şapte relatări individuale despre discuri zburătoare în nordul Mexicului între Meicali şi luărez.

1 iulie 1947: domnul şi doamna Frank Munn relatează despre un obiect de mari proporţii, care se deplasa în jurul orei 21: 00 la est de Phoenix.

2 iulie 1947: domnul şi doamna Dan Wilmot din Roswell, New Mexico au urmărit un obiect mare şi luminos, care a zburat în mare viteză deasupra casei lor, îndreptându-se către nord-vest.

Ce au văzut aceşti oameni? Cu siguranţă nu testări efectuate pe platforma White Sands cu rachete V2 de mare înălţime, aşa cum bănuiau scepticii. O verificare a documentelor de la White Sands a evidenţiat că singurele testări cu V2 au fost efectuate în perioada în cauză pe 12 iunie şi 3 iulie. Sigur că e uşor să afirmi despre aceste

vizionări – la un interval atât de scurt după senzaţionalele şi mult mediatizatele relatări privind acele „pie pans” de pe Mount Rainier – că n-ar fi decât pure iluzii optice autosugestionate şi că martorii ar fi urmărit aşadar intenţionat cerul în vederea descoperirii unor obiecte zburătoare, similare celor descrise în presă şi că prin urmare ar fi fost dispuşi de ceva timp încoace să considere vreun nor oarecare, o pasăre sau o reflexie în aer drept un OZN. Aşa sunau în general reacţiile oficiale la relatările despre OZN-uri, iar această situaţie determină faptul că poate mii de vizionări de OZN-uri anual nici nu mai sunt anunţate. Şi acest lucru va continua să rămână la fel dacă nu se găsesc dovezi concrete – adică un OZN foarte real sau trupul viu sau mort al unei fiinţe extraterestre – şi nu se fac publice relatări despre acestea. Este deosebit de important să luăm în considerare posibilitatea că tocmai în 1947, la începutul dezvoltării curentului american referitor la OZN-uri, aviaţia militară americană a ajuns în posesia unui OZN autentic, inclusiv a rămăşiţelor echipajului acestuia, şi că acest lucru e confirmat de martori, articole în presă, interviuri şi reportaje la radio – nemodificate mai întâi de către cenzura care avea să sur vină mai târziu. Din acel moment se pare că Air Force şi guvernul american se străduiesc să ia o decizie privitor la ce vor face cu ele.

Air Force, un OZN prăbuşit şi extratereştri morţi în jur de ora 21: 50 a zilei de 2 iulie 1947, negustorul de obiecte metalice Dan Wilmot se afla împreună cu soţia sa pe veranda din faţa casei lor din South Penn Street din Roswell, New Mexico şi savurau răcoarea serii după încă una din acele apăsătoare zile de vară din New Mexico. Potrivit spuselor lui Wilmot, atunci s-ar fi întâmplat următoarele: „Pe cer a vâjâit dintr-odată un obiect mare şi arzător dinspre sud-est şi a gonit cu o viteză extraordinară înspre nord-vest (către Corona, New Mexico)”. Destul de uimită, familia Wilmot a alergat în curte şi a observat un obiect oval, care arăta „ca două farfurii lipite la părţile concave”. Radia într-un fel de dinăuntru, a survolat casa familiei Wilmot înspre nord-vest, iar la aproximativ 40

până la 50 de secunde dispăruse din câmpul vizual. Deşi Wilmot a descris misteriosul obiect ca fiind în totalitate silenţios, mai târziu soţia sa a mărturisit că a crezut că aude pentru un scurt moment un sunet uşor şi sâsâit, exact atunci când obiectul se afla deasupra ei.

De teamă să nu se facă de râs, în condiţiile în care ediţia din Roswell a ziarului „Daily Record” îl descria ca fiind „unul dintre cei mai respectaţi şi de nădejde oameni ai oraşului”, Wilmot a hotărât să tacă timp de aproape o săptămână, sperând că „între timp se va anunţa altcineva, care să fi văzut acelaşi lucru”. Wilmot n-a auzit însă nimic care să-i confirme cele petrecute, până pe 8 iulie, când ofiţerul de presă al bazei de la Roswell a publicat o ştire neobişnuita. Probabil că Wilmot a recunoscut mai târziu că fusese martorul unui incident, ce s-a transformat ulterior într-un secret bine păzit şi nedezvăluit încă, cel puţin în ceea ce priveşte opinia publică. În momentul desfăşurării însă nu fusese tratat ca atare. Pe 8 iulie, la o zi după neobişnuita întâmplare a Lydiei Şleppy cu aparatul de telex TWX, locotenentul Walter Haut, ofiţerul de presă al aerobazei militare de la Roswell a luat într-un acces de entuziasm iniţiativa de a publica următoarea informaţie de presă, bizuindu-se pe informaţiile care pătrundeau treptat în baza militară, fără a-i cere însă în prealabil acordul comandantului său, colonelul William Blanchard – o greşeală ce avea să i se reproşeze mai târziu:

Baza de aviaţie militară Roswell, New Mexico, 8 iulie 1947, dimineaţa:

„Numeroasele zvonuri despre discuri zburătoare au devenit ieri realitate, când, cu ajutorul fermierului de aici, al şerifului din Chaves County şi al biroului său, biroul de informaţii al escadronului de bombardiere 509 aparţinând Eight Air Force District, aerobaza militară Roswell a reuşit să ajungă în posesia unui asemenea disc zburător. Săptămâna trecută obiectul zburător aterizase la o fermă din Roswell. În lipsa unui telefon şi a oricărei alte căi de comunicare imediată cu biroul şerifului, fermierul a depozitat provizoriu discul pe domeniul său, până să

ajungă a se anunţa la şerif, care la rândul său l-a informat pe maiorul Jesse A. Marcel din cadrul biroului de informaţii al escadronului de bombardiere 509.

S-au luat măsuri imediate în vederea transportării discului de la casa fermierului. A fost supus apoi unei prime cercetări la aerobaza militară Roswell şi predată ulterior unor instanţe mai înalte de către maiorul Marcel.1

Acest comunicat de presă, preluat de către Associated Press şi de serviciul de presă de la New York Times a apărut în numeroase ziare de pe tot teritoriul SUA, precum şi într-o serie de gazete străine, de exemplu şi în Times-ul de ediţie londoneză.

În ziua publicării din San Francisco s-a transmis prin radio un comunicat A.P. Datat 7 iulie 1947, cu următorul titlu: în majoritatea statelor se vizionează de-acum farfurii zburătoare.

Se referea la creşterea spectaculoasă a vizionărilor de OZN-uri din SUA din ultimele două săptămâni, având efectul unui fel de introducere la incidentul care avea să dobândească în ziua următoare semnificaţie pe plan mondial. În ediţia ziarului

„Daily Record” apăruta la Roswell pe 8 iulie 1947 s-a publicat un articol cu titlul următor: ARMY AIR FORCE CAPTUREAZĂ O FARFURIE ZBURĂTOARE – NU SAU DEZVĂLUIT AMĂNUNTE DESPRE DISCURILE ZBURĂTOARE.

Pe de o parte articolul indica o rezolvare a controversei privitoare la farfuriile zburătoare, iar pe de alta, făcea aluzie la faptul că armata începuse deja să muşamalizeze întreaga afacere. Alăturat sunt reproduse pasajele în cauză cuprinse în articol:

Biroul de informaţii al escadronului 509 a dat astăzi la amiază publicităţii, că baza militară a ajuns în posesia unei farfurii zburătoare.

Potrivit datelor oferite de departamentul în cauză, condus de ofiţerul de informaţii J.A. Marcel, discul s-a aflat depozitat la o fermă din vecinătatea localităţii Roswell, după care un fermier anonim l-ar fi anunţat pe şeriful

George Wilcox de găsirea aparatului de zbor pe terenul său.

În continuare se relatează că maiorul Marcel şi o trupă a departamentului său s-au deplasat la fermă şi au transportat discul. După inspectarea aparatului de către biroul de informaţii, acesta a fost trimis (cu avionul) unor „instanţe mai înainte”.

Biroul de informaţii a constatat că nu fuseseră dezvăluite niciun fel de amănunte privitoare la construcţia sau înfăţişarea farfuriei. Într-un alt articol al aceleiaşi ediţii din „Dai ly Record” se relatează că patronul şi pilotul unui aeroport particular de la Carrizozo (aproximativ la opt km sud-vest de locul prăbuşirii de la Brazel) afirmaseră că ar fi observat în zbor un obiect similar. Iată ce se spune în acest articol:

Mark Sloan, care conduce aeroportul de la Carrizozo a relatat despre o farfurie zburătoare, care a survolat domeniul într-o mare viteză la o înălţime de circa 1400 până la 2000 de metri. Sloan a adăugat că atât el însuşi, cât şi instructorul de zbor Grady Warren şi piloţii Noian Lovelace şi Ray Shafer, precum şi încă un alt pilot observaseră respectivul fenomen. Iată descrierea făcută de acesta: „Când am observat-o în jurul orei 10: 00, am crezut iniţial ca semăna cu o pană, pentru că vira. Apoi ne-a frapat viteza foarte mare şi am ajuns la concluzia că era o farfurie zburătoare. După aprecierile noastre considerăm că zbura cu o viteză de 350 până la 1.000 km/h. A survolat aeroportul de la sud-vest înspre nord-vest şi s-a aflat în câmpul vizual timp de aproape zece secunde”. Bineînţeles că i s-a atribuit lui Sloan faptul că „spionase” la Roswell ceva despre incident şi folosise informaţiile pentru a-i face puţină publicitate aeroportului său. S-a dovedit însă mai târziu că şi alţi numeroşi martori-văzuseră sau auziseră ceva foarte neobişnuit pe cerul de la Roswell, şi anume în jurul momentului prăbuşirii obiectului rămas încă neidentificat. Posibil ca vremea să fi avut vreo legătură cu vizionările şi cu presupusa prăbuşire. La circa 120 km nord-vest, peste ţinutul aspru din New Mexico se abătuse

una din cele mai teribile furtuni din ultima vreme. Existaseră şi înainte cazuri de avioane accidentate pe timp de furtună. Informaţiile destul de vagi prelucrate de locotenentul Haut în primul comunicat de presă nu au fost îndeajuns pentru ca presa să transmită o imagine clară despre anumite amănunte suplimentare cu o posibilă semnificaţie decisivă, pe care le observaseră alţi martori – soldaţi, fermieri, un inginer civil, un grup de studenţi la arheologie şi ofiţeri de poliţie – din două locuri complet diferite situate în împrejurimi şi care avuseseră aparent legătură cu prăbuşirea. Potrivit declaraţiilor, era vorba printre altele de o imensă farfurie zburătoare şi rămăşiţele a aproximativ unei jumătăţi de duzină de fiinţe asemănătoare oamenilor cu pielea de culoare palidă, în jur de 1, 20 m înălţime şi îmbrăcaţi într-un fel de salopetă de paraşutişti. Nemenţionată a rămas de asemenea şi o mare cantitate de elemente componente deosebit de ciudate, predominant de natură metalică, care proveneau evident de la acelaşi obiect şi care fuseseră descrise de către maiorul Marcel drept „provenind de pe acest pământ”. Au rămas neamintite presei şi relatările martorilor cu privire la coloanele de semne grafice asemănătoare hieroglifelor sau despre unele însemnări pe o substanţă similară cu lemnul (care nu era însă lemn) şi despre inscripţionările tot necunoscute de pe armăturile farfuriei zburătoare. S-a dovedit mai târziu că locotenentul Haut a avut ulterior destule ocazii să regrete până şi publicarea acelor câtorva informaţii. Roswell a fost declarată aproape imediat zonă interzisă emiterii de informaţii, în vreme ce instanţele mai înalte din îndepărtatul Pentagon decideau asupra paşilor următori. Câteva ore mai târziu s-a transmis deodată o nouă ştire. De-acum se părea că în cazul obiectului prăbuşit ar fi fost vorba de un balon. Vestea a fost preluată de majoritatea ziarelor, cu excepţia remarcabilă făcută de Washington Post, care a relatat tendenţios despre o „interdicţie a emiterii de informaţii”. Între timp generalul de brigadă Roger M. Ramey, comandant al Eighth Air Force District din Fort Worth, a fost înştiinţat telefonic de

către general locotenentul Hoyt Vandenburg, şef reprezentant al Air Force, că la aerobaza militară Roswell (numită de acum Walker Air Force Base) se aflau părţi ale obiectului. Generalul Ramey l-a sunat imediat pe colonelul Blanchard şi şi-a pronunţat atât profunda sa dezaprobare, cât şi pe aceea a generalului Vandenburg faţă de comunicatul de presă iniţiat de Blanchard. A ordonat apoi încărcarea imediată într-un aparat de zbor B-29 a părţilor epavei aflate la Roswell. Chiar dacă în urma lui se aflau de îndată doi generali, colonelul Blanchard nu a dorit să-şi piardă timpul şi i-a ordonat maiorului Marcel să piloteze personal avionul cu materiale spre cartierul principal al generalului de la aerobaza militară Carswell, Fort Worth, Texas, unde a fost verificat scurt, înainte de a fi transportat mai departe la aeroportul Wright-Patterson din Dayton, Ohio. Acolo trebuia supus unor „analize suplimentare”, după cum ordonase însuşi generalul Vandenburg. Într-o transmisie radiofonică pe mai multe posturi, improvizată în grabă cu ajutorul unui emiţător din Fort Worth răsuna apoi tonul foarte nervos al lui Ramey care asigura opinia publică că „farfuria zburătoare” prăbuşită nu era în realitate decât rămăşiţele unui balon căzut pe neaşteptate şi că întregul tapaj s-ar fi iscat dintr-o identificare greşită. „Armata nu cunoaşte nimic despre un asemenea aparat”, a explicat el distant, adăugând apoi grabnic următoarea restricţie: „Cel puţin nu pe acest plan”. Ca reacţie la această transmisie, un grup de reporteri sceptici a întrebat unde s-ar fi găsit în acea clipă rămăşiţele presupusului „balon”, la care Ramey a răspuns iritat: „În biroul meu şi, pe cât se poate prevedea, acolo vor şi rămâne”. Apoi ar mai fi repetat încă o dată pentru reporteri, ceea ce spusese mai înainte în cadrul transmisiei radio: „Zborul special către Wrigth Field a fost contramandat, domnilor. Întreaga chestiune a constituit o afacere extrem de neplăcută care, în contextul senzaţiei produse în ultima vreme de aceste aşa-numite discuri zburătoare, nu a fost însă tocmai surprinzătoare. Şi acum să mergem cu toţii acasă şi să uităm întreaga poveste”. Chiar dacă unii reporteri au

bănuit probabil că Ramey minţea, bineînţeles că nu aveau cum s-o dovedească. Un comentariu foarte interesant a fost făcut în cadrul unui interviu acordat la 9 septembrie 1979 de către cel care fusese în acea perioadă adjunctul generalului Ramey, colonelul Thomas Jefferson Dubose, actualmente general de brigadă în rezervă. De la comoda distanţă de 32 de ani de la incident a remarcat că „se dăduseră ordine de sus pentru ca materialul să fie transportat direct de la Roswell la Wright Field cu un zbor special”. Tot el a mai adăugat că acţiunea se aflase doar sub conducerea generalului (Ramey) şi că ceilalţi ofiţeri şi echipe implicate în aceasta „executau numai ordinele sale”. Generalul ţinea neapărat „să se descotorosească cât mai repede de mulţimea de reporteri aflaţi în preajma lui. În acest scop fusese născocită şi povestea cu balonul, care trebuia totodată să „înăbuşe” întreaga afacere „în germene”. Dubose nu-şi mai amintea foarte exact cine concepuse explicaţia cu balonul, credea însă că putea fi însuşi Ramey.

De altfel, colonelul (actualmente generalul) Dubose este aflat într-o fotografie lângă Ramey, ce a fost pusă la dispoziţia fotografilor de presă, şi care-i înfăţişează pe cei doi împreună cu rămăşiţele aduse în grabă ale unui autentic balon Rawin. Numai nouă luni mai târziu, în mai 1948, Dubose a fost numit şef superior al Eighth Air Force District din Fort Worth.

Un remarcabil exemplu de cum pot fi modificate relatările originale la comenzi venite de sus, chiar şi atunci când aceasta necesită schimbări în versiunea iniţială, îl constituie cazul sergentului major Irving Newton. La vremea incidentului de la Roswell, Newton conducea staţia meteorologică şi serviciul de zbor al aerobazei militare de la Carswell – Fort Worth din Texas. După cum îşi aminteşte Newton, la incidentul petrecut la Roswell pe 7 iulie nu a auzit şi nici nu a văzut nimic. Pe 8 iulie însă, când lucra seara în staţia meteorologică, a primit un telefon. Era generalul Ramey, care l-a chemat imediat pe Newton la el. Cu toate că distinsese o anumită tensiune în glasul

generalului, Newton a îndrăznit să răspundă că în această seară ar fi singurul om de serviciu la staţia sa şi prin urmare, responsabil de supravegherea zborurilor. Generalul a replicat pe un ton poruncitor ferm: „În zece minute vă veţi mişca fundul încoace. Dacă nu dispuneţi de maşină, rechiziţionaţi-o pe prima care vă iese în cale – pe răspunderea mea”. La sosirea lui Newton, acesta a fost informat de un colonel că un maior din Roswell găsise un anumit obiect; generalul hotărâse că în realitate ar fi fost vorba de un balon meteorologic care ar fi fost identificat de către el, de Newton, Newton a fost apoi condus într-un birou în care se înghesuiau reporteri şi fotografi de presă şi a primit câteva bucăţi îndesate în mână, pe care le-a recunoscut imediat ca aparţinând unui balon de tip Rawin, deşi materialul era destul de deteriorat. Un număr de alte câteva bucăţi erau întinse pe o hârtie de ambalat maro aflată pe jos. În timpul cercetării materialului s-au făcut o serie de fotografii cu generalul şi adjutanţii acestuia.

Iată ce spunea Newton într-un interviu acordat lui William L. Moore în iulie 1979:

„Situaţia era inatacabilă. La urma urmei am lansat mii în aer şi nu există absolut nicio îndoială că ceea ce mi s-a înmânat erau părţi dintr-un balon. Mi s-a povestit ulterior, că maiorul din Roswell ar fi identificat obiectul drept farfurie zburătoare; generalul ar fi fost însă suspicios de la bun început şi de aceea m-ar fi chemat şi pe mine să mă consulte”.

„Oare oamenii din Roswell n-ar fi fost însă în stare să identifice un balon?”

„Bineînţeles că ar fi putut face asta. Era vorba de o banală sondă Rawin. Trebuie să fi văzut sute dintr-astea la viaţa lor”.

„Ce s-a întâmplat mai departe, după ce aţi identificat obiectul?”

„După ce l-am identificat drept fiind un balon, am fost trimis înapoi”.

„Puteţi descrie materialul? Era casabil?”

„Bineînţeles. Trebuia manevrat cu grijă ca să nu se

rupă. Părţile de metal aferente erau asemeni unei pojghiţe extrem de subţiri de Alcoa”.

Să ne amintim în acest context că mai multe persoane, printre care şi maiorul Marcel s-au referit în repetate rânduri la marea duritate şi rezistenţă a părţilor metalice pe care le găsiseră şi la faptul că nu puteau fi nici fragmentate şi nici sfârtecate prin lovituri puternice de baros. Pare a fi destul de evident că, altfel decât în versiunea oficială, materialul în cauză nu provenea de la un balon Rawin. O altă greşeală demascatoare ce le-a scăpat lui Ramey şi biroului său se află în primele comunicate de presă referitoare la identificarea epavei de la Roswell drept fiind un balon meteorologic. Aici trebuie ţinut cont de faptul că în 1947 se aflau în uz două tipuri foarte diferite de aparate Rawin – şi anume Rawin-Target (MI-306) şi sonda Rawin (AN/AMT 4). Aşa cum trebuia să ştie Newton şi orice alt meteorolog specialist din acea vreme, doar unul dintre ele, şi anume Rawin-Target avea componente metalice. În schimb, sonda Rawin era construită dintr-un simplu balon neopren ce cântărea 100 până la 200 g, şi de care era prins un mic radioemiţător. Comunicatul de presă ce fusese scris aparent înainte ca Newton să fi examinat materialul ignoră în totalitate acest fapt decisiv şi desemnează rămăşiţele drept „ruine ale unei sonde Rawin”. În comunicatele ulterioare de presă s-a rectificat această greşeală, însă interesul presei păruse a fi dispărut. Există astfel aparent posibilitatea ca povestea cu balonul să fi fost inspirată de o întâmplare care se petrecuse cu numai trei zile mai înainte la o fermă din Circlecille, Pickway County din Ohio. La 5 iulie 1947 a fost găsită la ferma lui Sherman Campbell epava compusă din folie de metal şi hârtie aparţinând unui adevărat aparat Rawin-Target. Autorităţile militare locale l-au recunoscut imediat – fără să mai rezulte necesitatea de a chema pe cineva din Instanţele înalte” în scopul verificării. Un al doilea asemenea aparat a fost găsit pe 8 iulie de către Dawid D. Heffner şi identificat tot atât de repede. În niciunul din cele două cazuri nu a intervenit vreo situaţie

ciudată sau inexplicabilă în legătură cu epavele. Informaţii remarcabile cu privire la construcţia şi scopul babanelor meteorologice şi a celor de altă factură ştiinţifică, care erau utilizate la sfârşitul anilor ’40, au fost oferite dintr-o serie de interviuri cu C.B. Moore, arheolog şi fizician la Institutul de Minerit şi Tehnologie

din Socorro, în prezent, New Mexico. În vara anului 1947, Moore participa la unul dintre proiectele comandate de Universitatea din New York cu baloane de cercetare la mare înălţime şi staţionase la North Field de la White-Sands în apropiere de Alamogordo, New Mexico. El consideră că acest proiect putea fi răspunzător de „cel puţin câteva dintre relatările despre farfurii zburătoare din această zonă”. Mai târziu, în iarna acelui an, Moore se afla de faţă la lansarea primului balon de cercetare de tip Skyhook al Marinei în straturile atmosferice superioare, care avea loc sub conducerea generalului Mills de la Camp Ripley de lângă Minneapolis, Minnesota. Moore relatează: „Baloanele Skyhook s-au desprins din Proiectul Helios întreprins de Marină în 1946 şi au avut iniţial menirea de a-i purta pe cercetători la mari înălţimi, pentru a efectua măsurători ştiinţifice. Mai târziu s-a hotărât înlocuirea acestora cu instrumente şi astfel s-a născut Proiectul Skyhook. La început, proiectul era secret, astfel încât informaţia furnizată opiniei publice putea fi ţinută sub control. Primul balon era alcătuit din clorid-vinilină şi a fost umplut cu gaz în vara anului 1947 la New Brighton, Minnesota, urmând a fi însă lansat abia şase luni mai târziu. Clorid-vinilina a fost curând înlocuită – cam prin ianuarie 1948 – cu polietilena, care a fost păstrată apoi până la încheierea proiectului. Aceste baloane puteau transporta o încărcătură de până la 32 kg. În New Mexico n-au fost lansate decât foarte puţine şi în mod sigur niciunul în anul 1947”. La întrebarea dacă obiectul de la Roswell ar fi putut fi un balon meteorologic sau de altă factură ştiinţifică, Moore a dat următorul răspuns: „Pe baza descrierii pe care mi-aţi făcut-o adineauri vă pot

asigura că nici atunci şi nici acum nu există vreun balon, ale cărui componente să se poată împrăştia pe o suprafaţă atât de mare sau care să producă un asemenea crater. Nu îmi dau seama despre ce obiect este vorba aici, dar nu cred că o asemenea descriere corespunde unui balon”.

Prezentarea făcută de C.B. Moore aparatelor Rawin-Target, dintre care văzuse şi utilizase destul de multe, prezenta importanţă şi pentru că susţinea punctul de vedere conform căruia, oricui ar găsi un asemenea „material din folie subţire şi lemn balsa” i-ar fi greu să-l confunde cu altceva ce iese din sfera obiş

nuitului. Aproape că există tentaţia de a admira tactica respectivelor cartiere generale prin care au înăbuşit din germene interesul publicului faţă de incident – sau poate chiar a unei panici produse de acesta. Dacă s-ar fi publicat de exemplu o dezminţire cuprinzătoare, probabil că atunci s-ar fi stârnit cu adevărat curiozitatea; însă recunoaşterea unei greşeli, o identificare eronată – chiar şi atunci când acest necaz s-a întâmplat la Air Force – a atras o anumită înţelegere compătimitoare şi însemnătatea întregului incident s-a micşorat asemeni unui balon meteorologic autentic, din care se elimină heliul. Iar apoi, pe 9 iulie, au apărut tot felul de dezminţiri precipitate în presă:

„Morning News”, Dallas: PRESUPUSUL „DISC” E NUMAI UN BALON METEOROLOGIC.

„The Daily Times Herald”, Dallas: ARMATA ÎNCEARCĂ SĂ OPREASCĂ ZVONURILE DESPRE „DISCURI”. Iată ce se scria în acest articol: „Persoanele care crezuseră deja că vor putea încasa recompensa de 3.000 de dolari pusă în joc pentru găsirea unei farfurii zburătoare autentice au plecat din nou cu mâna goală”.

Ziarul „Daily Record” din Roswell a tipărit pe opt coloane următorul titlu: GENERALUL RAMEY ÎNCHEIE CAZUL FARFURIEI DE IA ROSWELL şi subtitlu: Generalul Ramey afirmă că discul ar fi un balon meteorologic. În aceeaşi ediţie din „Daily Record” se află povestea unui fermier, William Brazel, care i-a semnalat şerifului că în urma exploziei din aer, pe terenul său căzuseră rămăşiţe cu aspect ciudat. Acest articol era intitulat: FERMIERUL ISTOVIT CARE A GĂSIT „FARFURIA” REGRETĂ CĂ A ANUNŢAT DESCOPERIREA. Deşi pe parcursul întregului interviu Brazel se străduise din plin să le povestească ziariştilor întocmai ceea ce îl instruise Air Force să spună – şi anume cum descoperise epava şi cum arăta aceasta

— La sfârşit a dovedit până la urmă ceva independenţă şi a afirmat că, indiferent de ceea ce spusese mai înainte, epava n-ar fi totuşi nici pe departe un balon meteorologic. A afirmat că datorită experienţelor sale mai timpurii, era destul de familiarizat cu baloanele meteorologice şi că „am certitudinea absolută că ceea ce am găsit aici nu era un balon meteorologic obişnuit. Dacă voi mai găsi însă ceva vreodată, le va fi foarte greu să mă convingă să spun altceva, decât că este vorba despre o bombă”. Chiar dacă (aşa cum am amintit deja) „Daily Record” şi-a făcut lecţiile, publicând pe prima pagină povestea cu balonul, furnizată de generalul Ramey, atitudinea redacţiei a fost clară, şi anume că nu îi înghite necondiţionat această poveste. Din ceea ce mărturisise Brazel în interviu, ziariştii au ştiut să deducă faptul că acesta fusese pregătit cu grijă de către Air Force; după ce fuseseră însă nevoiţi să admită pe de altă parte că ofiţerii

aviaţiei militare ştiau a recunoaşte un balon meteorologic atunci când îl vedeau, au comentat cu atenţie:

DECI CE ESTE PÂNĂ LA URMĂ?

Telefoanele n-au încetat să sune. Voci agitate strigau personalului nostru din departamentul de ştiri întrebări cărora nu li se puteau acorda răspunsuri şi astfel, la puţin timp după apariţia dosarului ieri după-amiază, s-a făcut descoperirea că acea curiozitate manifestată faţă de relatările din 44 de state ale Uniunii, conform cărora ar fi fost văzute discuri argintii, s-a transformat în convingere. Dosarul era încă umed, proaspăt ieşit de sub tipar, când a şi început asaltul telefonic: Solicitanţii doreau să se încredinţeze de corectitudinea celor citite sau dacă nu-şi mai puteau crede ochilor. Povestea însă a ţinut, asemeni relatărilor despre toate acele lucruri senzaţionale din aceste vremuri ale faptelor atât de minunate şi ale celor mai ciudate realizări. Ce este însă cu acest disc, aceasta e altă întrebare. Armata nu-şi dezvăluie încă secretele, sau cel puţin aşa par să stea lucrurile în momentul redactării. Poate că este o întâmplare fericită sau poate că nu. În această clipă, orice bănuială poate fi adevărată. Poate că toată chestiunea este într-adevăr o aiureală, aşa cum au crezut majoritatea încă de la început. Ceva a fost însă găsit.

Într-un comentariu ingenios la emisiunea radio prin care generalul Ramey încercase să calmeze spiritele agitate de prima înştiinţare publică, ziarul „Chronicle” din San Francisco scrie că „misterioasele discuri zburătoare au fost văzute în toată ţara (cu excepţia statului Kansas, care se abţine) şi, conform relatărilor, zburau cu o viteză de 2000 km/h”. Desigur, că tehnica de a prezenta relatări despre OZN-uri ca şi cum ar fi provenit din partea unor persoane care se aflau sub influenţa alcoolului ori erau fantaşti excentrici a fost frecvent utilizată de către media începând cu 1947.

Între timp, colonelul Blanchard pe care reporterii încercau în continuare să-l contacteze a fost plecat pe 8 iulie 1947 într-un neaşteptat concediu de odihnă, în acelaşi

timp când maiorul Marcel zbura la Carswell cu rămăşiţele găsite după prăbuşire. Comanda bazei militare a fost preluată temporar de către comandantul locţiitor, locotenent-colonelul Payne Jennings. Pentru că reporterii n-au renunţat la intenţia lor de a ajunge la colonelul Blanchard, li s-a comunicat că acesta s-ar afla în concediu şi de aceea „nu le-ar sta la dispoziţie pentru a face vreun comentariu”. Deşi nu există îndoieli asupra faptului că colonelul Blanchard ar fi urmat fără ezitare ordinele lui Ramey cu privire la manevrarea presupusului disc zburător, el era totuşi destul de calificat pentru a-şi da seama că nu avea de-a face cu rămăşiţele unui balon meteorologic. Reuşind în final să ajungă general de trei stele, Blanchard era încă din 1947 un erou de război cu înalte distincţii, după ce fusese în război comandant al unui escadron de bombardiere în zona Pacificului şi apoi coordonator de intervenţii al Twentieth Air Force District. Pe atunci nu ştiau decât puţini, dar Blanchard fusese cât pe ce să fie numit printre piloţii care au lansat în 1945 primele bombe atomice americane deasupra Japoniei. Singurii care l-au întrecut în această competiţie au fost cei doi piloţi care au executat într-adevăr lansarea. Generalul Blanchard nu mai trăieşte, dar într-un interviu acordat de curând lui Stanton Friedman, văduva sa a confirmat ceva interesant: şi anume, că soţul ei ar fi ştiut că epava trimisă la Carswell nu aparţinuse unui balon. „Ştia că nu era făcut de noi americanii”, a mărturisit ea şi a remarcat în continuare: „Datorită simbolurilor ciudate, crezuse iniţial că ar proveni din Rusia. Apoi s-a lămurit că nu era nici rusesc”. Concomitent, şeful de informaţii al lui Ramey, colonelul Alfred E. Kalberer începuse să ţină discursuri în cadrul manifestărilor diferitelor organizaţii civile din apropiere de Fort Worth, care aveau scopul de a „contrabalansa isteria crescândă provocată de discurile zburătoare”. Potrivit însemnărilor aerobazei militare Fort Worth (care fuseseră iniţial categorisite drept „secrete”), la 10 iulie, colonelul Irvine, locţiitorul şefului superior din cartierul general al comandoului aerian strategic (SAC) a

avut o întrevedere secretă cu generalul Ramey, în cadrul căreia s-a discutat cu siguranţă şi despre discul prăbuşit. După numai două săptămâni de la incident, locotenentul Louis Bohanon, conducătorul celui de-al treilea departament al laboratorului fotografic din Roswell, în ale cărui atribuţii intra şi fotografierea avioanelor prăbuşite sau defectate, a părăsit baza militară. S-ar putea presupune în acest caz că departamentul său ar fi fost chemat să facă în această zonă fotografii unei epave stranii sau neidentificate. Nu există însă niciun indiciu cu privire la asemenea fotografii. Prin ordinul special nr. 139 emis la 18 iulie, locotenentul Bohanon a fost destituit din comandoul său şi mutat la Hamilton Field, California. Locotenent-colonelul Jennings, care preluase temporar comanda bazei după plecarea colonelului Blanchard, avea să întâmpine un destin şi mai ciudat. Puţin după incidentul de la Roswell, când se afla în drum spre Anglia pentru o misiune specială, avionul său a dispărut fără urmă la survolarea Triunghiului Bermudelor, fără a mai trimite niciun mesaj. Nu s-a găsit niciodată vreo rămăşiţă a avionului şi nici urme de posibili supravieţuitori. În fapt, şi maiorul Marcel trebuia să participe la zborul cu pricina, a fost retras însă din fericire în urma unei intervenţii personale survenite pe ultima sută de metri din partea colonelului Blanchard.

După KSWS din Roswell, şi alte staţii radio răspândiseră deja vestea despre aterizarea unui „disc zburător”, fără îndoială, pe baza primului comunicat de presă şi în ciuda ulterioarei interdicţii a fluxului de informaţii. În iulie 1947 maiorul de aviaţie Hughie Green din britanica Royal Air Force se deplasa cu maşina dinspre California la Philadelphia şi-şi aminteşte clar de o emisiune radio pe care a ascultat-o în timp ce trecea prin New Mexico: „Venind dinspre vest, când am trecut prin New Mexico în direcţie estică, am auzit încontinuu pe posturile locale aceste comunicate despre o farfurie prăbuşită. Aceste relatări mă interesau în mod deosebit, dat fiind că eu însumi sunt în aviaţia militară şi port încă amintirea

proaspătă a neliniştilor provocate în timpul războiului de aşa-numitele „Foo-Fighters”, farfuriile zburătoare din acea vreme. Programul postului pe care îl ascultam se zăpăcise rău de tot, iar emisiunile regulate erau mereu întrerupte pentru a fi transmise ultimele noutăţi din desfăşurarea evenimentelor. Sunt absolut sigur că unul dintre buletinele informative speciale a comentat faptul că şeriful şi oamenii săi se apropiau de locul prăbuşirii şi se aflau deja în câmpul vizual al epavei. Când am trecut graniţa următorului stat federal, auzeam în continuare alte relatări radiofonice şi-mi amintesc şi de articole corespunzătoare în presă. Când am ajuns însă în Philadelphia, n-am putut găsi nimic despre acest subiect, nici în presă şi nici la radio. Am întrebat câţiva reporteri cunoscuţi mie ce se întâmplase, dar ei mi-au explicat că întreaga poveste fusese muşamalizată. Deoarece era însă imposibil ca incidentul să fie în totalitate muşamalizat, s-a păstrat până în ziua de astăzi legenda – dacă este într-adevăr numai o legendă! – şi era previzibil că în cel mai scurt timp după incident avea să apară şi o carte”. O asemenea carte – „Behind the Flying Saucers” (Holt, 1950) – a scris Frank Scully, scriitor şi editor înscris în sindicatul ziarelor. Povestea să se bazează pe relatarea originală despre prăbuşirea unei farfurii zburătoare în apropiere de Aztec, New Mexico şi presupusa depozitare a aeronavei şi a cadavrelor ciudatului său echipaj de către armata americană. Se pare că Scully se grăbise atât de tare să-şi scoată cartea cât mai era încă tema „caldă”, încât a scris-o în pripă, fără a mai face înainte cercetări suficiente. Cum era de aşteptat, pe plan financiar cartea sa a fost un succes deosebit, dar din punct de vedere al conţinutului aceasta cuprindea mai multe inadvertenţe. De aceea a şi fost refuzată de către Air Force, şi anume mai ales din cauza discrepanţelor survenite în cercetările pentru această carte a unor informaţii incorecte. În plus lipseau nume, existau erori cu privire la zona în care se petrecuse incidentul şi în general nu existau martori disponibili – o chestiune de care astăzi trebuie ţinut cont, după emiterea

legii cu privire la libertatea informaţiei şi aplicarea mai liberală a politicii păstrării secretului. Datorită văditei sale grabe cu care lucra sub tensiune, Scully a mutat locul prăbuşirii din apropiere de Aztec în cel mai îndepărtat punct vestic al statului federal, la sute de kilometri distanţă de Roswell, iar această greşeală se mai regăseşte încă şi astăzi în cărţi despre OZN-uri din toată lumea, precum şi în alte forme de abordare. Doamna Frank Scully, văduva scriitorului, care a fost intervievată în iulie şi în decembrie 1979 în Palm Springs de către Bill Moore, susţine însă cu fermitate că povestea ce a stat la baza cărţii soţului ei a fost cea adevărată şi tocmai de aceea acesta ar fi fost defăimat – îndeosebi de către J.R. Cahn, un „ziarist foarte scrupulos din San Francisco”, care a fost probabil plătit să îndeplinească „condamnarea” lui Scully. Este într-adevăr corect faptul că articolul lui Cahn despre Scully şi cartea acestuia abundă în exagerări şi neadevăruri. Mulţi ziarişti s-au orientat din păcate după articolul lui Cahn, în loc să-şi dea silinţa să-i verifice corectitudinea. În orice caz însă, articolul lui Cahn a fost cel care a produs cele mai mari pagube.

Nimicitorul articol semnat de Cahn despre povestea lui Scully, apărut abia la doi ani după editarea cărţii se sprijină mai ales pe faptul că cel puţin doi dintre informatorii lui Scully erau escroci lipsiţi de scrupule, prinşi până peste cap în speculaţii înşelătoare cu terenuri. S-au adăugat apoi şi necazurile pricinuite de Roland Gelatt, când odată cu apariţia cărţii, a citat în Saturday Review pasaje întregi preluate pur şi simplu din carte şi falsificate. Şi apoi desigur verdictul nimicitor despre metodele insuficiente de cercetare ale lui Scully, prezent în toate recenzile făcute cărţii! Toate acestea au dus finalmente la convingerea altor scriitori şi ziarişti de faptul că întreaga poveste era doar o simplă nălucire – şi Scully, nefericita ei victimă. Interesant rămâne însă oricum faptul că aproape toţi criticii de carte s-au sprijinit mulţumiţi pe falsele citate ale lui Gelatt şi pe îndoielnica ipoteză formulată de Cahn conform căreia escrocheriile cu bunuri

imobile ar constitui automat o dovadă pentru fantasmele cu OZN-uri. Deşi aceşti critici îl înfieraseră deja pe Scully din cauza cercetărilor sale limitate şi neglijente, niciunul dintre ei, cu excepţia lui Cahn, nu era nici pe departe dispus să cerceteze pe cont propriu – cât despre cercetările lui Cahn, acestea s-au limitat din păcate numai la răscolirea trecutului celor doi informatori ai lui Scully. Oricum însă, paguba fusese deja produsă şi renumele lui Scully fusese pătat din plin. Există însă indicii conform cărora, în alte cercuri, cu precădere în cele militare, cartea lui Scully a fost luată ceva mai în serios.

După cum relatează doamna Scully, la sfârşitul anului 1953, ea şi bărbatul său au auzit un comentariu deosebit făcut pe marginea cărţii, şi anume din partea căpitanului Edward Ruppelt, care tocmai ieşise în acea perioadă din funcţia de conducător al proiectului „Blue Book”, a treia tentativă oficială a Air Force de a face faţă seriei de vizionări de OZN-uri, care, după senzaţionalele observări iniţiale din 1947, invadau în continuare ţara. „Sincer vorbind, dintre toate cărţile despre farfurii zburătoare apărute până acum, cea scrisă de dumneavoastră ne-a dat cea mai multă bătaie de cap, deoarece s-a apropiat cel mai tare de adevăr.’1 Doamna Scully a relatat că toate informaţiile deţinute de către bărbatul său le obţinuse practic de la un cercetător anonim aflat în slujba statului, cu care era prieten. Ne-a asigurat că de ani de zile nu mai auzise nimic despre acest bărbat şi nici nu ştia dacă mai trăieşte! Ea a refuzat însă categoric să dezvăluie numele cercetătorului, chiar şi cu promisiunea ţinerii în cel mai strict secret. A amintit totuşi că în urmă cu 30 de ani, acest bărbat le-a povestit ei şi soţului său că unul sau mai multe cadavre ale fiinţelor străine ucise la prăbuşire ar fi fost aduse la Institutul Rosenwald din Chicago în scopul efectuării de cercetări. Pe scurt, se poate spune despre cartea lui Scully că i-a oferit Air Force un pretext excelent de a înfăţişa întreaga poveste drept falsificată sau în cel mai bun caz, drept fiind produsul unei imaginaţii mult prea bogate. E posibil ca „Behind the Flying Saucers” să fi

contribuit de asemenea şi la înăbuşirea din germene a succesului altor cărţi, dat fiind că în privinţa cercetărilor şi a faptelor părea a fi lipsită de orice susţinere. Cititorului lipsit de prejudecăţi îi putea veni totuşi ideea că organele responsabile de muşamalizare ar fi încurajat publicarea acestei cărţi – ca un aşa-numit şiretlic de război, pentru a discrimina relatările de mai înainte. În purtarea de război psihologic aceasta poartă numele de „propagandă cenuşie”. Deşi iniţial pare a-i folosi adversarului, adevăratul ei scop este acela de a discredita sau de a dezorienta. Cam în aceeaşi perioadă, Fletcher Pratt, scriitor şi istoric militar de elită a creat zvonuri suplimentare în presă, când a anunţat la începutul anului 1950 că ar fi aflat din „surse de încredere” că s-ar fi prăbuşit o farfurie zburătoare pe pământ. De asemenea, pe epavă ar fi fost găsite cadavre de fiinţe înalte de aproape 90 de centimetri, care, din depărtare, ar fi semănat cu oamenii. Bineînţeles că acest indiciu cu privire la un incident asemănător celui de la Roswell a fost dezminţit de către partea oficială cu obişnuita vehemenţă. Fireşte, nu trebuie uitat însă faptul că Fletcher Pratt era un istoric militar recunoscut şi care punea ca atare multă greutate pe cea mai mare acurateţe posibilă a informaţiilor. De aceea el ar fi refuzat să preia o relatare despre o întâmplare uimitoare de la o sursă nesigură. În afară de aceasta, Pratt era foarte bine familiarizat cu regulamentele militare privind securitatea şi putea fi determinat foarte uşor să renunţe ulterior la întreaga poveste în numele acestei securităţi, chiar dacă era convins de siguranţa sursei sale. În orice caz, neliniştea provocată de presupusa capturare a unui OZN a condus la o severă supraveghere a OZN-urilor de către Air Force. Fuseseră înregistrate mii de relatări, iar întreaga situaţie a culminat în 1969 cu aşa-numitul „Raport Condon”, un proiect aparţinând Air Force, ce a fost încredinţat Universităţii din Colorado. Potrivit comunicatului de presă emis de către Air Force, raportul cu pricina a ajuns la concluzia că doar zece procente dintre vizionările de OZN-uri semnalate resping orice

explicaţie cu substanţă logică. (La o verificare mai atentă a raportului se remarcă însă faptul că adevărata cifră a vizionărilor care nu şi-au găsit o explicaţie raţională se ridică mai curând la treizeci de procente.) Având „Raportul Condon” drept pretext s-a hotărât însă oricum că cheltuielile şi consumul de energie direcţionate prin Air Force în cercetările pe acest subiect nu ar permite continuarea proiectului Air Force („Blue Book”) de studiere a ozn-urilor. Astfel încât pe baza recomandărilor cuprinse în „Raportul Condon” (aparent „adaptate” înainte de către Air Force), la 17 decembrie 1969 proiectul „Blue Book” a fost lichidat. După 22 de ani, aşa a încetat Air Force să se mai ocupe oficial de fenomenul OZN-urilor. Un aspect deosebit de interesant al cercetărilor fenomenului OZN-urilor de către Air Force, l-a constituit încă din perioada „Blue Book” ordonanţa Air Force 200 – 2 din august 1953. Aceasta conţinea instrucţiuni exacte adresate personalului aviaţiei militare cu privire la contactul cu OZN-urile şi printre altele şi liste de verificare şi diagrame de pagini întregi, care aveau să-i ajute pe martori în alcătuirea unei descrieri precise. Printre aceste regulamente cu privire la vizionările de OZN-uri (care nu existau oficial; dar iată aici instrucţiunile de utilizare pentru cazul în care vezi unul totuşi!) se află câteva recomandări deosebit de utile pentru comandanţii bazelor militare referitoare la publicarea informaţiilor despre OZN-uri.

Iată cum sună AFR 200 – 2, paragraful 9.

Odată cu răspunsul la întrebările corespunzătoare se acordă permisiunea de a-i informa pe reprezentanţii mediilor informative despre OZBN-uri (OZN-uri), în condiţiile în care obiectele respective au fost identificate pozitiv drept obiecte cunoscute… Datorită numeroaselor necunoscute aflate în strânsă legătură cu acestea, referitor la acele obiecte pentru care nu se găseşte nicio explicaţie nu este permisă publicarea altei ştiri în afara celei potrivit căreia ATIC (Air Tehnical Intelligence Command) urmează să analizeze datele.

Dacă maiorul Marcel, locotenentul Haut şi comandantul bazei militare de la Roswell, colonelul Blanchard ar fi avut la dispoziţie AFR 200 – 2 şi ar fi respectat-o, nu s-ar fi creat agitaţie publică nici din cauza incidentului de la Roswell, al cărui ecou se mai resimte încă şi astăzi.

An de an, începând din 1947, au fost vizionate mii de OZN-uri în întreaga lume, pe seama cărora au fost puse dispariţia vapoarelor şi a avioanelor în Triunghiul Bermudelor, răpirea oamenilor şi spălarea creierelor acestora, influenţarea transmisiilor radiofonice şi a sistemelor electrice şi în anumite ţări, intervenţia tunurilor cu laser împotriva mitralierelor şi a rachetelor. De aceea este remarcabil că una dintre primele relatări despre prăbuşirea OZN-ului din New Mexico s-a referit la cea mai neobişnuită dintre toate, la care s-a mai adăugat şi o distanţă de mai puţin de 150 km faţă de o aerobază militară. Dat fiind că în anul 1947 nu existau încă dispoziţiile de securitate în prezenţa OZN-urilor, incidentul acesta a devenit cunoscut înainte ca acest lucru să poată fi împiedicat. Asemeni multor alte legende, pare că şi aceasta este una sortită să dăinuie. A fost reînviată în repetate rânduri, după cum vom vedea, o dată din propria iniţiativă a preşedintelui. Totodată martori nemijlociţi ai inci dentului şi oameni care au luat primii contact cu aceştia mai sunt încă în viaţă şi-şi amintesc amănuntele cu o acurateţe admirabilă. Verificările comparative ale amintirilor lor au relevat o concordanţă generală cu diferitele aspecte ale primelor relatări despre discul prăbuşit sau orice altceva a fost obiectul zburător.

CAPITOLUL 3

INCREDIBILA EXPERIENŢĂ A INGINERULUI DANIEL W. FRY

În 1950, Aerojet General Corporation l-a numit pe inginerul Daniel W. Fry responsabil cu instalaţiile instrumentale din sistemele de manevrare ale armelor teleghidate de pe terenul de testări ale rachetelor White Sands de lângă Las Cruces, New Mexico. Mai târziu, Fry a

fost implicat în dezvoltarea sistemului de conducere al rachetelor purtătoare de atlas şi s-a aflat temporar la dispoziţia California Institute of Technology în calitate de consilier. Având aşadar aceste experienţe, Fry ar trebui considerat un realist, şi nu un fantast. Ce era el însă cu adevărat? Potrivit afirmaţiilor sale trebuie că s-a petrecut următoarea întâlnire misterioasă: La 4 iulie 1950, Fry făcea pe înserate o plimbare în direcţia vechilor staţii statice de experimentare V-2. Pe drumul către centrul terenului de experimente, lung de aproximativ 2, 5 km, Fry privise în treacăt cerul, îi atrăseseră atenţia un şir de stele, care erau acoperite de ceva. La o privire mai cercetătoare, Fry a distins un obiect oval, care cobora încet spre pământ şi s-a oprit silenţios la circa 20 m distanţă de el. În afară de trosnetul crengilor nu s-a auzit absolut niciun zgomot. Fry a înconjurat obiectul, care avea după estimările sale opt metri înălţime şi un diametru de nouă metri. N-a putut constata nici încheieturi, nici deschizături, iar eventualii călători puteau părăsi ciudatul obiect cel mult pe sus sau pe jos. Fry s-a apropiat şi a atins aparent poleita suprafaţă de metal argintiu, ce avea o strălucire violetă, abia perceptibilă. Se simţea nemaipomenit de netedă la pipăit şi părea a fi ceva mai caldă decât aerul. Fry şi-a proptit încet palma şi a simţit imediat o furnicătură pe mână şi la degete. Concomitent s-a auzit şi o voce din nimic: „Ar fi mai bine să nu atingeţi învelişul, dragul meu. Mai este deocamdată cald”. Fry s-a speriat de aşa natură, încât s-a împiedicat înapoi şi a căzut în lungime. Mai târziu a mărturisit că fusese uimit de corectitudinea englezei vorbitorului şi că a presupus de aceea că în joc s-ar fi aflat un american. Nici nu s-ar fi terminat însă acest gând, când vocea i-a spus de îndată: „Nu, nu sunt american ca dumneavoastră.

Însă datorită actualei mele misiuni trebuie să mă comport ca un american. Iar faptul că m-aţi considerat a vă fi un compatriot spune multe despre succesul strădaniilor mele în ultimii doi ani de a vă învăţa graiul şi expresiile. Vor mai trece încă patru ani până mă voi putea adapta

atmosferei şi gravitaţiei terestre şi voi fi imun la agenţii patogeni de pe pământ. Actuala noastră expediţie serveşte în principal cercetării capacităţii de adaptare umane. Dorim să stabilim mai ales dacă omul este capabil de a-şi adapta lumea ideilor sale unor concepţii foarte îndepărtate faţă de felul său convenţional de a gândi. Strămoşii noştri au făcut timp de secole expediţii pe pământ, care din păcate au înregistrat însă puţin succes. De această dată sperăm să găsim un pământ mai fertil şi oameni mai înţelegători. Fiindcă vrem să le acordăm pământurilor sprijin în dezvoltarea lor evolutivă”.

Fry stătea uimit pe nisip, când vocea străină a continuat: „Îmi dau seama că discursul meu ţinut în nisip trebuie să fie obositor. Poate v-ar face plăcere să ne însoţiţi într-o scurtă călătorie. Această capsulă spaţială teleghidată este într-adevăr gândită doar ca o maşină de transport, într-o cabină mică pentru pasageri sunt însă prevăzute totuşi şi câteva scaune. Eu însumi mă aflu în centrala de conducere, în nava-mamă, cum se numeşte pe Pământ, la 1450 km deasupra globului pământesc”. La aceste cuvinte, o parte a peretelui învelitor inferior a alunecat înspre interior. Prin această deschizătură Fry a pătruns într-o cabină de 2, 70 m lungime şi 2, 10 m lăţime. Acolo erau patru fotolii potrivite ca dimensiuni şi construite anatomic. Vocea a apărut din nou, propunându-i lui Fry un zbor dus-întors de 30 minute până la New York. Fry a acceptat uimit, s-a agăţat instinctiv de scaun şi s-a proptit cu picioarele. După câteva secunde, „Pământul a căzut cu o incredibilă viteză sub el”, aşa cum s-a exprimat. N-a simţit nici cea mai mică accelerare şi în opinia sa, aparatul de zbor nici nu se mişcase de pe loc. De aici modul de exprimare, că „Pământul ar fi căzut”. Imediat după ce luaseră startul, apăruseră şi luminile oraşului Las Cruces. Acestea se vedeau în colţul inferior stâng al uşii devenită transparentă. Fry a concluzionat astfel că urcase circa 3300 m în numai două-trei secunde. Nu putea însă concepe că nu simţise accelerarea din timpul înălţării. La întrebarea sa a primit următorul răspuns: Forţa

propulsoare care ar accelera obiectul zburător s-ar asemăna unui câmp de gravitaţie şi nu s-ar răsfrânge numai asupra fiecărei atom al navetei spaţiale, ci şi asupra fiecărui atom de masă aflat în interior, fie pilot sau pasager. Limita de accelerare ar fi stabilită numai de către forţa propulsoare maximă. Dat fiind că această energie s-ar comporta însă proporţional faţă de masă şi gravitaţia Pământului s-ar răsfrânge nemijlocit asupra amândurora, forţa iniţială dintre scaun şi corp ar rămâne constantă. N-ar exista decât o singură restricţie. Această energie s-ar reduce în aceeaşi proporţie, la fel cum câmpul gravitaţional al Pământului scade odată cu mărirea distanţei. De aceea, în cadrul călătoriilor interstelare dintre planete foarte îndepărtate şi sursele lor de gravitaţie ar fi necesară crearea unui câmp gravitaţional artificial.

„Suntem obişnuiţi cu o gravitaţie care nu este nici măcar pe jumătate cât aceea a Pământului”, a spus vocea la sfârşit. Peste New York, obiectul zburător a coborât cu 32.000 în „din marea de lumini neclare de până atunci s-au cristalizat milioane de puncte luminoase individuale, ce arătau asemeni unor diamante alb-albastre pe fundalul întunecos”, şi-a descris Fry „experienţa spaţială”. Staţionarea deasupra New York-ului n-a fost însă decât foarte scurtă şi Fry a fost transportat mult mai repede înapoi la White Sands, decât durase drumul la dus. După aterizare a coborât împiedicându-se din nava spaţială şi a făcut ameţit câţiva paşi prin nisip, înainte de a mai privi o dată în jur. Uşa dispăruse din nou, însă împrejurul obiectului zburător sclipea o lumină portocaliu-roşiatică, până când s-a lansat deodată în sus, înspre cerul de noapte. Valul de aer l-a dus pe Fry câţiva metri în faţă, acesta pierzându-şi aproape echilibrul. N-a pierdut totuşi obiectul zburător din ochi. Se spune că Fry şi-ar fi surprins imediat întâmplarea într-un raport ce includea toate amănuntele tehnice. Datorită regulamentului sever de păstrare, a secretului însă, căruia îi era supusă White Sands în condiţie de zonă militară izolată, raportul acesta

n-ar fi fost publicat decât doisprezece ani mai târziu.

CAPITOLUL 4

RELATĂRI DIN ÎNTREAGA LUME CU PRIVIRE LA OZN-URI

Aterizare la aerobaza militară Istrana?

Aerobaza militară Istrana, la 30 km nord-vestic de Veneţia se presupune a fi fost într-o seară din noiembrie 1973 locul de desfăşurare al unei aterizări de OZN – cu tot cu echipaj. Potrivit unei relatări în presă, două santinele au observat din turnul lor de pază situat la marginea bazei militare două fiinţe îmbrăcate în alb, înalte de aproximativ 1, 50 m. Puţin mai încolo se putea vedea un vehicul neidentificabil.

După îmbarcarea echipajului în vehicul, santinelele au anunţat imediat incidentul. Ziarul „Veneto Notte” a afirmat că la locul aterizării au fost găsite urme şi a comentat următoarele: „Autoritatea în drept din cadrul bazei militare Istrana a categorisit problema drept fiind strict secretă şi nimeni nu este actualmente dispus să admită că s-a petrecut cu adevărat ceva”.

Povestea nu conţine amănunte, eu însă le-am asumat, dat fiind că asemenea incidente s-au petrecut pe baze militare din întreaga lume. Odată survenite, acestea sunt acoperite imediat de voalul tăcerii.

Un OZN deconectează baza militară NATO de la Aviano, 1997

Importanta bază militară NATO de la Aviano, situată în nord-estul Italiei a fost în primele ore ale dimineţii zilei de 1 iulie 1997 scena unei dramatice vizionări de OZN. Soldatul american James Blake a observat la ora 3: 00 o ciudată şi mare lumină puternică, care plutea la o înălţime de aproximativ 100 în deasupra „Spaţiului de alarmă Victor”, unde erau staţionate două avioane militare. Potrivit lui Antonio Chiumiento, care a aflat din mai multe surse despre incident, printre care şi de la un subofiţer al aviaţiei militare italiene, obiectul a fost vizionat de către numeroşi soldaţi. Avea un diametru de circa 50 m şi semăna cu un titirez care avea sus o cupolă, ce se rotea în

jurul propriei axe şi ale cărui culori se preschimbau din alb în verde şi apoi în roşu. Se putea auzi un zgomot asemănător celui provocat de un roi de albine în zbor. Obiectul a plutit aproximativ o oră deasupra bazei militare şi a cauzat o cădere totală de curent.

Unul dintre martorii independenţi era paznicul de noapte Benito Manfre, ce locuia la un kilometru şi jumătate distanţă, la Castello d'Aviano. Alarmat de lătratul neîncetat al câinelui său în mijlocul nopţii, a ieşit pe verandă şi a remarcat că baza militară NATO se afla într-un întuneric desăvârşit. Nu mai văzuse niciodată aşa ceva. „Ceea ce mi-a atras în mod deosebit atenţia*", a spus el „a fost o concentrare de lumină staţionată la o înălţime foarte joasă deasupra unui anumit loc din baza militară".

Signor Manfre a rugat-o pe soţia sa să vină de asemenea pe verandă, aceasta era însă prea obosită. Astfel încât a rămas singur, ca împietrit de obiectul pe care l-a descris fiind „un disc strălucitor". După vreo cinci minute obiectul s-a îndepărtat încet de „Spaţiul de alarmă Victor" şi s-a înălţat apoi fără niciun zgomot peste munţii de la Aviano. „La vreo zece secunde după ce misteriosul obiect părăsise baza militară, a spus paznicul de noapte, luminile s-au aprins din nou. De asemenea, câinele meu a încetat să latre abia atunci, când discul strălucitor părăsise zona. Aproximativ o jumătate de oră mai târziu puteam să observ mişcări de vehicule ale poliţiei militare americane".

Deşi nu s-a publicat nimic despre incident, în Aviano acesta făcea obiectul unor aprinse dispute. Aşa cum era de aşteptat, armata a muşamalizat povestea folosind explicaţia oficială că Fenomenul trebuie pus pe seama unei reflexii a Lunii de către câţiva nori aflaţi la joasă înălţime".

Bineînţeles că nu s-a explicat cum de coborâse Luna la o înălţime de 100 m, cum luase un diametru aparent de 50 m şi putuse declanşa „starea cea mai gravă de alarmă" (a fost anunţat cartierul principal NATO de la Bruxelles), deconectând de la curent întreaga bază militară. Antonio Chiumiento subliniază că şi cea mai scăzută temperatură din zonă era însă prea ridicată în raport cu umiditatea

aerului, pentru a permite for marea norilor la aceasta înălţime – şi nici Luna nu se găsea la locul potrivit.

Ministerul Apărării dă publicităţii documente despre OZN-uri în martie 1978, ministerul italian al apărării a publicat un dosar cu amănunte despre şase rapoarte neclasificate de către personalul armatei din anul 1977. Unul dintre cazuri privea observarea unui „cerc luminos” de către doi piloţi la 27 octombrie deasupra aeroportului militar din Cagliari, Sardinia, pe care-l urmăriseră şi alţi martori, inclusiv angajaţi ai turnului de control de la Elmas. Deşi a fost trimis un avion cu reacţie într-un zbor de recunoaştere, acesta nu a putut identifica obiectul.

Principalii martori au fost pilotul maior Francesco Zoppi, şeful escadrilei Ona Magriore din cel de-al 21-lea escadron de elicoptere al corpului de aviaţie militară uşoară (ALE) şi copilotul său, locotenentul Riccardelli. Într-o declaraţie care a fost publicată înainte de dezvăluirile făcute de minister, piloţii îşi descriau experienţa:

„Porniserăm cu elicopterele într-un zbor obişnuit de instrucţie, când am văzut un cerc foarte luminos de culoare portocalie la o distanţă de aproximativ 300 de metri înaintea mea. Am contactat imediat turnul de control şi am obţinut răspunsul că de pe pământ nu se vedea nimic. În tot acest timp, înaintea noastră se mai vedea încă cercul de foc şi se deplasa tot atât de aproape de noi. Apoi am întrebat celelalte două elicoptere din escadrila noastră, dacă ele puteau vedea ceva. Unul a spus că puteau să-l vadă şi observau acelaşi lucru ca şi noi, în vreme ce căpitanul Romolo Romani din cel de-al treilea elicopter a răspuns că nu putea vedea nimic. În final, cercul luminos a dispărut cu o viteză pe care n-o putea atinge niciun avion de pe pământ. La cererea mea, turnul de control mi-a comunicat că şi alte persoane văzuseră între timp obiectul şi-l urmăriseră cu binoclul. Pe radar însă nu fusese identificat”.

La 5 ianuarie 1978, ministerul apărării a explicat că cele văzute nu ar fi fost nimic altceva decât „un avion din Sardinia aflat

Într-o misiune obişnuită, care n-a putut fi recunoscut de către piloţi datorită condiţiilor deosebite de iluminare din amurg”.

Un alt caz dat publicităţii de către minister, despre care înainte nu pătrunsese nimic înspre opinia publică, s-a desfăşurat de asemenea în apropierea bazei militare de la Elmas. Pe 2 noiembrie 1977, piloţi ai aviaţiei militare italiene şi piloţii a doua Starfighter F 104 germane, precum şi angajaţi ai turnului de la Elmas au observat o „minge de foc” asemănătoare, rotundă sau eliptică, care zbura cu o viteză extraordinară. Aceste relatări erau părţi integrante ale materialului care fusese lăsat în seama Centralei Naţionale Italiene de Cercetare a OZN-urilor şi a unei alte grupări, constituită din doi tineri. Ambele organizaţii au transmis nechibzuit notiţa către presă.

Ministerul a ajuns astfel în încurcătură şi a trebuit să muşamalizeze din nou rezultatele observărilor de la Elmas.

Piloţi portughezi urmăresc OZN-urile timp de 40 de minute în seara zilei de 4 septembrie 1957, o trupă de patru avioane cu reacţie Thunder F-84 a pornit de la aerobaza militară Ota din Portugalia într-un zbor obişnuit de instrucţie. Era o noapte clară şi cu lună aproape plină, iar vederea la Pământ anunţată din zbor însuma peste 80 km. Piloţii erau căpitanul Lemos Ferreira în postul de conducător al unităţii de zbor, sergentul major Alberto Gomes Ceva, sergentul major Manuel Neves Marcelino şi sergentul major Salvador Alberto Oliveira. Căpitanul Ferreira începe povestirea:

„După ce ajunseserăm în Granada la ora 20: 06 şi introduseserăm din partea stângă abordului o modificare a cursului înspre Portalegre, am observat în stânga mea o sursă foarte neobişnuită de lumină deasupra orizontului, şi după trei sau patru minute m-am hotărât să-i anunţ şi pe ceilalţi piloţi. În acest moment, pilotul din dreapta mea mi-a mărturisit că şi el observase acelaşi lucru. Ceilalţi doi piloţi din aripa mea stângă nu văzuseră încă lumina. Am început să schimbăm prin radio impresii despre descoperirea noastră şi am conceput mai multe teorii,

niciuna nu părea să ofere însă o explicaţie plauzibilă pentru ceea ce observam. Arăta ca o stea strălucitoare foarte luminoasă, neobişnuit de mare, cu un nucleu colorat care-şi schimba în permanenţă culoarea, de la verde închis la albastru, înspre nuanţe de gălbui şi roşiatice”.

Piloţii au exclus din nou ideea conform căreia obiectul ar fi fost Venus sau o altă planetă, un balon sau un avion. Căpitanul Ferreira relatează în continuare:

„Dintr-odată, obiectul a crescut foarte repede, devenind de cinci sau şase ori mai mare faţă de proporţiile iniţiale; era o imagine incredibilă şi apoi s-a micşorat din nou, la fel de repede cum crescuse, aproape că a dispărut la orizont şi s-a transformat într-un mic punct galben ce abia mai putea fi văzut. Aceste dilatări şi contractări aveau de mai multe ori loc, însă neregulat şi cu pauze mai mici sau mai mari între ele. Poziţia aproximativă dintre noi şi obiect era încă aceeaşi, adică circa 40° pe partea noastră stângă şi nu ne-am putut da seama dacă dimensiunile schimbătoare erau determinate de apropierea sau depărtarea prea rapidă pe o traiectorie dreaptă, sau dacă modificarea avea loc în staţionare. După vreo şapte sau opt minute, obiectul a coborât sub linia orizontului şi s-a deplasat într-o poziţie la aproximativ 90° în partea noastră stânga. La ora 20: 28 m-am hotărât să renunţ la zborul de rutină şi să întorc brusc din partea stângă abordului înspre direcţia Coruche, căci oricum nimeni dintre noi nu acorda atenţie exerciţiului. Am virat circa 50°, însă obiectul îşi mai păstra încă poziţia relativă de 90° faţă de partea noastră stângă, lucru ce nu ar fi fost posibil în cazul unui obiect aflat în staţionare.

Fenomenul se afla între timp la o bună bucată sub înălţimea noastră de 7500 m şi era aparent foarte aproape. Ni se arăta acum complet în roşu şi arăta ca o teacă de fasole. La câteva minute după urmarea noului nostru curs am descoperit un cerculeţ de lumină galbenă, iradiat probabil de obiect şi înainte ca uimirea noastră să înceteze am descoperit pe partea dreaptă a obiectului alte trei cercuri identice. Întregul se mişca, în vreme ce poziţiile

relative ale cerculeţelor se schimbau încontinuu, uneori cu o foarte mare rapiditate. În ciuda acestui fapt n-am putut estima însă distanţa dintre noi şi ele, deşi acestea se aflau sub noi şi păreau a fi foarte aproape. În orice caz marele „obiect”.

FRANK ZOCKMANTEL

arăta de zece până la cincisprezece ori mai mare decât cercurile galbene şi părea să dirijeze operaţiile; celelalte se mişcau de aceea împrejur.

Când ne-am apropiat de Coruche, ni s-a părut că „marele obiect” a dispărut brusc şi foarte repede pentru a se înălţa apoi în direcţia noastră. Pe urmă au intrat în panică cu toţii şi au părăsit aproape formaţia, în timp ce zburau pe deasupra sau înaintea OZN-ului. Eram cu toţii foarte agitaţi şi mie mi-era greu să păstrez situaţia sub control. De îndată ce depăşiserăm obiectul, totul a dispărut în câteva secunde şi am aterizat fără niciun alt incident. Din primul moment când descoperiserăm OZN-ul şi până la ultima „reprezentaţie” trecuseră exact 40 de minute, pe al căror parcurs avuseserăm din plin ocazia să cercetăm fiecare explicaţie posibilă pentru fenomen. Nu am ajuns la nicio concluzie. În timpul în care piloţii avuseseră întâlnirea, Observatorul Meteorologic Coimbra a semnalat, aşa cum arată graficele acestui post, modificări neobişnuite, limitate spaţial în cadrul câmpului magnetic al Pământului”.

Avioane de vânătoare cu reacţie din cadrul aviaţiei militare spaniole întâlnesc OZN-uri, 1967

La 9 iunie 1967, un Lockheed T-33 al aviaţiei militare spaniole a întâlnit un obiect necunoscut la o înălţime de 1200 în deasupra provinciei Extremadura. Încercările de a stabili contact cu obiectul au eşuat; staţia radio a avionului a încetat în schimb să funcţioneze când avionul s-a aflat exact deasupra, respectiv sub obiect şi nu a mai redat decât perturbările atmosferice.

Obiectul zbura alternativ înaintea avionului, plutea pe loc, ca şi cum ar fi vrut să aştepte avionul şi o lua apoi iarăşi din loc. Piloţii şi-au anunţat baza militară de la

Talavera-Badajoz şi două avioane mai rapide au decolat de la baza Torrpijon. Potrivit informaţiilor unuia dintre cercetătorii europeni de marcă ai domeniului OZN-urilor, Antonio Ribera, aceste avioane au suferit aceeaşi dereglare a staţiei, în momentul apropierii de obiect. Obiectul a executat manevre asemănătoare înainte de a dispărea cu o viteză fantastică.

OZN-uri pe terenul de antrenamente al aviaţiei militare spaniole, 1975

Între orele 23: 00 şi 23: 25 ale nopţii de 2 ianuarie 1975, şase angajaţi ai armatei aflaţi pe terenul de antrenament pentru lansare de bombe şi poligonul de artilerie de la Las Bardenas Reales din apropierea aerobazei Saragosa au observat două obiecte necunoscute, dintre care unul părea să aterizeze sau în orice caz a plutit vreme de 25 de minute la mică înălţime deasupra Pământului.

Potrivit raportului oficial, martorul principal (cu nume şters) a urmărit cel de-al doilea obiect cu un binoclu şi l-a descris ca „având forma unei ceşti întoarse cu lumini albe sus şi jos şi lumini semnalizatoare albe şi galbene pe laterale. Nu-i putuse aprecia cu exactitate dimensiunile, a menţionat că ar fi fost aproximativ de mărimea unui camion. Când s-a îndepărtat, un far puternic montat pe partea inferioară a iluminat întreaga zonă. Nu a auzit niciun zgomot”.

Autorităţile militare spaniole din cel de-al Treilea Sector al aviaţiei militare au numit un expert care să cerceteze incidentul. În explicaţia oficială se preciza pe atunci că soldaţii ar fi fost înşelaţi de o iluzie optică, în anul următor însă ministerul aeronauticii a dat publicităţii câteva dosare referitoare la acest caz, care au dovedit explicaţia cu pricina ca fiind falsă. Raportul aviaţiei militare concluziona: „Toţi martorii au fost interogaţi succesiv şi separat; nu s-au putut descoperi contradicţii; toate descrierile au corespuns. Din relatările lor s-a putut desprinde faptul că deasupra Pământului au zburat obiecte necunoscute la înălţime şi cu viteză redusă, după care s-au

ridicat şi-au dispărut în mare viteză într-o direcţie nord-vestică”.

General al aviaţiei militare confirmă existenţa OZN-urilor, 1976

În iunie 1976, generalul Castro, pe atunci comandantul de divizie pentru spaţiul aerian de deasupra Insulelor Canare, a declarat într-un interviu acordat ziarului La Gaceta del Nouţe, că la nivel înalt OZN-urile erau luate foarte în serios. „Ca general mă situez pe aceeaşi poziţie ca ministerul aeronauticii”, a spus el, „însă în calitatea mea personală de Carlos Castro Cavero sunt de la o vreme de părere că OZN-urile sunt nave spaţiale extraterestre”.

Generalul însuşi fusese pentru mai mult de o oră martor al unui OZN deasupra satului Sadaba, situat în apropiere de Saragosa. „Era un obiect foarte strălucitor”, îşi aminteşte acesta, „care persista tot timpul într-un loc şi apoi s-a îndepărtat înspre direcţia Egea de los Caballeros, parcurgând distanţa de 20 km în mai puţin de două secunde. Niciun aparat construit de mâna omului nu poate atinge asemenea viteze”.

Generalul Castro a dezvăluit că ministerul spaniol de aeronautică se confrunta cu circa 20 de cazuri care se dovediseră absolut incompatibile cu reprezentările convenţionale în urma temeinicelor verificări întreprinse de experţi. A mai adăugat că piloţii de avioane zburaseră în preajma OZN-urilor, când încercaseră însă să li se apropie, obiectele se îndepărtau cu viteze care puneau în umbră orice tehnică elaborată de om. A accentuat că multe ţări cooperau la cercetarea acestui obiect şi că ar fi posibil ca lumea să fie informată în momentul definitivării rezultatelor.

Ministerul spaniol al aeronauticii dă publicităţii dosare despre OZN-uri

Juan José Benitez, un reporter de la La Gaceta del Nouţe a primit în octombrie 1976 o invitaţie la ministerul aeronauticii din Madrid. Acolo i s-a înmânat în biroul general al locotenentului şi al conducătorului suprem al

aviaţiei militare un dosar care conţinea o documentaţie a guvernului spaniol cu privire la douăsprezece dintre cele mai neobişnuite cazuri ale sale. Documentele erau însoţite de material fotografic doveditor, inclusiv de secvenţe din filme de aparate de fotografiat de tip MC, care fuseseră realizate de piloţii aviaţiei militare.

Domnului Benitez i s-a spus că eliberarea documentelor nu s-ar desfăşura prin hotărâre oficială, i s-a aprobat totuşi publicarea rapoartelor. „Primele douăsprezece dosare mi-au fost înmânate personal în vechiul sediu al ministerului aeronauticii din Madrid la data de 20 octombrie 1976”, a spus Benitez. „Celelalte două dosare mi-au fost date tot de un înalt general la sfârşitul anului 1978”. Benitez a explicitat: „O dată studiate aceste dosare ce însumează în total aproape 300 de pagini, devine evident că OZN-urile există şi că ele fac în mod vădit obiectul îngrijorării guvernelor de pe întreaga noastră planetă”.

Unul dintre cele mai neobişnuite cazuri din aceste dosare ale ministerului aeronauticii este cel al unui medic şi al altor doi martori care au întâlnit un OZN cu echipaj pe Insulele Canare. În data de 22 iunie 1976, dr. Padron Leon mergea la ora 21: 27 cu un taxi împreună cu Santiago del Pino, fiul unei femei bolnave, pe care dorea să o trateze. Era o noapte cu cer senin, înstelat. Am virat la o curbă şi, la distanţa de aproximativ 60 m-am zărit dintr-odată o sferă ce plutea la câţiva metri deasupra Pământului.

„Ne-au trecut nişte frisoane îngrozitoare”, a spus dr. Leon în relatarea de la ministerul aeronauticii. „Şoferul a început chiar să şi tremure, mai ales când s-a stins brusc radioul din maşină. Sfera era transparentă, asemănătoare unei bule gigantice de săpun şi avea diametrul unei case de două etaje. Înăuntru se putea vedea o platformă, câteva pupitre de comandă şi două fiinţe mari. Eram uimiţi de dimensiunile enorme ale fiinţelor; probabil 2, 80 sau 3 metri”, a spus dr. Leon. „Purtau căşti negre de scafandru, iar veşmintele lor strâmte aveau o strălucire roşiatică pe

care n-o mai văzusem niciodată în viaţa mea. Mâinile lor păreau închise în conuri, tot de culoare neagră. Cele două fiinţe stăteau faţă în faţă, îşi mişcau mâinile încolo şi încoace şi manevrau pârghii. Noi le vedeam din profil”. Ceea ce l-a surprins în mod deosebit pe doctor a fost mărimea necorespunzătoare a occipitalului (probabil din cauza căştilor?) şi picioarele lor relativ scurte. În clipa în care taximetristul a aprins farurile, sfera a început să se ridice. Martorii au observat atunci că dintr-o ţeavă transparentă părea să se scurgă un gaz albăstrui. A balonat sfera până la dimensiunea unei clădiri de douăzeci de etaje! Fiinţele, pupitrele de comandă şi platforma şi-au păstrat însă dimensiunile iniţiale.

„Eram speriaţi de moarte”, a mărturisit dr. Leon, „am întors până la nişte case din apropiere şi am intrat într-una din ele. Oamenii de acolo ne-au povestit că tocmai li se deconectase televizorul”. Dr. Leon şi ceilalţi au rămas în casă şi au urmărit în continuare obiectul de la fereastră. Când sfera a încetat să se dilate, gazul sau lichidul care se mişca înăuntru de colo-colo a devenit dintr-odată inert. Cu un sunet ascuţit, obiectul a pornit în direcţia Tenerifelor. În acest context, forma sa părea să se transforme într-un fus înconjurat de o aură albă.

Jurisconsultul raportor al aviaţiei militare n-a dat în final nicio explicaţie extraterestră în comentariul făcut de el asupra acestor şi altor vizionări, printre care şi relatarea din aceeaşi noapte a unei unităţi de marină spaniole din Insulele Canare, ci a concluzionat. Dacă cercetăm cele trei rapoarte disponibile până acum nr. 1/75, 1/76 şi 2/76, ne vedem obligaţi să acceptăm ipoteza că deasupra Insulelor Canare s-a deplasat o navă spaţială de provenienţă necunoscută şi propulsată de o energie de asemeni necunoscută”.

Vizionări de OZN-uri deasupra cartierelor generale NATO şi a bazelor militare federale din Germania

12 mai 1974: Baze militare NATO în zona Rinului Inferior (Moers, Rheinberg, Larbruch). Mai multe razii de poliţie descriu prin staţia radio (există înregistrări) două

obiecte zburătoare luminoase. Aerobaza militară britanică Larbruch trece în stare de alertă.

Iunie 1974: Cartierul general NATO Mönchengladbach. Un martor fotografiază un disc luminos, care pluteşte opt minute deasupra cartierului general.

16 aprilie 1976: Terenul de antrenamente al armatei federale Hilwartshausen (lângă Hannoversch întinden). Trei martori urmăresc aterizarea unui obiect luminos conic pe terenul armatei.

13/14 ianuarie 1980, ora 22: 00 – 6: 00.

Locul: spaţiul aerian din preajma bazelor militare ale NATO şi ale armatei federale, la nord de Bremen.

Desfăşurare:

Ora 20: 00, Achim: Opt martori, printre care şi un pilot urmăresc de la o distanţă de aproximativ 500 până la 1.000 în obiectul descris drept fiind „atât de mare ca un cargou”, care indică într-o lungă curbă trasată înspre stânga direcţia nordului.

Ora 23: 30, Garistedt: Numeroşi martori informează poliţia despre obiectul care pluteşte acum la o înălţime de aproximativ 100 în deasupra câmpiei din Garistedt.

Ora 1: 30, Osterholz – Scharmbeck: Automobilele de razie ale poliţiei reiau urmărirea obiectului până când, deasupra oraşului Ihipohl, acesta dispare în direcţia estică.

Ora 4: 00, baza militară NATO Garistedt: Un jandarm american semnalează că pe autostrada B6 ar fi fost urmărit de un obiect mai mare şi de trei mai mici. „Nava-mamă” mai pluteşte încă şi acum deasupra bazei militare şi poate fi observată de opt jandarmi şi ofiţeri. Americanii au transpus imediat în stare de alertă baze NATO întregi şi instalaţii de apărare antiaeriană americane din Republica Federală, Olanda şi Danemarca!

Ora 4: 20, Brockszeldo, Olanda: Baza militară NATO olandeză Brockszeldo mobilizează una din cele două escadrile de capturare compuse din avioane F-15 în direcţia Garistedt – OZN-ul dispare brusc.

Ora 5: 45, Garistedt: O razie de poliţie semnalează

OZN-ul. Un fermier anunţă simultan poliţia că ar fi fotografiat discul. Poza este confiscată imediat.

După ce Vogel, purtătorul de cuvânt al ministerului federal al apărării a confirmat mai întâi marele interes al armatei federale pentru incidente, dat fiind „că până la urmă OZN-urile au fost vizionate deasupra teritoriului armatei, deasupra terenului de antrenamente al trupelor Garistedt”, la puţin timp după aceea s-a explicat oficial că în cazul OZN-urilor fusese vorba exclusiv de o reflexie aeriană. La care un jurnalist, care cerceta pe atunci la locul întâmplării, a adăugat: „OZN-ul nu a putut fi identificat nici de către armata americană şi nici de către autorităţile germane. Acesta a stârnit însă atenţia ambelor părţi”. Interpretarea oficială potrivit căreia ar fi fost vorba de o reflexie aeriană sau chiar de aureolă boreală este conform cercetărilor mele falsă, deoarece în acest interval, buletinul meteorologic excludea apariţia ambelor fenomene.

Aviaţia militară belgiană confirmă existenţa OZN-urilor, 1990

Din octombrie 1989, mai mult de 2000 de martori, printre care şi piloţi militari belgieni, piloţi şi experţi în aeronautică din zona Eupen au relatat despre vizionări de OZN-uri mari, majoritatea de formă triunghiulară, care zburau foarte aproape de Pământ. Spre exemplu, optsprezece poliţişti şi piloţi a doua avioane de vânătoare F-16 au observat în noaptea de 30 spre 31 martie 1990 un obiect mare şi triunghiular în zona din apropiere de Wavre. Cu ajutorul coordonatelor comunicate de poliţiştii de la sol, piloţii au reuşit să înconjoare obiectul. După săptămâni întregi de valorificare computerizată a datelor obţinute prin intermediul radarului, cartierul general belgian al aviaţiei militare i-a raportat ministrului belgian al apărării că cinci dispozitive diferite de radar militar (cele două de pe vânătoarele F 16 şi trei staţii la sol) au localizat simultan ţinte neidentificate în acelaşi loc, care fuseseră semnalate şi de martori oculari de la sol. Aviaţia militară belgiană a conlucrat cu poliţia şi cu cercetătorii de OZN-

uri. I-a pus la dispoziţie grupării belgiene de cercetare a OZN-urilor SOBEPS (Société Belge d'Etud des Phénomènes Spatiaux) până şi un avion pentru experimente de filmare. În iulie 1990, colonelul Wilfried de Brouwer a confirmat într-o conferinţă de presă că obiectul zburător localizat la 30/31 martie îşi accelerase viteza de la 280 la mai mult de 18.000 km/h în numai 15 secunde. De Brouwer a constatat că OZN-ul executase manevre de zbor de care n-ar fi în stare niciun corp zburător cunoscut.

Există şi victime ale OZN-urilor

De pe urma vizionărilor de OZN-uri de la sfârşitul anului 1980 trei persoane din Texas au suferit leziuni, care semănau cu arsuri grave provocate de raze. Se referă oare aceste incidente la faptul că contactul cu extratereştrii poate fi periculos?

O întâlnire apropiată cu un OZN poate fi nu numai o întâmplare senzaţională, dar şi una periculoasă. Acest lucru l-a arătat cazul Betty Cash, Vickie Landrum şi Colby Landrum, care au rămas cu răni grave de pe a căror urmă mai suferă încă şi astăzi.

La coborârea victimelor din automobil pentru a putea urmări OZN-ul, acesta se afla la o distanţă de 50 în faţă de ei. Emana o asemenea arşiţă, încât au suferit arderi de piele. Lumina puternică le-a afectat ochii, un ţiuit ascuţit şi rafale asurzitoare de armă le-au răpus nervii. Acesta nu a fost însă decât începutul.

După întâmplarea lor, Vickie se plângea: „Am dureri de cap, mi-e rău". La mijlocul nopţii se simţea şi mai prost. Simptomele ei şi ale lui Colby semănau celor provocate de grave arsuri de soare. Se simţeau ca şi cum aveau febră şi au fost nevoite să vomite. Apoi a urmat diareea, care a ţinut mai multe zile. În plus, aveau mari dureri de cap. Vickie a încercat să-şi trateze arsurile cu ulei pentru bebeluşi, abia după câteva zile însă durerea cea mare a mai scăzut. Voma şi durerile de cap continuau să persiste. După trei săptămâni trecuse ce fusese mai rău, simptomele bolii au survenit însă şi în anul următor. De la întâlnirea lor cu OZN-ul, Vickie şi Colby suferă permanent de afecţiuni

ale pielii şi se pare că acum sunt mai expuşi infecţiilor decât înainte. Leziunea cu cele mai grave urmări a fost însă cea survenită la ochi. Pleoapele s-au inflamat şi nu s-au vindecat niciodată pe deplin. De trei ori a trebuit Vickie să-şi schimbe ochelarii cu unii mai puternici. Capacitatea ei de vedere scade încontinuu, periodic apar infecţii oculare. Se teme că într-o zi va deveni oarbă. Şi Colby are necazuri asemănătoare. În decursul câtorva săptămâni de la contactul cu OZN-ul, Vickie şi-a pierdut aproape o treime din păr. Ce a crescut după aceea era de altă natură. „Este creţ”, spune ea „dar arată mai bine”. Colby şi-a pierdut părul numai pe o mică parte, dar i-a crescut de îndată la loc.

Leziunile lui Betty s-au dovedit a fi şi mai grave. „Durerea de cap care mă cuprindea aproape într-o oră, era atât de groaznică, încât credeam că trebuie să mor”, a spus ea. Şi ea se simţea ca după o gravă arsură de soare. Faţa, pielea capului şi gâtul i-au fost acoperite de băşici mari, care au devenit parţial de mărimea unei mingi de golf. Una i-a acoperit pleoapa ochiului drept şi încă o parte a tâmplei drepte. În afară de asta are de atunci o aversiune puternică faţă de apa caldă, lumina soarelui şi tot ceea ce este fierbinte.

Betty era înainte o femeie plină de viaţă. Şi la doi ani după şocul cu OZN-ul mai era încă epuizată fizic. A fost internată de cinci ori în spital, dintre care de două ori la terapie intensivă. În primele patru săptămâni îşi pierduse mai mult de jumătate din păr. E drept că în timp acesta se regenera, era însă de altă natură. Şi Betty suferă de schimbări de piele, care ating parţial mărimea unei monede şi lasă în urmă cicatrice.

Medicii sunt derutaţi, exclud însă legătura acestor simptome cu o operaţie anterioară pe cord. Ei n-au putut face altceva decât să presupună că manifestările de boală ale celor trei martori oculari au fost declanşate de un soi de unde electromagnetice. Betty, Vickie şi Colby n-au suferit numai leziuni corporale, ci au rămas şi cu grave perturbări psihice. Vreme de săptămâni, Colby a mai avut

coşmaruri groaznice, şi odată, când cercetătorii reconstituiau situaţia, a avut chiar febră instantanee. Niciuna dintre cele două femei nu mai este aptă de muncă. Scăderile de venit rezultate astfel au efecte devastatoare. Chiar dacă n-ar fi fost stânjenite de slăbirea văzului şi de starea generală proastă, tot n-ar fi putut lucra în gastronomie din cauza afecţiunilor pielii. Medicii nu pot prezice când li se va îmbunătăţi condiţia.

Betty, Vickie şi Colby se înţeleseseră de fapt să nu povestească nimănui despre întâmplarea lor, deoarece le era frică să nu fie luate de nebune., A fost pur şi simplu prea copleşitor pentru a-i mai putea împărtăşi cuiva”, a mărturisit Vickie. Până la urmă au rupt totuşi tăcerea pentru a le spune medicilor purul adevăr. Pentru Vickie conta foarte mult să afle ce se întâmplase cu adevărat în acea seară fatală, pentru ca Colby să poată beneficia de tratamentul medical corect. De celelalte vizionări de OZN-uri din vremea respectivă nu vrea să ştie nimic. Betty se interesează de mai demult de acestea, dar permanenta ei stare de sănătate proastă o împiedică să înţeleagă adevărata semnificaţie a acestor întâmplări. Nu e nicio îndoială că în seara zilei de 29 decembrie 1980 aceşti trei oameni au întâlnit un obiect zburător şi numeroase elicoptere şi că în urma acestor contacte au rămas cu leziuni corporale şi psihice, înainte obişnuiau să zâmbească atunci când îi auzeau pe alţii povestind despre vizionările de OZN-uri. Şi astăzi mai sunt încă sceptici, dar zâmbetul li s-a şters de pe buze.

CAPITOLUL 5 FENOMENUL OZN-URILOR ABORDAT DIN PERSPECTIVĂ ŞTIINŢIFICĂ Formele de manifestare fizică a OZN-urilor încercarea unei explicaţii

Ziariştii din Franţa se ocupă de mulţi ani cu tema OZN-urilor.

Să încercat tot mereu intervievarea experţilor şi transmiterea materialului pe postul France-Inter sub forma unui serial despre OZN-uri. Unul dintre aceşti experţi este Jean Goupil, promoţia 1993. În anul 1955 şi-a obţinut diploma de inginer la Institutul Naţional pentru

Radioelectricitate aplicată. Este maior al armatei franceze.

A intrat ca inginer la centrul de cercetare atomică Saclay, unde a întreprins până în anul 1963 cercetări asupra sistemelor de supraveghere din reactoare şi unde s-a ocupat în continuare cu experimente spaţiale ale radiaţiei Gamma. În 1963 a fost numit director tehnic al unei companii, care elaborează şi execută sisteme electronice pentru informatică.

După ce i se luase deja un interviu lui Jean Goupil, s-a întâmplat ceva incredibil. S-au furat consemnările! Benzile de sunet erau păstrate într-un dulap metalic din redacţia de la France-Inter. Cu excepţia celor care fuseseră deja transmise, toate celelalte benzi au dispărut! Cine putea să aibă vreun interes din dispariţia acestor consemnări? Nu se poate găsi un răspuns la această întrebare, procedeul este însă cel mai frumos compliment adresat acestui serial. Când se recurge la metode de gangster pentru a împiedica transmiterea adevărului despre OZN-uri, atunci acest lucru nu face decât dovada calităţii acestor emisiuni. Căci indică faptul că nu există niciun argument întemeiat împotriva OZN-urilor.

Jean Goupil nu a fost singura victimă a furtului peste care s-a trecut cu tăcere la acea vreme. Nici astronomul Pierre Kohler, cardinalul Danielou, doctorul Hynek şi doctorul Saunders n-au putut lua cuvântul în cadrul acestui serial, deoarece şi lor li s-au furat interviurile! Reporterii televiziunii franceze n-au avut din păcate întotdeauna ocazia să realizeze noi înregistrări. În ciuda numeroaselor sale obligaţii, Jean Goupil a fost dispus să dea încă o dată în scris ceea ce spusese la interviu. Paguba a putut fi redresată în SUA, unde Michel Anfrol mai păstrase încă casetele originale. Din păcate n-a fost posibilă restabilirea contactului la timpul potrivit cu Pierre Kohler, cardinalul Danielou şi numeroşi martori oculari şi cercetători elveţieni şi belgieni.

Iată aşadar ideile cu privire la OZN-uri exprimate în scris de către Jean Goupil:

Incredibilul şi imposibilul

Prin intermediul OZN-urilor, ştiinţa noastră se confruntă pentru prima oară în istoria omenirii cu dovezile unei civilizaţii care este mult mai avansată în domeniul tehnologic decât noi. Nu eram pregătiţi pentru acest lucru şi de aceea nu dispunem de o metodologie utilizabilă. Cercetătorii care tratează problema sunt în general derutaţi sau nici nu cutează a aborda măcar întrebarea, deoarece faptele pe care le cunosc din relatările martorilor li se par prea puţin probabile. Manifestările fizice ale acestor obiecte ciudate sunt într-adevăr incredibile. Chiar şi la viteză supersonică, acestea zboară fără a produce niciun zgomot, au o capacitate de accelerare extraordinară, pot vira în unghi drept, sunt uneori invizibile şi emit raze luminoase, care străpung oamenii şi clădirile. În ceea ce-i priveşte pe pasagerii descrişi atât de des, aceştia pot zbura, sunt invulnerabili la împuşcături, îi paralizează pe martorii oculari şi sunt uneori strălucitori sau transparenţi. Faptul că actualele noastre cunoştinţe nu sunt îndeajuns pentru a explica aceste fenomene este evident. Rezultă aşadar de la sine că problema nu poate fi abordată în niciun caz din perspectiva ştiinţifică convenţională. Să aşteptăm atunci vreme de secole până ce propria noastră ştiinţă va fi ajuns la un asemenea nivel ridicat, pentru a putea analiza mecanismul acestei aparente fantasmagorii? Este foarte probabil ca intelectul nostru să rămână pentru totdeauna incapabil de a înţelege modul de funcţionare al acestor aparate (dacă pot fi numite ca atare) şi de a-şi da seama de intenţiile constructorilor lor. N-avem însă dreptul la un asemenea pesimism, atâta vreme cât nici măcar nu am încercat să recunoaştem limitele propriei noastre capacităţi de înţelegere – în cazul în care aceste limite există.

Câmpul de forţă de respingere

Vrem să ilustrăm acest lucru printr-un exemplu: şi anume cu ipoteza „câmpului de forţă de respingere”.

Să presupunem că prin sprijinul unui generator ipotetic ar fi posibilă realizarea unui câmp de forţă care să respingă. Acest câmp de forţă în aria sa de acoperire

trebuie închipuit de aşa natură încât fiecare masă M să fie respinsă din direcţia generatorului. Să presupunem în continuare că energia transmisă probabil maselor respinse trebuie livrată însuşi generatorului de câmp şi dat fiind că potrivit legii „activ = reactiv” este supus unei forţe egale şi opuse rezultantelor forţelor exercitate de mediul înconjurător (vectodiagrama forţelor).

Ce posibilităţi practicele aplicare oferă acest generator? în primul rând accelerarea. În vecinătatea maselor grele, până şi un câmp foarte slab generează forţe considerabile. Astfel, într-un cub de pământ cu muchia de 10 m lungime, spre exemplu, acţiunea unui câmp ce ar corespunde unei sutimi din gravitaţia pământului ar genera o forţă de respingere de 20 de tone. Atunci OZN-urile ar fi în stare să accelereze mai mult la înălţare (forţa de respingere a atmosferei). Am putea găsi aici o posibilă explicaţie pentru uluitoarele demarări verticale şi pentru tot mereu vizionatele aterizări „plutitoare”.

A doua posibilitate de utilizare se referă la aerodinamică. S-ar putea folosi ipoteticul nostru aparat de respins pentru a proiecta molecule de aer pe traiectoria OZN-urilor. Aceasta ar însemna ca maşina să se deplaseze într-o bulă parţială de vid. Acest lucru are două consecinţe importante. Se poate explica astfel de ce nu se emit zgomote şi unde de presiune, căci straturile succesive de aer se contopesc permanent, între maşină şi aerul înconjurător nu are loc nicio frecare, ceea ce are pe de altă parte ca urmare că nu se creează căldură şi de aceea pot fi atinse viteze care sunt în afara limitei tehnologice cunoscută nouă drept „zidul termic”. Cu toate acestea putem avansa şi mai mult cu această cercetare. Se poate demonstra matematic că forma cea mai raţională a unei maşini echipată cu un aparat de respingere a atmosferei corespunde întocmai celei descrise cel mai frecvent (un trunchi conic asemănător unei farfurii răsturnate pe care este fixată o cupolă sau un stâlp). Din punctul de vedere al aerodinamicii clasice, forma aceasta nu prezintă niciun avantaj. O altă concluzie demnă de reţinut: Se poate

dovedi că acea viteză limită care poate permite un anumit câmp de respingere, şi mărimea vidului parţial se află într-un anumit raport una faţă de alta, dacă se acceptă situaţia potrivit căreia acelaşi câmp este activ şi atunci când maşina nu se mişcă. Acest raport nu are absolut nicio legătură cu legea reducerii câmpului odată cu distanţarea. Calculul indică următoarele valori: Pentru o viteză limită de spre exemplu, 3600 km/h (1 km/s) presiunea vidului însumează 1, 9 Torr, pentru 4200 km/h aceasta scade la circa 0, 2 Torr. În rest s-a observat că OZN-urile emit raze electromagnetice destul de puternice. Acum e cunoscut însă faptul că aflate într-un vid de circa 2 Torr asemenea raze pot provoca o lumină roşie, iar într-un vid de 0, 2 Torr, o lumină albastră. Acest lucru coincide perfect cu numeroase relatări potrivit cărora OZN-urile sunt înconjurate de o lumină roşie, care se transformă în albastru de îndată ce se accelerează viteza.

Invizibilitatea OZN-urilor

Mai întâi să numim încă o ultimă consecinţă a utilizării aparatului de respins atmosfera, care ne mai dă încă de gândit. Am văzut că un asemenea aparat are drept urmare formarea unei bule de vid în apropierea maşinii. Se creează astfel un indice diferit de refracţie între atmosferă şi vidul parţial care există în apropierea maşinii. Condiţia aceasta este suficientă pentru apariţia reflexiilor, constatate de fiecare pe şoselele încinse din timpul verii: Suprafeţele de apă pe care ai impresia că le vezi în depărtare sunt în realitate doar o bucată de cer ale cărui raze au fost frânte datorită diferenţei indicelui de refracţie dintre aerul supra-încălzit de pe suprafaţa străzii şi aerul mai dens de deasupra. În apropierea OZN-urilor diferenţa indicelui de refracţie este mult mai accentuată, şi astfel se intensifică şi acest efect. Se poate spune ca în funcţie de forma bulei de vid şi de poziţia observatorului este foarte posibil ca în clipa intrării forţelor acestea de respingere atmosferică în acţiune, maşina să devină invizibilă. Invers se poate întâmpla ca la încercarea de a lumina un OZN (de exemplu cu un far de automobil), atâta vreme cât

funcţionează aparatul acestuia de respingere, fasciculul de lumină să fie deviat, nemaiputând lumina astfel obiectul vizat. Acest lucru este relatat întocmai de către o serie întreagă de declaraţii ale martorilor.

Accelerarea uluitoare

Avem aşadar înaintea noastră o maşină care poate atinge performanţe uluitoare, pe care nu este în stare a le folosi din plin decât atunci când pasagerii săi pot suporta accelerarea puternică. Acceleraţia pământului este g = 9, 81 m/s2. Un organism uman suportă cel mult 10 g şi încă şi pe acestea numai pentru puţin timp. Ce anume impune limita? Simplul fapt este că din epoca carelor trase de boi până în epoca cabinei de rachetă nu s-a înregistrat nicio evoluţie în planul acceleraţiei. Corpul o mai resimte încă şi astăzi prin instrumentul scaunului, ceea ce iniţial este dureros, la o înălţare însă putând deveni chiar periculoasă. Şi aici însă lucrurile arată cu totul altfel, dacă introducem câmpul de forţă de respingere. Să presupunem că pe spatele pasagerului se implantează un ansamblu de mici generatoare care creează în spaţiul ocupat de către personaj un câmp omogen sub aspectul forţei şi al orientării şi că această forţă se poate regla la nevoie. Atâta timp cât viteza maşinii rămâne constantă, câmpul trebuie să fie egal cu zero, mai ales pe durata opririi. Nu intră în acţiune decât în faza accelerării. Odată început acest proces, forţa trebuie reglată de aşa natură, încât pasagerul să fie ţinut la distanţă egală faţă de suprafaţa ansamblului implementat. Ce se va întâmpla în aceste condiţii? La fiecare accelerare, pasagerul va cădea literalmente într-un câmp constant care va influenţa fiecare punct al corpului său în mod identic, fără a provoca nici cea mai mică durere. Singura limită pusă forţei maxime a câmpului este de natură tehnologică. Astfel se pot imagina accelerări de până la 1.000 g.

Un simplu calcul arată că un OZN inert care este supus acestei acceleraţii se va deplasa cinci kilometri într-o secundă, într-o jumătate de secundă, durata unei clipiri

din ochi, distanţa măsurată atinge deja 1250 m, aşa încât efectul vizual produs trebuie să echivaleze într-adevăr cu subita dispariţie a maşinii. Dacă se ia în considerare faptul că vor fi instalate mecanismele încorporate de respingere pentru a compensa forţele centrifuge (proces în cadrul căruia ansamblul trebuie îndreptat mai întâi pe centrul curbei ce va fi urmată), atunci se poate calcula şi timpul necesar pentru virarea în unghi drept. La o viteză de 1 km/s (3600 km/h) apare o accelerare centrifugă de 1.000 g la o rază de curbă de numai 100 în aici OZN-ul nu necesită decât

0, 16 secunde pentru a efectua virajul în unghi drept.

Esenţialul este invulnerabilitatea

Să ne imaginăm maşina inertă cu aparatele de respins în acţiune. Câmpul produs înlesneşte o anumită viteză limitată v (de exemplu 1 km/s). Aceasta înseamnă că orice proiectil cu o viteză mai mică sau egală cu v este respins şi nu-şi poate atinge ţinta.

Dacă vă hotărâţi astfel să trageţi vreodată cu puşca într-un OZN, trebuie să ştiţi din capul locului că aceasta este foarte probabil să fie o întreprindere inutilă. Păziţi-vă de ţintaşii proşti!

În cazul în care există aparate de respingere portabile, atunci este mult mai sigur că pasagerii sunt echipaţi cu acestea, de unde s-ar putea explica mai ales şi ciudata aterizare din Kelly (Kentucky, SUA) de la 21 august 1955. În cer părea că plutesc pe atunci mici umanoizi şi focurile trase asupra lor de către martorii oculari n-au avut niciun alt efect decât acela că omuleţii s-au învârtit în jurul propriei lor axe.

Fenomene luminoase

Odată cu valabilitatea ipotezei noastre se explică şi modificările OZN-urilor care apar atât de neinteligibile, încât unii vor să vadă în ele dovada nonexistenţei sau a naturii nema teriale a OZN-urilor, în vreme ce alţii conchid de aici posibilitatea întreprinderii de călătorii în hiperspaţiu sau în timp.

Fenomenele luminoase sunt deosebit de derutante

pentru noi. Astfel s-a observat adesea că OZN-urile care nu se aflau în mişcare emiteau unul sau mai multe fascicule de lumină, care se pierdeau brusc undeva în spaţiu. Aceste tuburi de lumină au un diametru cuprins între câţiva centimetri şi mai mulţi metri şi o lungime schimbătoare, care variază între câţiva metri şi mai mulţi kilometri. S-ar părea că acestea îşi cercetează cu atenţie împrejurimile, modificându-şi treptat lungimea Puterea lor de iluminare rămâne asemeni unui tub de neon. În mod surprinzător însă, acestea pot străbate obstacole (pereţi, ziduri, martori oculari), astfel încât răsfrângerea lor asupra obiectelor nu lasă nicio umbră.

Un om cuprins vreodată de un asemenea fascicul de lumină resimte în general o arşiţă mare. Fasciculul se răsfrânge uneori şi sub forma unei linii curbe.

Iată încă un caz deosebit: Cuprins de un fascicul de lumină emis de un OZN, un automobil a devenit transparent. Martorul putea să-şi vadă motorul prin armătură şi după ce a fugit, a recunoscut aparent fiecare amănunt al vehiculului văzut prin caroserie. După ce pierise lumina, totul a revenit la normal. Poate îi putem aşeza în aceeaşi categorie şi pe vânătorii de fantome, un fel de sfere strălucitoare şi teleghidate, ce însoţeau avioanele în timpul ultimului război (şi în care nu era vorba de fulgere sferice).

Particule de interacţiune

Cu aceste aprecieri am ajuns la o nouă ipoteză, şi anume aceea referitoare la interacţiune.

Ştim că fizica modernă a descoperit în jur de două sute de particule elementare. În general, aceste particule intră în interacţiune cu materia, proces a cărui probabilitate depinde de factura particulei, a energiei acesteia, a naturii ţintei şi a masei sale specifice. Prin redusa posibilitate a unei interacţiuni, o particulă, neutronul, capătă o poziţie deosebită. Stelele şi planetele sunt mai transparente pentru neutroni decât este sticla pentru o rază de lumină. Nu e aşadar o idee prea îndrăzneaţă dacă ne închipuim că o particulă sau un grup

de particule încă necunoscute nouă este în stare să parcurgă câţiva metri prin apă sau într-o materie cu densitate asemănătoare. Iată aşadar ipoteza noastră: Sub influenţa unei anumite forţe, probabilitatea interacţiunii acestei particule cu o anumită materie poate creşte considerabil. Despre ce ar putea fi vorba în cazul acestei forţe misterioase? Este încă prematur să emitem păreri în această privinţă, să admitem însă pe baza descrierii că ar fi vorba despre o undă, eventual despre o undă electromagnetică. În acest caz există atunci fără îndoială o valoare limită pentru intensitatea emisă, care ar putea crea bănuita modulaţie a interacţiunii.

Ce se întâmplă când respingem mici cantităţi ale acestor particule care au fost accelerate înainte la aceeaşi viteză (particule electromagnetice)?

Fiecare dintre aceste cantităţi cu arie restrânsă de acoperire (mai puţin de 30 cm pentru un timp de valabilitate de o nanosecundă) se va deplasa cu o viteză inevitabil mai redusă decât viteza luminii. Să luăm de exemplu o valoare de 150.000 km/s. La o microsecundă după emiterea cantităţii, aceasta se găseşte aşadar la 150 în depărtare de sursă. Exact în această clipă se emite unda de modulaţie. O microsecundă mai târziu, această undă care s-a deplasat cu 300.000 km/s-a depăşit particulele, şi anume la o distanţă de 300 m de sursa acestora. Particulele intră acum în interacţiune cu materia pe care tocmai o traversează. Această interacţiune se manifestă printr-o transformare de energie, care produce arşiţă, raze şi particule secundare.

În cazul în care cantităţile de particule urmează un ritm îndeajuns de rapid, acest fenomen va fi perceput ca o sferă luminoasă constantă.

Fiecare prelungire a fazei dintre emiterea particulelor şi undă va cauza automat o modificare a lungimii. Concluzia ipotezei noastre este aşadar că acest fenomen luminos poate fi creat şi printr-un perete, în măsura în care acesta nu a absorbit unda de modulaţie în lungime. Ce susţine această accepţiune? Ea permite

cercetarea temeinică a fiecărui obiect, căci analiza razelor şi a particulelor emise la locul interacţiunii permite recunoaşterea structurii interioare a acestui obiect. Nu sta nimic în calea experimentării aceluiaşi procedeu şi pe fiinţe, deoarece cantităţile de raze implicate pot fi localizate exact şi astfel ţinute sub control.

Acest mecanism poate conduce astfel la două rezultate: întâi, localizarea exactă a locului în care se află un martor şi apoi, posibilă paralizare prin acţionare selectivă asupra anumitor centri motrici. Nu e de lepădat nici gândul la întrebuinţări în scop terapeutic, căci printre relatările martorilor se găsesc într-adevăr două care amintesc de vindecări în legătură cu OZN-urile. Astfel, putem lămuri acum şi anumite „poveşti vrăjitoreşti” în care se descriu arsuri puternice la oameni care au rămas singuri într-o încăpere! Pentru a putea analiza razele emise la locul interacţiunii trebuie să ai cunoştinţe temeinice despre materiile care se află între punctul analizat şi sursa razelor, căci ele influenţează absorbţia razelor de analizat. Trebuie analizat permanent spaţiul care se află între examinator şi obiectul examinat. Acest lucru se întâmplă prin modificarea repetată a fazei dintre cantităţile de particule emise şi undele de modulaţie la aceeaşi viteză.

Atunci, manifestarea exterioară nu mai ia forma unei sfere luminoase, ci pe cea a unei lumini difuze, care străbat ziduri, nu aruncă umbră şi care emit o anumită energie în mediu traversat. Procedura utilizată în cercetarea spaţiului înconjurător care determină apariţia unui tub de lumină întrerupt sau curb, se poate imagina prin combinarea modificărilor fazelor dintre reflexiile orizontale şi verticale ale emisiunii de particule. Mai rămâne de clarificat problema transparenţei obiectelor iluminate. Probabil că în momentul interacţiunii se reflectă o anumită cantitate de particule, adică trimisă înapoi, după ce şi-a pierdut o parte din energie. Când unda de modulaţie nu este decât de scurtă durată, particulele acestea emise înapoi din mediul pe care l-au influenţat se

pot retrage fără a exercita o nouă interacţiune. Următorul val de modulaţie le va atinge atunci când se vor afla în afara obiectului examinat. Lumina emisă este aşadar altfel percepută de către martori, ca şi cum ar porni direct din punctul primei interacţiuni, adică, de parcă obiectul examinat ar fi transparent sau cel puţin uşor penetrabil.

CAPITOLUL 6

ŞI ASTRONAUŢII AU VĂZUT OZN-URI

Profesorul Allen Hynek conducea secţia de astronomie şi astrofizică din cadrul North Western University din Chicago, care este una dintre cele mai renumite universităţi în domeniul ştiinţelor naturii de pe teritoriul Statelor Unite. Timp de mulţi ani, profesorul Hynek a fost consilier tehnic în cadrul industriei americane de avioane, şi anume în perioada în care acesta încerca să cerceteze domeniul obiectelor zburătoare necunoscute. Se discuta în acest sens despre proiectul „Blue Book” care a fost între timp abandonat. Vreme de zece ani Allen Hynek a avut acces la toate documentele oficiale americane şi era familiarizat cu toate faptele ţinute în secret, de care altminteri nimeni n-avea de unde să ştie! Ideile exprimate de el astăzi sunt rezultatul unei munci care a durat 15 ani. Michel Anfrol i-a pus întrebări în acest sens.

„Cum a fost posibilă întreruperea proiectului „Blue Book”, în ciuda faptului că cercetătorul nr. 1, consilierul special al Aviaţiei Militare Americane a obţinut rezultate pozitive prin intermediul cercetărilor sale?”

„Ministerul aeronauticii a întrerupt proiectul, mai ales datorită sugestiilor primite din partea Comisiei Condon. Se ştia faptul că aceasta era o comisie stabilită de aviaţia militară, care avea misiunea să conducă o cercetare independentă asupra OZN-urilor. Aţi amintit deja cercetările pe care trebuia să le întreprindă aviaţia militară. Îmi vine greu să vorbesc aici despre cercetare, dat fiind că spre exemplu nu s-a făcut nicio încercare de a introduce datele într-un computer, tot atât de puţin cum se desfăşurau şi controale sau se încerca departajarea relatărilor în funcţie de însemnătatea acestora. Materialul

n-a fost decât aşezat în ordine cronologică. Cu alte cuvinte: Nu s-a făcut nici cea mai mică încercare de a iniţia un demers cu adevărat ştiinţific. Îmi puteţi replica desigur că în condiţia mea de consilier ştiinţific eram eu însumi în poziţie să întreprind ceva. Eram într-adevăr consilier, însă sfaturile mele erau adesea neluate în considerare. Am propus de mai multe ori înregistrarea informaţiilor obţinute pe bandă magnetică sau computere şi am recomandat chiar şi elaborarea unor statistici.

La sfârşitul anului 1969, aşa-numitul proiect „Blue Book” a fost alăturat dosarelor. Iar după publicarea Raportului Condon la începutul anului 1970, toate ziarele, posturile de radio şi televiziune îşi exprimau unanim părerea că după încheierea cercetărilor din partea Aviaţiei Militare şi întocmirea Raportului Condon întregii chestiuni ar trebui să i se pună capăt. Subiectul nu trebuia să mai intre în discuţie. Cu siguranţă că acest lucru nu se putea împlini atât de uşor, şi ca dovadă chestiunea se mai dezbate încă şi astăzi. În anul 1971 încă destul de puţin, apoi mai mult în 1972, iar în 1973, cu precădere spre sfârşitul anului, ne-a invadat o serie de relatări de toate felurile, mai ales observări din apropiere în care nu e vorba de vreun fenomen luminos îndepărtat, ci de lucruri situate cu adevărat în proximitate. Pe această cale am obţinut aşadar în anul 1973 mai multe relatări ca oricând, ceea ce se afla cu siguranţă în deplină contradicţie cu previziunile majorităţii.

Din acest motiv m-am adresat celor mai distinse personalităţi din ştiinţă, venite din cele mai diferite zone ale ţării. Sunt reprezentate universităţile din California (Los Angeles), Stanford, Chicago etc.

Am constituit un institut de cercetare a OZN-urilor. Am fost determinaţi de trei motive. Primul, că nu există nicio localitate în care să se poată publica ceva despre OZN-uri, în niciun ziar sau revistă şi cu atât mai puţin în reviste ştiinţifice de ţinută – ele refuză pur şi simplu să trateze problema. Din acest motiv am considerat că trebuie întreprins ceva. În plus, nu există niciun centru

ştiinţific căruia martorii să-i poată împărtăşi observaţiile şi relatările, fără a se teme că se expun ridicolului şi în sfârşit, cel mai important lucru este acela că nu există niciun loc în care întreaga poveste să fie cercetată ştiinţific.

Ne-am fondat aşadar institutul de cercetare a obiectelor zburătoare necunoscute ca întreprindere fără obiective comerciale, ceea ce permite desigur să acceptăm donaţii care sunt scutite de impozite. În fapt am primit de curând un cec de 100 de dolari de la o doamnă din Paris care auzise de institutul nostru şi pe care dorea să-l sprijine financiar. Având în vedere

IffiW

faptul că nu avem un sediu stabil, ci suntem împrăştiaţi în mai multe universităţi, institutul nostru este format în primul rând 1 din oameni şi din idei. Cred că acest lucru prezintă un mare interes pentru ascultătorii dumneavoastră – sau cel puţin aşa sper. Centrul şi-a stabilit patru mari obiective: Primul constă în a colectarea de informaţii independente. Dispunem din fericire de o linie telefonică specială care permite oricui să ne contacteze din orice localitate. Am comunicat numărul nostru miilor de poliţişti, şerifi, organizaţii de apărare a drepturilor civile şi administraţiei aeronauticii. Dacă cineva crede aşadar că a descoperit un OZN, nu trebuie decât să i se adreseze unui poliţist, I unui şerif sau unui funcţionar din aeronautică, care acţionează conform declaraţiei incluse în protocolul semnat la angajare.

Aşa am primit în această seară, înainte să veniţi dumneavoastră, un telefon de la o aerobază militară din Florida. Acolo s-a făcut o vizionare pe care cred a o putea explica însă pe cale; naturală: în acest caz trebuie să fi fost vorba de un meteorit deosebit de luminos. Vedeţi însă, faptele vorbesc de la sine, am fost sunaţi şi pot spune chiar că abia trece o noapte în care să nu primim relatări din cele mai diferite colţuri ale ţării.

Cum procedăm aşadar în asemenea cazuri? Să

presupunem că se întâmplă ceva în Kansas şi un om de-al nostru se află în apropiere. Atunci îl sunăm şi îl rugăm să privească mai îndeaproape chestiunea. Dispunem de un fel de reţea la care sunt racordate mai multe organizaţii care pledează pentru cercetarea OZN-urilor. Prin colaborarea acestora se asigură ajun –, gerea informaţiilor la institutul nostru.

O altă activitate a institutului constă bineînţeles în ansam.

1 blarea şi analizarea informaţiilor separate. În acest scop ne i stau la dispoziţie computere. Spre exemplu, în acest mod a adunat doctorul Saunders, care este membru al institutului nostru, peste 50.000 de cazuri în calculatorul său. În afară de asta avem şi laboratorul de cercetare, dotat de asemenea cu f importante echipamente naţionale. Astfel am putut executa de exemplu o verificare chimică, atunci când ni s-a semnalat aterizarea unui OZN în Kansas, care lăsase în urma sa un inel lu' –, minos compus dintr-o substanţă necunoscută; am constatat cu această ocazie modificări foarte importante la sol.

Bineînţeles că toate aceste lucruri par a fi inutile, în condiţiile în care nu sunt date publicităţii obiectul investigării şi rezultatele muncii noastre. Acesta este motivul pentru care am inclus şi perfecţionarea în programul nostru. Sperăm să putem edita în curând o revistă trimestrială, destinată nu numai publicării rezultatelor muncii noastre, ci şi explicării unor posibile pericole şi efecte. Intenţionăm să publicăm cercetări temeinice, ştiinţifice şi autentice nu pentru efectul acestora de senzaţional sau de divertisment, ci datorită valorii lor ştiinţifice. Dacă totul decurge aşa cum ne-am propus (şi am impresia că suntem pe drumul bun), vom ajunge cu informaţiile noastre la tot mai mulţi oameni. Sper de exemplu că vom obţine câteva donaţii de cercetare de la unele fundaţii, căci avem mare nevoie de acestea în scopul desfăşurării muncii noastre în condiţii adecvate".

„A fost odată o perioadă în care 99, 9% dintre astronomi respingeau cu înverşunare orice aluzie la OZN-

uri. Ei considerau relatările drept simple fabulaţii, cărora nu le-ar fi dat crezare pentru nimic în lume”.

„Întocmai. Ei au râs de toate astea. Tocmai aceştia sunt astăzi oamenii care vin să discute cu toată seriozitatea aceste lucruri cu mine. Şi marele public suferă o transformare foarte interesantă. Un sondaj de demult arăta că 15 milioane de americani văzuseră deja un OZN şi că 51% dintre aceştia credeau cu adevărat în existenţa lor. Persoanele care ne împărtăşesc experienţele lor sunt în general oameni credibili, ale căror declaraţii ar putea fi recunoscute în orice alte circumstanţe de orice instanţă. E vorba de piloţi de cursă, piloţi, ingineri de radar, poliţişti, profesori. Este aşadar din ce în ce mai greu să-i înlăturăm pe toţi aceşti oameni sub pretext că ar fi mincinoşi sau fantaşti. Acest lucru denotă creşterea interesului public faţă de acest fenomen”.

„Pentru a reveni la cele mai interesante declaraţii ale martorilor care anume vi să părut a fi cea mai tulburătoare?”

„Îmi vin pe moment două în minte. Ambele sunt poveşti de necrezut, care au fost însă spuse de persoane aparent credibile. Aimé Michel a caracterizat fenomenul OZN-urilor drept „modalitate de joc a absurdului”, şi apreciez atât de mult

W, Conspiraţia tăcerii 81

§ această definiţie, încât doresc să o adopt şi eu. Vizionările sunt incredibile, dacă se raportează la normele vieţii noastre co”, tidiene. Ele sunt tot atât de incredibile cum părea televizorul în urmă cu câteva secole. De unul dintre cazurile la care mă

(gândesc acum m-am ocupat personal la locul desfăşurării, adică în Missouri. Era implicat un bărbat care lucra ca îngrijitor de animale la institutul biologic din cadrul universităţii & locale. Locuia în afara oraşului într-o rulotă împreună cu soţia sa, fiica de 16 ani şi fiul de 3 ani. Soţia este soră medicală şi lucrează frecvent în schimbul de noapte. Când ea nu este

I acasă, fiica este cea care ia adesea laptele din

frigider pentru a-i pregăti biberonul fratelui său la ora unu. În această seară era

I aşadar că de obicei la frigider şi se uita pe fereastră. A văzut o lumină apropiindu-se.

Eu însumi m-am deplasat la faţa locului şi m-am uitat atent împrejur: câţiva copaci, câmpii, iarbă înaltă, nicio stradă – nu mic nu s-ar fi putut apropia normal din această direcţie. Lumina [era foarte puternică şi a descris un unghi mare. Feţei i s-a făcut frică şi şi-a trezit tatăl. Acesta s-a sculat, s-a uitat scurt pe fereastră, a încuiat uşa şi a încărcat două arme. Cei doi câini de vânătoare ai săi se aflau sub rulotă şi nu au ieşit de acolo. La apropierea luminii, telefonul nu mai funcţiona şi anume exact i în momentul în care tatăl suna la poliţie. Apoi s-au petrecut lucruri foarte ciudate. Lumina s-a intensificat atât de tare, încât i acesta a fost pur şi simplu orbit. Copacii care erau cel mai; aproape de obiect începuseră să se clatine puternic, de parcă’s (ar fi aflat în mijlocul unui uragan. Ceilalţi copaci stăteau însă neclintiţi, deoarece în această seară intensitatea vântului nu: depăşea cinci mile/oră. Noaptea era luminoasă şi, în timp ce copacii se încovoiau puternic, se auzea un trosnet violent, asemeni unui tunet. La apariţia ulterioară a poliţiei în scopul ins [pectării zonei a găsit crengi rupte cu un diametru de aproximativ 7 cm. Am ajuns în localitate câteva zile mai târziu şi pot să confirm că locurile de ruptură erau de factură recentă, i Demn de remarcat mi se pare faptul că frunzele acestor crengi şi ale celor învecinate fuseseră adunate la un loc într-un mod i, ciudat pentru care nu găsesc nicio explicaţie.

Bărbatul acesta n-avea nici cel mai mic motiv să inventeze o asemenea poveste. Este o persoană respectată, are un bun post la universitate şi n-avea nimic de câştigat din această poveste. Doresc să mai amintesc un caz, de care m-am ocupat de curând: şi anume cu escadrila de elicoptere pentru serviciile militare, condusă de căpitanul Cohen. Echipa se întorcea din Columbus, Ohio, unde tocmai promovase examenul anual de capacitate fizică.

Toţi erau aşadar bine dispuşi. La jumătatea drumului dintre Columbus şi Cleveland, în apropierea unui orăşel numit Mansfield, un membru al echipajului a descoperit o lumină puternică, care se apropia vertiginos. Eu însumi fusesem la Cleveland, intervievasem echipa şi mă aşezasem pe diferitele locuri din elicopter.

Căpitanul repetase pentru mine toate manevrele executate în acea zi. E o poveste absolut incredibilă. Această lumină roşie intensă era atât de puternică precum farul de aterizare al unui Boeing 727, însă nu de culoare albă, ci roşie; se răsfrângea dintr-un obiect de formă cilindrică, care şi-a micşorat viteza exact atunci când se afla deasupra lor, în scopul adaptării la cea avută de ei, de aproximativ 160 km/h. O rază puternică de culoare verde a iluminat în acest moment interiorul cabinei. Căpitanul a încercat să stabilească contact prin staţie cu Mansfield. A reuşit pentru puţin timp, apoi însă s-au stins toate aparatele. A încercat în mod repetat să restabilească contactul, însă aici s-a petrecut cel mai ciudat lucru din întreaga poveste. Mi-a arătat cum încercase că coboare rapid elicopterul la o înălţime mai mică de zbor. În loc să piardă însă din înălţime, elicopterul a început să se înalţe, şi putea să citească pe ceasul de bord că urcase de la 700 de picioare la 3800. Toate încercările de a pierde din înălţime au fost sortite eşecului, până când OZN-ul s-a îndepărtat dintr-odată şi a dispărut la vest. Avea o lumină albă la spate şi descria un unghi de 45°.

Avem aşadar patru bărbaţi cu o îndelungată experienţă de zbor care ne spun o poveste absolut incredibilă. Nimeni nu poate să explice cum este posibilă înălţarea unui elicopter, atunci când se doreşte coborârea acestuia.

Presupun că aţi auzit de cazul celor doi pescari de pe Mississippi. E relatat în cartea „Beyond Earth” scrisă de Ralph Conspiraţia tăcerii

Brown. M-am dus acolo însoţit de către doctorul Harper de la Universitatea din California. Ambii bărbaţi, dintre care unul are 45 de ani, iar celălalt în jur de 19

lucrau împreună pe un şantier naval. Ei sunt pescari pasionaţi şi stăteau cu undiţele la capătul digului, când au văzut apărând o lumină albastră, care se apropia de ei şi despre care au crezut imediat că ar fi un OZN. Acest OZN nu a aterizat. Din ei au ieşit două personaje cu înfăţişare grotescă, ce păreau a fi nişte roboţi. Picioare şi braţe asemenea unor cleşti şi mâini ca nişte dispozitive artificiale de apucat. Au coborât aşadar din maşină şi i-au luat pe cei doi bărbaţi de braţ. Unul a spus că nu s-ar fi înălţat pur şi simplu, ci ar fi plutit la bord în mod misterios. Au plutit înspre peretele lateral al încăperii, fără a avea întinsă nici cea mai mică scăriţă. Se aflau într-o stare de imponderabilitate absolută, întocmai precum astronauţii. Peste corpurile lor a alunecat apoi un instrument mare şi ciudat, pe care nu l-au putut descrie însă mai bine decât prin asemănarea cu un ochi uriaş. Pe urmă erau din nou liberi. Tânărul bărbat era într-o asemenea măsură cuprins de groază, încât a leşinat şi în scurt timp şi-a pierdut cunoştinţa. Am lucrat mult timp la acest caz împreună cu doctorul Harper, care este un foarte bun hipnotizator. Credeam că îi era blocată conştiinţa şi de aceea nu era în stare să-şi amintească detaliile. Doctorul Harper a încercat să constrângă inconştientul în timpul hipnozei, dar nu i-a reuşit. În vreme ce-i hipnotizase pe Charlie şi pe celălalt, totul decursese bine atâta timp cât încercase să vorbească cu ei despre amintirile reale din viaţa lor. De îndată ce a încercat însă să-i atragă înspre cea mai recentă experienţă a lor, pe fruntea lui Charlie au apărut picături de transpiraţie şi s-a crispat instantaneu. Doctorul Harper a încheiat hipnoza, căci altminteri se putea aştepta la cele mai grave urmări. Cu această ocazie şeriful şi-a înscenat, de altfel, şi propria lui Watergate: în timp ce cei doi bărbaţi au rămas singuri, a înregistrat totul pe o casetă ascunsă. Am ascultat-o şi eu şi nu aduce nici cel mai mic indiciu că cei doi s-ar fi înţeles să spună o simplă poveste. Ei se aflau mai degrabă într-o stare de şoc. Am ajuns la 48 de ore după întâmplare la faţa locului. Am fost rugat să particip alături de Charlie la Dick-Cavett Show. Am insistat să fie

conectat la detectorul de minciuni. Bărbatul celălalt nu era de faţă, dat fiind că se afla într-o stare gravă de depresie. Charlie a trecut testul detectorului de minciuni fără niciun fel de problemă. Precizasem în conferinţa mea de presă că aceşti bărbaţi trecuseră printr-o experienţă cu adevărat înspăimântătoare. În mod normal erau amândoi sudici obişnuiţi, liniştiţi, echilibraţi, cam înceţi, cu o mare pasiune pentru pescuit – oameni simpli, cinstiţi, inteligenţi, fără prea multă educaţie. Şi deodată se întâmplă aşa ceva. Ce poţi face într-o asemenea situaţie? Acestea au fost aşadar unele dintre cazurile neobişnuite. Doresc să mai amintesc şi faptul că fac parte dintr-un juriu. Acesta este constituit din cinci profesori din diferite părţi ale ţării. Bănuiesc că dumneavoastră cunoaşteţi revista „National Enquirer”. Ea realizează un fel de reportaj în domeniul nostru şi a stabilit o recompensă de 50.000 de dolari pentru dovada că OZN-urile provin dintr-un spaţiu îndepărtat. Această dovadă este însă foarte greu de făcut şi pe deasupra mai rămâne şi dificultatea de a aduce cinci profesori la aceeaşi părere asupra unui aspect. Vă puteţi imagina aşadar, cum stau şansele prezentării acestei dovezi. Până la găsirea acesteia, noi am stabilit un premiu anual de 5.000 de dolari pentru cea mai bună declaraţie a unui martor cu relevanţă ştiinţifică şi pentru cel mai bun caz. Premiul acestui an se decide de altfel chiar în aceste zile, şi nu ne este deloc uşor, căci a fost un an deosebit de încărcat.

Oamenii se minunează de altfel tot mereu când li se spune că OZN-uri se arată şi în Franţa, Spania şi în America Latină. Ei cred că asemenea lucruri nu se petrec decât aici, în SUA, şi descoperă acum că nu este aşa. S-ar părea că cele mai interesante cazuri se petrec în zone foarte îndepărtate, ceea ce corespunde întocmai concluziilor trase de Claude Polier în Franţa. Pentru aterizări şi întâlniri par a fi preferate zone pustii, regiuni rurale. Un caz s-a petrecut într-un orăşel pitoresc din mijlocul statului Kansas, în care nu se întâmplă niciodată nimic. Un băiat de 18 ani îşi păzea oile când a văzut dintr-

odată o maşină strălucitoare şi luminoasă coborând din cer. Nu a aterizat, ci a rămas plutind la vreo jumătate de metru deasupra pământului. După câteva minute a dispărut din nou. Speriat de moarte, băiatul şi-a chemat părinţii care au mai putut ajunge la timp pentru a vedea maşina dispărând în depărtare. Mama este soră medicală. La demarare, OZN-ul lăsase în urmă un inel strălucitor de vreo trei metri lăţime. Şeriful ne-a povestit că strălucea până şi partea de jos a trunchiului copacului şi ne-a arătat şi o fotografie ce încuviinţa acest fapt. Mama deţine un aparat de fotografiat cu polaroid şi, deşi fusese pus un film pentru poze făcute pe timp de zi, lumina a fost atât de puternică, încât a iluminat filmul. Este una dintre cele mai interesante fotografii pe care le avem. Pentru cercetare, am descojit bucăţi de trunchi ale copacilor. Pământul pe care a stat acel inel strălucitor a rămas până în ziua de astăzi impenetrabil pentru apă. Poţi să torni peste el câtă apă vrei, bălteşte şi nu pătrunde în pământ, în vreme ce câţiva centimetri mai încolo, lângă inel, apa este absorbită ca într-un burete. Pe acest inel am încercat apoi să punem plante, fără a obţine însă niciun rezultat pozitiv. Cazul acesta este, într-adevăr, foarte interesant. A obţinut premiul de 5.000 de dolari. Repet însă că era vorba de nişte ţărani simpli, despre care nu pot să cred că s-ar fi dedat la asemenea manevre de înşelăciune. Acest caz constituie un bun exemplu pentru urmele fizice şi un asemenea gen de observări ne interesează în mod deosebit în institutul nostru de OZN-uri. Încercăm să ne concentrăm asupra acelor cazuri care ne oferă ceva concret de cercetat: fotografii, automobile avariate sau orice altceva ce poate fi examinat într-un laborator.

„Domnule dr. Hynek, ce explicaţii puteţi oferi în calitate de om de ştiinţă şi ce concluzii trageţi din aceste declaraţii?”

„Cea mai probabilă explicaţie este aceea că primim vizite de la inteligenţe extraterestre şi nu există nici cea mai mică îndoială că semnele care ni se transmit sunt elaborate inteligent. Ca astronom îmi este foarte greu să

extrag de aici dovezi care să ateste faptul că suntem vizitaţi de către fiinţe extraterestre. Dacă ne imaginăm că astrul cel mai apropiat de noi, în afară de Soare, se află la sute de milioane de ori mai departe decât Luna, atunci ne dăm seama de imensul efort pe care îl necesită o călătorie într-acolo. Nu putem reuşi cu tehnologia de care dispunem. Pe de altă parte se poate spune însă că în decursul a şaptezeci de ani am ajuns de la avionul fraţilor Wright pe

Lună şi că ne-a trebuit puţin mai mult de o sută de ani să progresăm de la automobil la Boeing 747. Există aştri care sunt cu milioane de ani mai bătrâni decât Soarele. Multe lucruri indică faptul că există de asemenea civilizaţii care sunt mai vechi, şi anume nu eu sute, ci chiar cu milioane de ani, şi trebuie că acestea dispun precis de cunoştinţele care ne lipsesc nouă. Eu nu resping ideea vizitatorului din spaţiul cosmic, cred numai că ar trebui să căutăm şi în alte direcţii o explicaţie. Însă în ce direcţie? Nu ştim ce să investigăm mai întâi.

Să clarificăm acest lucru printr-un exemplu: Toată lumea ştie cine a fost Benjamin Franklin. Să presupunem că cineva i-ar pune următoarea întrebare lui Benjamin Franklin, care era un foarte bun cercetător în domeniul său: „Ben, cum se face că Soarele străluceşte?” Cu toate cunoştinţele sale din sfera fizicii şi a ştiinţei, nu ar fi bănuit că în cazul Soarelui ar fi fost vorba de un fel de reactor atomic. Cum ar fi putut el să ştie ce anume determină strălucirea Soarelui? Probabil că şi în privinţa OZN-urilor ne găsim într-o situaţie asemănătoare. Dacă nu există fiinţe extraterestre – atunci ce? Am păşit într-un domeniu care ne este străin şi inexplicabil, la fel cum era energia atomică pentru Benjamin Franklin. Acum se constată fireşte un paradox interesant. Câteodată îmi imaginez că într-o zi nu voi mai fi scriind cărţi cu tematică ştiinţifică, ci romane de science-fiction. Presupuneţi că am descoperi într-o zi că există ceva asemănător spiritului, care stăpâneşte materia, aşa cum par a da de înţeles cercetările parapsihologice de astăzi. Presupuneţi că vom fi învăţat

într-un milion de ani (ceea ce o civilizaţie stabilită cândva în spaţiul cosmic a învăţat probabil deja), cum se poate trimite de aici către Marte o idee în locul unei maşini fizice. Imaginaţi-vă că am trimite o idee care acolo ar putea fi transpusă în realitate. Nici nu-mi pot imagina ce s-ar întâmpla atunci. Tot aşa cum n-am nici cea mai vagă idee despre cum va arăta ştiinţa într-un milion de ani. Foarte probabil că un om transpus brusc din zilele noastre peste un milion de ani ar rămâne perplex şi nu ar putea înţelege nimic – întocmai asemeni unui pigmeu din Africa care, o dată adus încoace, şi-ar smulge ochii şi urechile la vederea unui televizor. Cum vreţi să-i explicaţi de exemplu cuiva că, exact în momentul în care noi discutăm împreună, încăperea este traversată de zeci de imagini televizate? Dacă încercaţi să-i explicaţi acest lucru unui aborigen vă va spune pur şi simplu că sunteţi nebun sau că vorbiţi aiurea. Nu sunt însă prostii! Iar cu OZN-urile se întâmplă la fel. Mă gândesc uneori că realitatea nu este altceva decât o continuitate multidimensională, iar lumea fizică înconjurătoare, numai surprinderea de moment a acestei realităţi mult mai largi din care o faţetă oarecare se poate arăta în aceeaşi clipă şi unei alte lumi. Există probabil mai multe universuri care se află în strânsă legătură între ele. Poate că în cazul OZN-urilor este vorba de manifestări ale unei alte lumi. S-a vorbit adesea de transferul temporal. Acesta înseamnă: Noi ne aflăm acum în prezent, dar ne putem imagina că în urma noastră se află la zece minute o altă lume sau înaintea noastră, o alta. Nu suntem în stare să depăşim aceste diferenţe, tot aşa cum nu ne putem transfera instantaneu dintr-o cameră într-alta aflată la San Francisco, chiar dacă am şti că aceasta există. Imaginaţi-vă însă două puncte în aceeaşi localitate, care nu mai sunt despărţite prin spaţiu, ci prin timp, asemenea unui tren care porneşte zece minute mai târziu decât un altul şi care traversează aceleaşi locuri… Poate vom reuşi odată să depăşim această distanţă şi să aruncăm o privire în acea lume.

„Toţi martorii au amintit fenomene care se petreceau

fie direct pe pământ, fie la o distanţa foarte mică de acesta. Au explicat însă astronomii vreodată că ar fi descoperit obiecte zburătoare în timpul observărilor lor celeste?”

Răspunsul este cu siguranţă pozitiv, însă niciunul dintre ei nu era pregătit să-şi vadă numele apărând în contextul unei asemenea observări. Am primit rapoarte excepţionale, însă toate sub semnul discreţiei absolute şi al anonimităţii. Această problemă misterioasă prin inexplicabilitatea ei ne obligă să ne revizuim într-o anumită măsură modalitatea de examinare. Atunci când nu mai ajungeau regulile fizicii clasice pentru a explica spectrele atomice a trebuit să ne adresăm mecanicii cuantice şi atunci când regulile fizicii tradiţionale nu mai erau în stare să explice o serie de lucruri a trebuit să facem un salt mare pentru a ajunge la teoria relativităţii. George Bernard Shaw spunea: „Orice mare idee pare a fi mai întâi o erezie”. Noi încercăm însă şi acum să găsim mai întâi o explicaţie naturală a tuturor lucrurilor. Unul dintre cele mai celebre exemple în acest sens ni-l oferă academia franceză a ştiinţelor, care a încercat să conteste existenţa meteoriţilor şi să reducă valoarea acestora la simpli bolovani trăsniţi de fulger – pur şi simplu pentru că nu i se părea raţională căderea pietrelor din cer. Şi totuşi aşa este. Dacă, medic fiind, aţi fi vorbit acum douăzeci de ani despre acupunctura, aţi fi devenit ţinta batjocurii tuturor asociaţiilor de medici din lumea occidentală. Astăzi, această ştiinţă începe să fie luată în serios. Nimeni nu cunoaşte cu exactitate modalitatea de acţionare, dar totuşi aceasta este recunoscută. Acelaşi lucru este valabil şi pentru hipnoză, care a fost considerată de orice cercetător de ţinută drept fiind un soi de vrăjitorie. Şi totuşi hipnoza îşi găseşte astăzi întrebuinţare şi este recunoscută drept tehnică medico-terapeutică. Dacă ne gândim la vechi civilizaţii ca, de exemplu, cea egipteană sau babiloniană, atunci ni-i imaginăm pe oameni destul de îngrădiţi şi ne simţim superiori acestora datorită cunoaşterii noastre, a tehnicii şi a progresului contemporan. Ceea ce omitem cu

uşurinţă este faptul că în 5.000 de ani ştiinţa se va fi dezvoltat foarte mult şi că oamenii acelor timpuri vor putea vorbi cu aceeaşi superioritate faţă de noi: „Erau tare cumsecade oamenii aceştia, dar nu prea isteţi. Nici nu ştiau măcar ce este un OZN!”

„La primele lor zboruri în spaţiu cu Mercury sau cu capsulele Gemini, astronauţii de la NASA au făcut observări uimitoare. De câţiva ani se pare însă că NASA nu le mai permite să relateze despre toate impresiile lor. Aţi primit vreo informaţie de la astronauţii1”.

„S-ar putea dovedi până şi faptul că li s-a interzis să vorbească. Mulţi cercetători de OZN-uri au discutat cu câţiva astronauţi, de exemplu cu Mcdivitt, şi între timp este sigur că în călătoria lor spre Lună, Collins şi Aldrin (Apoljo XI) au vizionat un obiect ciudat, care a zburat înaintea lor în apropiere de Lună. Întreaga dezbatere asupra OZN-urilor este însă atât de controversată, o chestiune atât de „periculoasă”, încât e de înţeles de ce NASA nu vrea să fie implicată. În privinţa bugetului, NASA e dependentă de Congres, iar la apariţia celui mai mic zvon potrivit căruia aceasta nu s-ar îndeletnici cu propriile obligaţii, i s-ar putea suspenda finanţarea. Dacă aş fi director la NASA, m-aş comporta şi eu la fel”.

În urmă cu ceva ani, domnul dr. Hynek a făcut o călătorie în jurul lumii în decursul căreia a adunat informaţii şi relatări ale martorilor. A vrut să ştie dacă există diferenţe între ceea ce a aflat în Statele Unite şi ceea ce declară în urma vizionărilor martorii din cele mai îndepărtate colţuri ale pământului – ca de exemplu, pe insulele din Oceanul Pacific. Să auzim ce are de spus:

„Am vrut să clarific pe parcursul acestei călătorii dacă apariţiile înregistrate în Australia se diferenţiau de cele ce mi se semnalează aici. Şi am constatat că nu există nicio diferenţă. Aici, ca şi acolo se pomenesc aceleaşi caracteristici şi un motiv principal pentru călătoria mea a fost vizitarea vechii misiuni anglicane de la Bonai din Noua Guinee. În anul 1959 Pater Guil şi alţi treizeci de martori au făcut acolo cea mai importantă vizionare. De cum s-a

apropiat o maşină de pământ, au fost distinse personajele şi pupitrul de comandă al navei. Preotul le-a făcut semne şi aceştia au gesticulat înapoi. Toată secvenţa s-a mai repetat o dată. Ei n-au aterizat însă, ci au luat în altitudine şi au dispărut printre nori. M-am dus la Bonai pentru a vedea personal locul în care s-a petrecut acest eveniment. Am făcut fotografii, am desenat hărţi şi am dat de urma a şase martori, băştinaşi, care îşi mai amintesc încă şi astăzi întâmplarea. Preotul nu mai locuieşte acolo, dar, fiindcă am aflat că se mutase între timp la Melbourne, am zburat şi într-acolo şi am avut cu el o foarte lungă discuţie. Este un bărbat deosebit de educat şi în mod cert o persoană care nu s-ar lăsa ademenită în inventarea unei poveşti mincinoase, aşa încât şi acest caz rămâne învăluit în mister, asemenea celor de la Sacorro din New Mexico şi din Valensole”.

Un univers cu existenţă paralelă!

David Saunders este profesor de psihologie la Universitatea Colorado din Boulder, în apropiere de Denver. Această universitate primise din partea guvernului american o sarcină de cercetare a OZN-urilor şi de întocmire a unui raport amănunţit. Profesorul Condon însărcinat cu redactarea finală ajunsese la concluzia că nu ar fi existat OZN-uri. David Saunders ridicase însă obiecţii puternice. Protestul său declanşase reacţii tot atât de puternice în public ca şi înseşi rezultatele comitetului de cercetare. Din acest motiv Michel Anfrol a purtat o discuţie cu acesta.

„Domnule profesor Saunders, ce v-a determinat să vă opuneţi tezelor colegului dumneavoastră Condon?”

„Cred că există mai multe motive. După o anumită vreme mi s-a revelat faptul că Proiectul Condon nu fusese întemeiat pe documente adunate şi pe dovezile care se tot înmulţeau. Nu am fost singurul care şi-a dat seama că nu era deloc vorba de rezultatul muncii noastre de cercetare, ci că era stabilit dinainte ce linie avea să urmeze publicarea coordonatelor verificate”.

„Cum vă explicaţi rezultatele la care a ajuns

profesorul Condon abătându-se de la concluziile formulate de majoritatea cercetătorilor şi asistenţilor acestora?”

„Profesorul Condon a avut în primul rând un contract politic. El era un politician ştiinţific, dacă se poate spune aşa, pentru că avea de înregistrat succese ştiinţifice neîndoielnice. Însă rolul jucat de el în acest contract de cercetare a fost după părerea mea acela al unui om politic care urmărea un scop politic, iar comportamentul de care a dat dovadă pe parcursul muncii noastre este din acest punct de vedere uşor de înţeles”.

„Cum v-aţi comportat dumneavoastră de atunci?”

„În cadrul acestui proiect de cercetare am început mai întâi să adun toate informaţiile realiste, cu intenţia de a elabora o analiză computerizată. Am înregistrat aceste date şi în continuare, astfel încât între timp deţin peste 60.000 de relatări despre OZN-uri dintre cele mai diferite. Din aceste date de bază am început în ultima vreme să extrag câteva concluzii generale”.

„Vă clasificaţi informaţiile pe diferite categorii de observări şi declaraţii ale martorilor?”

„Da, sistematizarea specială pe care o folosesc cuprinde nouă categorii. Acestea încep cu tipul 1, adică, potrivit anunţului în care s-a văzut ceva ce nu se mişca, până la tipul 9, de care aparţin declaraţii în care martorul descrie un fenomen care a lăsat urme palpabile – o rană corporală sau orice altceva care nu dispare odată cu OZN-ul. Circa 80% sau 90% din totalul cazurilor au devenit deja întâmplări de rutină, dacă se poate vorbi de rutină în cazul OZN-urilor. Cazurile interesante constituie 20%. Acestea sunt însă de ordinul miilor. Aşa se face, de exemplu, că toate cazurile prezentate în Proiectul „Blue Book” drept inexplicabile sunt cu siguranţa cazuri edificatoare pentru modul în care s-au dat explicaţii ridicole ce nu serveau decât scopului de a intensifica nesiguranţa generală. Un caz prezentat clar de către martori serioşi, calificaţi şi credibili care conţine elemente explicabile, este cu siguranţă foarte interesant. Şi acest lucru este valabil mai ales pentru cazurile în care martorul descrie cum s-a

apropiat un OZN de el şi cum a avut sentimentul că între el şi OZN avusese loc un fel de înţelegere sau schimb”.

„Ce au făcut însă ceilalţi membri ai Comitetului Condon? Au adoptat poziţii neutre sau au luat partea lui Condon sau a dumneavoastră?”

Acest Comitet Condon era format din individualităţi; nu existau vreodată două persoane care să aibă aceleaşi răspunsuri la toate întrebările. Eu personal cred că, dacă la sfârşitul Proiectului Condon ar fi avut loc un vot, majoritatea ar fi fost de părerea că ceva ar fi fost într-adevăr în neregulă şi că problema ar fi meritat o abordare mai exactă. Mi-ar fi făcut plăcere să văd publicându-se cel puţin o luare de poziţie corespunzătoare”.

„Specialitatea dumneavoastră de aici, de la Universitatea Colorado este psihologia. Cum puteţi îmbina cunoştinţele din domeniul psihologic cu o cercetare despre obiecte zburătoare neidentificate?”

„Ei bine, psihologia poate îndeplini mai multe funcţii. Se poate ocupa, de exemplu, de psihologia senzorială, de care se vorbeşte adesea. Şi hipnoza conţine câteva aspecte psihologice care pot conduce la tehnici foarte eficiente de cercetare. Psihologia oferă şi posibilitatea de a distinge acele persoane care spun adevărul de cele care prin relatări despre OZN-uri nu vor decât să atragă atenţia asupra lor. Bineînţeles că între cei ce aparţin domeniului meu de cercetare se află şi alienaţi mintali. Cred că mulţumită cunoştinţelor mele din psihologie şi experienţei sunt capabil să fac diferenţa”.

„Consideraţi că aţi ajuns prin cercetările dumneavoastră la anumite concluzii referitoare la provenienţa OZN-urilor?”

„Nu se poate vorbi de concluzii. Se pare că există mai multe posibilităţi.

Cea mai răspândită este aşa-numita ipoteză extraterestră, potrivit căreia fiinţelor străine le-ar fi reuşit să ajungă de pe altă planetă la noi prin dezvoltarea legilor fizicii cunoscute de noi. După părerea mea ipoteza aceasta nu poate fi exclusă. O altă teorie destul de importantă

vorbeşte despre oameni care au venit la noi măsurând o distanţă foarte mică şi deplasându-se dintr-o dimensiune necunoscută nouă. Nu ştiu cum aş putea-o numi, dat fiind că nu ştim ce se ascunde în spate; să presupunem însă că ar putea fi vorba de un univers existent în paralel sau un fel de dimensiune psihică”.

„Această idee pare a-şi găsi tot mai mulţi adepţi”.

„În publicaţiile diferitelor grupări de cercetare a OZN-urilor i se acordă o atenţie destul de mare. E promovată cu siguranţă de către revista „Flying Saucer”, pe care o consider a fi cea mai bună în domeniu. Există fireşte cercetători care în primul rând au această ipoteză în vedere atunci când caută răspunsul la întrebare. Nici eu însumi nu aş exclude-o”.

„Aţi vorbit cu mulţi oameni care au vizionat apariţia vreunui OZN?”

„Nu am putut să vorbesc personal cu prea mulţi. În munca mea mi se pare mai indicată menţinerea unei anumite distanţe faţă de martori. Consider că astfel pot păstra o mai bună privire de ansamblu. Am fost invitat de mai multe ori să particip la cercetări şi am înclinat în fapt tot mereu să refuz. Negreşit că, dacă într-o bună zi m-aş afla eu însumi în faţa unui OZN, aş deveni un alt om”.

„Marea majoritate a cercetătorilor care tratează problema OZN-urilor nici măcar n-au văzut un obiect zburător pe cer. La oamenii care au văzut o farfurie zburătoare se poate constata însă o schimbare în comportament?”

„Avem, într-adevăr, numeroase declaraţii din care reiese că modul de comportare, concepţiile, viziunea asupra vieţii, până şi aptitudinea de a îndeplini îndatoriri zilnice se modifică într-o anumită măsură. Există duzine de asemenea relatări. Eu prefer să păstrez o anumită distanţă pentru a avea o perspectivă mai bună şi nu mă las indus într-o stare ce mă obligă să judec un anumit caz”.

„Câte declaraţii de martori aveţi în computerul dumneavoastră?”

„Deţin peste 60.000 de declaraţii de martori, dintre

care 40.000 se referă la întâmplări ciudate şi 4.000 reprezintă cazuri deosebit de interesante, petrecute fie la sol, fie la mică înălţime deasupra acestuia. 4.000 este un număr bun pentru o statistică, dar când începi să intri în amănunte şi să clasifici aceste 4.000 de declaraţii în funcţie de efectele electromagnetice sau fiziologice înregistrate, dacă martorii au acuzat pierderi de memorie şi aşa mai departe, atunci constaţi cu adevărat că nu ai decât puţine cazuri care se încadrează fiecărei categorii. Acest lucru îi pune pe statisticieni într-o poziţie dificilă pentru că trebuie să se descurce în final cu un volum redus de material. Eu am clasificat relatările martorilor după zilele săptămânii în care s-au făcut estimările. Am vrut să fac asta din pură distracţie şi nu mă aşteptam să obţin niciun rezultat. Am fost aşadar mai degrabă surprins atunci când am descoperit că nu în toate zilele se înregistra acelaşi număr de vizionări şi că nu sfârşitul de săptămână era cel mai aglomerat, ci zilele lucrătoare. Cu alte cuvinte: S-a combătut astfel presupoziţia potrivit căreia martorii ar fi adesea persoane care consumă alcool sau care într-un moment de bună dispoziţie mai permit câte o glumă. Am clasificat declaraţiile şi după districte, pentru a vedea în ce regiune s-au înregistrat cele mai multe vizionări. Fireşte că la acest aspect se ia în considerare şi structura populaţiei. Şi aici s-a dovedit în mod surprinzător că în fiecare zonă cele mai multe relatări vin tocmai din partea persoanelor cu cel mai înalt nivel de educaţie. În fond însă acest lucru e de înţeles, căci îţi trebuie totuşi anumite cunoştinţe ca să-ţi dai seama că obiectul care zboară pe cer nu este un avion sau un elicopter oarecare. Tot atât de importante sunt şi împrejurările

În care se face o vizionare şi înainte de toate trebuie să existe un loc în care să se poată depune declaraţia”.

„Primiţi şi relatări directe, care n-au fost încă publicate în ziare?”

Acest lucru se întâmplă extrem de rar. Nu pot spune nici eu despre mine că aş fi apărut prea mult în public spre

a-i încuraja pe oameni în acest sens. În plus, dr. Hynek conduce o foarte bună activitate de relaţii publice cu institutul său”. „Puteţi desprinde anumite linii de orientare care vă stau la dispoziţie, care să vă permită verificarea preciziei şi a conţinutului de adevăr al unei informaţii nou apărute?”

„Nu pot verifica conţinutul de adevăr. Pot face însă o comparaţie cu declaraţiile care îmi sunt deja cunoscute, ca de exemplu cu ceea ce s-a întâmplat în aceeaşi perioadă de timp sau în acelaşi loc, sau pot să verific dacă există cumva alte declaraţii ale aceluiaşi martor, şi dacă da, ce asemănări prezintă conţinutul unei relatări cu acela al celei mai vechi. Eu nu cred însă că suntem astăzi atât de avansaţi încât să judecăm în ce măsură corespunde o declaraţie adevărului”.

„Exista zone în care s-au semnalat de mai multe ori vizionări sau fenomenul se arată de fiecare dată în alt loc?”

„Cred că există câteva localităţi, sau mai bine zis câteva zone care se pot delimita geografic. Există într-adevăr zone în care în anumite perioade s-au semnalat lucruri interesante, încerc să aflu despre ce localităţi este vorba şi din ce cauză. Mai interesant e să tragi concluzii din ipotezele indicate. O ipoteză interesantă în acest sens ar fi spre exemplu teza conform căreia în imediata apropiere a centralelor atomice s-ar fi înregistrat un număr mai ridicat de semnalări. Nu există însă un număr suficient de asemenea locuri pentru a asigura îndeajuns cercetările pe care le fac. Mi-aş dori să fi putut spune care sunt locurile cele mai interesante, cele mai surprinzătoare sau cele mai neobişnuite şi să o pot şi motiva”.

„Domnule profesor Saunders, ce reprezentare aveţi despre drumul pe care-l aveţi de străbătut spre a intra în posesia acelor informaţii care vă lipsesc?”

„Cel mai important lucru în munca mea ar fi crearea unei noi surse de informaţii. Probabil că domnul dr. Hynek şi

Institutul pentru studierea OZN-urilor ne-ar putea pune la dispoziţie ceva asemănător. Îmi doresc o

posibilitate prin care să acced la informaţiile despre aceste incidente şi să studiez, şi mai ales despre cele menţionate în ziare. În acest scop doresc să găsesc o modalitate prin care să cercetez opinia publică, aşa cum se întâmplă în sondajele de opinie şi să dau astfel de urma martorilor care n-au relatat niciodată despre întâlnirile lor cu OZN-urile. Nu ştiu dacă acest lucru ne-ar putea aduce noi cunoştinţe, ar fi însă foarte important să facem o încercare corespunzătoare”.

În acest interviu a intrat de mai multe ori în discuţie profesorul Hynek. La momentul discuţiei cu profesorul Saunders, profesorul Hynek mai trăia încă. Din păcate a decedat în 1995.7 ţ q

e o

CAPITOLUL 7

RĂPIT DE EXTRATEREŞTRI!

Cercetătorul american profesor dr. John E. Mack (profesor de psihiatrie şi deţinător al Premiului Pulitzer) de la Universitatea Harvard a examinat într-un studiu cuprinzător mărturiile a 76 de persoane în legătură cu întâlnirile acestora cu fiinţe din spaţiu şi susţine că ar trebui să ne schimbăm radical viziunea despre lume. Fenomenul „farfuriei zburătoare”.

De la începutul erei aeronauticii, omenirea speră să găsească dovezi ale existenţei extratereştrilor. Şi în 1947, când în deşertul New Mexico s-a prăbuşit un obiect zburător neidentificat, rămăşiţele acestuia şi ale pasagerilor au fost ţinute în secret de către serviciul american. Sute de mii de oameni afirmă că au intrat în contact cu extratereştri. Sunt ei oare cu toţii doar nişte nebuni ce au halucinaţii? Şi profesor dr. John E. Mack era neîncrezător la început. De când a supus însă 76 de afectaţi unui studiu ştiinţific, profesorul american s-a edificat: „Nu suntem singuri în univers”. Relatările subiecţilor săi în stare de hipnoză ce corespundeau perfect cu declaraţiile acestora în stare de conştienţă l-au convins definitiv pe scepticul de dinainte. Iată trei dintre cele mai spectaculoase cazuri ale sale:

Iulie 1961 – ţărmul nordic dinspre Portland (Maine/SUA) era învăluit de ceaţă. Ed, 16 ani, înnopta în maşină când s-a trezit brusc de la o furnicătură puternică pe ceafă. Nu se mai alia în maşină – era în mijlocul unei capsule de sticlă. Direct pe stânci, la o distanţă de 100 m de automobil. El vedea valurile izbindu-se de mai, auzea vuietul vântului. Nu era singur. Îl însoţea un personaj feminin cu păr lung, blond-argintiu. Ochii ei întunecaţi îl sfredeleau la propriu. Furnicătura s-a intensificat. Ed credea că pluteşte. Cutreiera pe deasupra caselor – cu o viteză uimitoare. La un moment dat a apărut o capsulă sub formă de cupolă. O forţă misterioasă l-a tras pe băiat înăuntru, înăuntru, lumină albăstrui-argintie. Şase făpturi îl aşteptau într-un fel de sală de operaţie. Mese metalice, dispozitive cu multe furtunuri. Şi iarăşi a apărut femeia. Iar l-a sfredelit cu privirea. Ed avea senzaţia că era complet deconectat. Ca printr-o ceaţă deasă a mai simţit cum devenise obiectul de interes al extratereştrilor echipaţi cu tot felul de aparate pentru a-l examina – şi apoi a devenit inconştient. În momentul deşteptării se afla deja din nou în maşină. Trecuse exact o oră. Certitudine enunţată de profesorul Mack: Examinarea medicală în cazul lui Ed este caracteristică majorităţii răpiţilor. Există întotdeauna un fel de masă de operaţii pe care corpul omenesc este supus unei serii de analize cu ajutorul celor mai diverse aparate. Se pare că extratereştrii manifestă un interes deosebit pentru anatomia noastră şi vor să afle cu exactitate cum funcţionăm.

Pennsylvania Centrală (SUA) – o noapte clară de vară, 1992. La ora două, Dave (38 ani) s-a întors acasă. Soţia sa dormea deja, în vreme ce el, nereuşind să adoarmă şi tot răsucindu-se în pat, a auzit deodată un scârţâit puternic. Spărgători? La geam a văzut o făptură feminină într-o rochie neagră. L-a fixat cu ochii ei alungiţi şi migdalaţi, hipnotizându-l. Femeia l-a condus pe Dave la nava spaţială care a parcat într-un luminiş la 50 m distanţă de casă. Obiectul rotund avea o cupolă şi un diametru de circa 18 m. Femeia l-a condus înăuntru. Mirosea a pământ.

Pitici alburii ce atingeau abia o jumătate de metru înălţime l-au silit să se aşeze pe o masă. Dave voia să se apere, însă nu se putea mişca. Un pitic i-a străpuns muşchiul abdominal cu un instrument lung de 1, 20 m. Producea zgomote în pântecele lui. Îl simţea în tot corpul asemenea unei sonde. Făpturile păreau mulţumite de examinare.

Femeia l-a şi lăudat chiar. Apoi l-au adus acasă şi l-au aşezat pe scară – în urmă a rămas o cicatrice în formă de seceră pe burta lui Dave. Concluzie emisă de profesorul Mack: Numeroşi răpiţi au observat deodată cicatrice pe corpurile lor a căror provenienţă nu şi-au putut-o explica. Nici părinţii lui Dave nu-şi pot aminti de vreo rană gravă suferită de exemplu în copilăria acestuia.

În afară de aceasta, în şedinţa mea de hipnoză, Dave şi-a retrăit răpirea în mare agitaţie, cu frică şi furie. Asemenea reacţii violente n-ar fi fost posibile dacă nu ar fi trăit acestea dinainte.

Paşte 1990: Carlos, 53 de ani a mers într-o excursie pe Insula Iona din arhipelagul scoţian al Hebridelor. Căuta pietre pe plajă, când a simţit deodată impulsul să privească în sus. Şi acolo a văzut incredibilul: O uriaşă coloană de lumină de culoarea piersicii se întindea dinspre nori până la apă. Mii de scântei săreau deasupra apei. Erau ca nişte lumânări fermecate. Raza de lumină juca, s-a oprit asupra lui Carlos şi l-a învăluit. Ca printr-un tunel a fost ridicat într-o navă spaţială. Cu o viteză uluitoare, La bord: mici creaturi albe cu capete lipsite de păr. Culoarea ochilor lor era fascinantă, deoarece se schimba în permanenţă. Carlos a fost condus într-o sală cu cupolă. Primprejur, monitoare colorate şi pupitre de comandă. Deodată a apărut ceva ce l-a înspăimântat îngrozitor: ţintit spre el venea un monstru cu un corp uriaş de insectă din piele şi metal şi cu o faţă oribilă de reptilă. Da înşfăcat, aşezându-l pe o masă şi luând un instrument piramidal în interiorul căruia lumina o rază rece de laser. Lumina i-a despicat capul – asemenea unui ac uriaş care îi străpungea creierul. Carlos avea dureri îngrozitoare. A leşinat.

Concluzia profesorului Mack: Tipic pentru cazul lui

Carlos este examinarea ce seamănă cu o operaţie pe creier. Făpturile străine vor să afle nu numai cum este construit corpul nostru, dar şi modul în care gândim.

Aş mai putea povesti nenumărate întâmplări de acest gen, nu vreau să transform însă acest capitol în subiectul principal al cărţii mele, ci doar să-l abordez pe scurt.

CAPITOLUL 8

OZN-URI ÎN UNIUNEA SOVIETICĂ

Fenomenul OZN-urilor nu era rezervat doar pentru lumea occidentală. Şi vecinii noştri din est au avut experienţe asemănătoare. Doctorul rus Marina Popovici s-a îndeletnicit de asemenea cu vizionările de OZN-uri. Marina Popovici s-a născut în zona localităţii Smolensk, nu departe de graniţa bielorusă. În 1954 a absolvit şcoala de aviaţie. În 1968, Academia de Aviaţie din Leningrad şi a obţinut titlul de doctor (dr. Îng.). În perioada în care a activat ca pilot de testare a stabilit 101 recorduri mondiale. În 1975 i s-a conferit distincţia de cel mai bun pilot de testare de categoria întâi, precum şi titlul de maestră emerită a sportului. Astăzi activează ca preşedinte al Asociaţiei mondiale a cercetătoarelor, ca preşedinte al Comisiei central-asiatice şi cercheze pentru cercetare a fenomenelor neobişnuite (Sakkufon) şi ca vicepreşedinte al Asociaţiei de testare a aeronavelor. Marina Popovici, care este şi membră a Uniunii Jurnaliştilor din URSS a publicat şapte cărţi cu un tiraj total de peste un milion de exemplare. Este mamă a doua fiice, în paginile ce urmează-ne relatează despre vizionări de OZN-uri şi declaraţii ale martorilor oculari din republicile sovietice:

Zonapermică

Articolul publicat de Pavel Muhortov în ziarul „Sovietkaia Molodioci” a iscat mare vâlvă. Se numea „Triunghiul M sau aici nu există străini” şi a fost publicat de către ziar în august 1959 pe parcursul a şase episoade. Întâmplările descrise acolo se petrecuseră în apropierea localităţii Molebka din zona Perm din munţii Urali. Nu s-ar cuveni să desemnăm respectivele evenimente drept neobişnuite sau fantastice: efectele publicării au semănat

cu o terapie de foc.

Şi pe Alexander Sycienko îl interesaseră mai devreme asemenea subiecte, iar lectura articolului i-a stârnit dorinţa de a vizita personal locul evenimentelor descrise. După cum a reieşit mai târziu, nu fusese singurul ce resimţise această dorinţă.

„L-am contactat telefonic pe Baciurin, descoperitorul aşa-numitei zone permice şi organizatorul expediţiei ce fusese descrisă în articolul de ziar şi am aflat că pregătea o nouă expediţie în „Triunghiul M” pentru sfârşitul lunii septembrie. Am convenit participarea mea la acest proiect. Am ajuns apoi în camera de lucru a lui Baciurin de la institut. Discuţia ne era adeseori întreruptă de către telefoane din diferite oraşe ale Uniunii Sovietice, iar cunoscuţi de-ai să-i deschideau încontinuu uşa. Discuţiile tratau cu precădere ultimele evenimente înregistrate în zonă în ultima vreme. Incidentele se petrecuseră în diferitele sectoare ale zonei şi erau cu adevărat uluitoare. Membrii grupului permic al comisiei de cercetare a fenomenelor neobişnuite se străduiseră să intre în posesia numeroşilor martori care văzuseră OZN-uri şi echipajele acestora. Am obţinut, într-adevăr, o mulţime de informaţii care nu se integrau nici unui model de gândire tradiţional. În fotografiile făcute în timpul ultimei expediţii se distingeau limpede instrumente ale „vizitatorilor” noştri neînsemnaţi. Erau nişte bile, care în fotografii semănau unor îmbinări de energie scobite. Fotografiile le-au surprins în diferite locuri: deasupra corturilor şi copacilor, în apropierea participanţilor la expediţie. Pe timp de noapte fotografiile au fost făcute mai cu seamă cu aparate dotate cu blitz. Am fost uimit mai ales de o fotografie în care pe fondul cerului înnorat şi luminat de Lună se vedea zburând un obiect gonit de lumina puternică a blitzului. În timpul scurtului blitz – ce nu durează decât câteva zecimi de secundă – sfera ameninţată a trasat o traiectorie curbă pe cer cu o lungime de aproximativ doi-trei kilometri. E greu de imaginat timpul de reacţie şi uriaşa accelerare în cazul unui asemenea zbor – probabil milionimea unei

secunde. Oricum însă, cert este că ulterior curiozitatea fotografilor i-a costat blocarea temporară a aparatelor foto sau chiar nefuncţionarea acestora. Cel puţin la developare nu a ieşit nicio fotografie, filmele erau clare şi transparente. O parte din filme au fost trimise în laborator spre cercetare; s-a constatat că emulsia sensibilă la lumină a filmului fusese îndepărtată în mod inexplicabil”. Un lucru surprinzător. Şi mai fantastică a fost însă povestea petrecută în noaptea de

16 septembrie 1989 în oraşul Perm. Deasupra râului Kama care străbate oraşul a izbucnit în apropierea portului o luptă aeriană între farfurii zburătoare. Sute de muncitori şi de angajaţi ai portului au devenit astfel martori ai incidentului, a cărui descriere reprezintă o raritate în literatura OZN-urilor. Şase obiecte zburătoare extraterestre urmăreau un al şaptelea şi încercau să-l prăbuşească. Acest obiect zburător a încercat să scape de urmărire strecurându-se printre celelalte şi a pictat pe cer şi deasupra râului figuri de neînchipuit care întreceau de departe performanţele superioare ale zborurilor artistice.

În acest timp a fost întreruptă alimentarea portului cu energie electrică, s-au oprit toate aparatele electrice şi macaralele din port, iar toate motoarele au încetat să funcţioneze. În seara acelei zile am reuşit să ajung la şedinţa Asociaţiei Permice pentru Cercetarea Fenomenelor Neobişnuite. Întrunirea avea caracter public şi veniseră mulţi oameni. Susţinătorii unui seminar despre fenomenele neobişnuite ce avuseseră loc în localitatea Petrosavodsk de lângă lacul Omega au relatat cum se desfăşurase manifestarea de acolo şi au trecut în revistă subiectele rapoartelor. Îmi amintesc foarte bine de relatarea privind cele întâmplate la Thilissi, capitala Georgiei. Terenul Academiei Ştiinţelor din Georgia a fost survolat de o farfurie zburătoare, fapt care i-a neliniştit teribil pe membrii Academiei. Nu se cunoaşte nimic despre obiectivele şi intenţiile obiectului zburător necunoscut.

La Thilissi se ajunsese chiar până la o întâlnire de gradul al treilea (aşa sunt numite contactele pământenilor

cu reprezentanţi ai civilizaţiilor mai înalte). Un georgian de 27 de ani pe nume David s-a instalat într-o dimineaţă în maşina personală pentru a pleca la serviciu. Făcându-i-se brusc cald, s-a întors şi a zărit doi extratereştri. Erau un bărbat şi o femeie ce semănau foarte mult oamenilor, aveau o înălţime de aproximativ doi metri şi purtau costume cu reflexii argintii. Prima întâlnire n-a fost decât foarte scurtă, vorbeau georgiana. După câtăva vreme a avut loc o a doua asemenea întâlnire, de data asta cu o durată mai lungă. Discuţia a avut ca subiect modul nostru de viaţă şi lucrurile care ar fi proaste în societatea noastră. Ei avertizau asupra unei posibile catastrofe în cazul în care oamenii nu s-ar schimba. David li s-a plâns că de la prima întâlnire ar suferi de insomnie. Bărbatul i-a promis că-l vor ajuta şi a luat un obiect mic în acest scop cu care părea că îi arde în gâtul lui David o gaură adâncă tocmai în apropierea arterei. Încă în aceeaşi zi rana era vindecată – nu a mai rămas nicio urmă – şi David s-a bucurat din nou de un somn liniştit şi sănătos. În timpul celei de-a treia întâlniri i-au examinat braţul şi acelaşi obiect cu care îi arseseră gaura în gât i-au făcut o tăietură de aproape 20 cm lungime. Rana arăta îngrozitor. De data aceasta, cercetătorii şi medicii au putut urmări procesul de vindecare. La numai 44 de ore după incizie, pe braţ nu mai rămânea decât o cicatrice. În mijlocul şedinţei a intervenit o echipă a televiziunii permice, care se întorsese literalmente în aceeaşi zi din aşa-numita zonă anormală a regiunii permice. Corespondenţii TV au povestit multe lucruri interesante. În pauză am auzit întâmplător o discuţie violentă într-un grup de femei. Una dintre ele stătea înfricoşată în mijloc şi striga: „Ce oribil, momentan trebuie interzis accesul în această zonă; aici se poate întâmpla orice. Aţi citit ce a zis Baciurin în articolul său?” şi într-adevăr, articolul intitulat „Nu umblaţi prin zonă sau sprijin pentru stateleni” a avut efectele scontate. Articolul respectiv cuprindea o listă de afecţiuni, inclusiv descrierea simptomelor acestora, care puteau fi contactate de om în timpul vizitării anumitor locuri periculoase ale zonei sau

prin puternica influenţă exercitată de către extratereştri în cursul întâlnirii cu ei. Este foarte probabil ca persoana afectată să nu simtă iniţial nimic şi ca boala să izbucnească abia mai târziu. În această privinţa autorul articolului este cât se poate de credibil: pe parcursul cercetării zonei anormale a suferit el însuşi aproape toate bolile descrise în articolul său: de la temperatură ridicată până la o boală a sângelui în care cantitatea de protrombină depăşeşte orice limită, iar picioarele se umflă încontinuu. Nici măcar acest articol nu i-a putut împiedica pe neînfricaţi. După publicarea articolului lui Muhortov aceştia au început să vină în zonă din toate oraşele, în grup sau pe cont propriu, în interesul institutelor sau al redacţiilor de ziare sau pur şi simplu din proprie iniţiativă. Aşa se face că un mic teritoriu împădurit ce fusese înainte aproape pustiu s-a transformat într-un petic supraaglomerat. Erau perioade în care pe locul acela îngust se aflau până la 200 de persoane. În zona respectivă se obişnuieşte să mergi noaptea fără lanternă pentru a nu rata vizionarea sau fotografierea vreunui fenomen neobişnuit.

Imaginaţi-vă concepţia unei persoane care are capul împuiat de poveşti cu extratereştri care se pot ascunde acolo prin orice tufiş şi care noaptea umblă singură prin pădure; nemaiţinând cont de faptul că acolo trăiesc şi animale sălbatice.

La începutul călătoriei vremea nu era favorabilă; a burniţat toată ziua. La râul Sylva, după care începe zona, nu am ajuns decât seara. După străbaterea reuşită a râului lat şi nu prea adânc ne-am adăpostit cu maşinile în primul desiş întâlnit pe drumul de pădure. Am sărit pe pământ şi am început să împingem ambele maşini de expediţie. În final am ajuns la un urcuş lung şi abrupt căruia nu i-au putut face faţă maşinile. Pentru că nu aveam de ales, am hotărât să înnoptăm acolo. O parte din participanţii experimentaţi care mai fuseseră deja în zonă s-au îndreptat către următorul loc de popas. Am făcut focul, am pregătit de mâncare şi am cinat. Apoi ne-am început observările. Înspre dimineaţă, unii dintre participanţi care

se aflau lângă focul de tabără au vizionat o farfurie zburătoare. Aceasta amintea de un poligon cu mai multe lumini pe partea bordului. Credeam că în această noapte nu mai urma să se întâmple nimic deosebit, ne-am înşelat însă amarnic. Unul dintre participanţii la expediţia noastră făcuse în timpul episodului cu maşinile blocate şi lângă foc fotografii cu blitzul. Aşa cum s-a constatat ulterior, în fotografii, membrii echipajului se aflau în imediata apropiere a unor obiecte ciudate care pluteau în jurul lor. Prin forma lor, acestea se asemănau unor elipse care pe verticală erau trase asemeni unor candelabre în lungime. A doua categorie de obiecte amintea de poligoane asemănătoare unor bombe, dintre care unul fusese fotografiat în mişcare. Fusese aşadar prea timpuriu să ne plângem de lipsa atenţiei acordate nouă.

Dimineaţa următoarei zile era însorită. Ne-am dus la locul nostru de popas şi după ce am ajuns acolo am aflat o sumedenie de bărbaţi. Două persoane din grupul care umblase în timpul nopţii după provizii fuseseră în contact cu două fiinţe necunoscute. Potrivit spuselor martorilor oculari, după urcarea dealului văzuseră un punct luminos care licărea roşu şi îşi modifica cu uşurinţă poziţia. L-au rugat să li se apropie, acesta le-a îndeplinit rugămintea şi a căpătat mărimea unei portocale. L-au întrebat dacă n-avea să le facă vreun rău, la care a răspuns printr-o licărire. I-au mai pus câteva întrebări la care a răspuns de asemenea prin câte o licărire. Apoi au spus: „Plecăm!” Ca răspuns au recepţionat din nou o strălucire. „Ne însoţeşti?” A licărit din nou, i-a urmat un pic şi a dispărut în pădure.

În ziua aceea însorită am inspectat împrejurimile, ne-am despachetat rucsacurile, am montat corturile. Căutasem locul amplasării noastre, în apropierea căruia se afla o fântână cu apă de izvor, la circa nouă kilometri depărtare de râul Sylva. Pe malul râului, în mijlocul brădetului am descoperit echipa televiziunii din Sverdlovsk, căreia i se întâmplaseră „lucruri” ciudate.

Pe pânzele corturilor le apăruseră în timpul nopţii semne care semănau cu formule. Un membru al

echipajului văzuse semnele, dar alţii le desluşiseră doar vag. Erau cu toţii foarte afectaţi şi, dat fiind că nu puteau găsi nicio explicaţie plauzibilă în acest sens, s-au limitat la descrierea celor văzute.

Într-o zi stăteam singur la focul de tabără, când mi s-a alăturat regizorul unei echipe de televiziune din Norilsk. Am intrat în vorbă. Către sfârşitul discuţiei noastre şi-a exprimat regretul că stătuse atâta vreme în zonă fără să fi văzut nici măcar un obiect zburător. După o mică pauză l-am sfătuit să meargă noaptea fără nicio lumină prin pădure şi acolo unde ar fi puţini oameni să se comporte degajat şi fără teamă faţă de natură. În dimineaţa următoare am aflat de la el amănunte uimitoare despre aventura sa nocturnă. În urma conversaţiei noastre, se hotărâse să-mi urmeze sfatul şi stabilise împreună cu un cameraman un post de veghe pe timp de noapte, în apropierea unei mici gospodării izolate şi nelocuite. Noaptea, locul este cu adevărat sinistru, cei doi au reuşit însă totuşi să imortalizeze câteva imagini unice pe bandă video. O sferă roşiatică, aproape roz, ceva mai mare decât o portocală părea că pluteşte ieşind din trunchiul unui plop. Era transparentă, a staţionat o vreme într-un loc şi apoi a plutit în sus de-a lungul trunchiului. Aflată deja undeva la înălţimea coroanei copacului, a licărit o dată şi a dispărut din câmpul privirii. Pe drumul de întoarcere al celor doi observatori nocturni, zona le-a dat de înţeles că nu agrea spionarea secretelor ei. În timp ce înaintau pe drumul lor spre tabără, regizorul a încercat o senzaţie foarte neplăcută. Aveam impresia”, relatează el mai târziu, „că m-aş fi prăbuşit într-o fântână şi că aş fi căzut în adâncuri. Dacă mai adaug şi faptul că mă cuprinsese un sentiment al groazei rezultă imaginea completa a dispoziţiei mele”.

Apropiindu-se şi expediţia noastră de sfârşit, am observat într-o seară o lumină ciudată pe cer. Pe o lăţime de 50 grade deasupra orizontului, cerul întunecat a căpătat dintr-odată culoarea azurie. Să creat impresia că departe, în spatele pădurii s-ar fi aprins o sursă de lumină

foarte puternică. Iluminarea a durat aproape aproximativ cinci minute, după care a dispărut. Noaptea târziu unul dintre oamenii noştri s-a întors din satul aflat în apropiere şi a povestit că în timpul în care noi urmăriserăm iluminarea, satul fusese survolat uşor de un OZN. Din relatările martorilor oculari reiese că se asemăna la formă cu o aeronavă. Culoarea urmei late lăsate de OZN era argintie şi avea o nuanţă galbenă. OZN-ul însuşi licărea în tonuri purpurii. Când am ajuns la Perm am aflat că acelaşi OZN fusese vizionat şi acolo. În mod surprinzător, OZN-ul fusese înregistrat şi pe ecranele radar. A fost identificat la o înălţime de 6500 m. Potrivit măsurătorilor făcute de radar, lungimea obiectului avea aproximativ 850 m. În timpul zborului dinspre oraş către zonă, aeronava a atins o viteză ele 5.000 km/h. La Perm am aflat de încă un caz interesant. Într-o fabrică de chimie petrolieră, lucrătorii din schimbul de noapte au fost destul de surprinşi când au descoperit sus de tot, pe dispozitivul de cracare, un personaj ce nu se număra printre colegii lor. Acolo trona un subiect care se asemăna vizitatorilor nocturni din zonă: înfăţişarea amintea de un trunchi fără cap şi braţe şi cu picioare scurte.

Atunci când au intervenit pompierii chemaţi de lucrători şi au vrut să-l gonească cu un jet de apă, necunoscutul s-a transformat într-o prismă triunghiulară, apoi într-un cub, pe urmă într-o sferă şi a zburat.

Şi pe mine mă aştepta o surpriză, la mine acasă în Kazachstan, în oraşul meu natal Semipaltinsk. I-a developarea unui film s-a constatat că de pe el fuseseră „şterse” vreo opt poze. Acestea fuseseră cele făcute în cel mai interesant şi periculos loc din zonă, pe teritoriul piramidelor. Drept consolare îmi rămăsese o singură poză care fusese făcută tot acolo, dar care nu reprezenta nimic extraordinar. Nikolai Porev şi Anatoli Ciapakov vor să cerceteze personal întâmplările neobişnuite care au fost relatate din zona anormală a Permului. În Perm au adunat şi mai multe informaţii:

Înaintea noastră se afla un om care putea stabili

contact cu civilizaţii extraterestre: Emil Baciurin. De profesie era geolog şi lucra într-un institut de cercetare pentru protecţia mediului. Preocuparea pentru problema OZN-urilor şi studiul civilizaţiilor extraterestre nu sunt pentru el un simplu hobby, ci modul de viaţă. Şi-a scris deja de mult dizertaţia, însă: La Harvard o puteam apăra, aici nu”, a remarcat el sarcastic. De mai mulţi ani încoace are contacte cu reprezentanţi ai altor lumi. Baciurin s-a eschivat de la întrebarea privind conţinutul convorbirilor cu extratereştrii şi a spus că acest lucru ar aparţine de domeniul fantasticului şi că noi oricum nu l-am crede. În schimb îi plăcea să vorbească de faptul că pe farfuriile zburătoare ar exista fiinţe bune şi rele. Contactul cu unele, cât şi cu altele ar fi însă periculos: ele îi omorau pe oamenii care ar fi reuşit să afle prea multe. Când a aflat Baciurin că intenţionasem să străbatem drumul dintre Perm şi misterioasa pădure de pe râul Sylva nu departe de graniţa dintre zonele permică şi sverdlovskă din munţii Urali, m-a întrebat: „Ştiţi că de acolo un bărbat din Riga a fost adus cu picioarele înainte?” Toate povestirile lui erau presărate cu tot felul de cazuri ciudate de deces. Se părea că ar fi vrut să ne sperie. Şi mai fantastice păreau însă articolele din revista letonă „Sovietkaia Molodioci” reunite sub titlul „Realitatea OZN-urilor”. Autorul, Pavel Muhortov, ziarist la publicaţia respectivă a descris acolo o întâlnire cu fiinţe străine. Potrivit propriilor sale afirmaţii, extratereştrii sunt convinşi de faptul că omenirea nu s-ar dezvolta „corect” şi prin aceasta ar reprezenta o ameninţare pentru univers. Ni s-ar mai acorda un termen de zece ani în vederea „corectării”, iar dacă nu se va fi

Întâmplat nimic vom fi distruşi. După lectura acestui reportaj l-am sunat pe Muhortov la Riga să-l întrebăm dacă totul n-ar fi decât o glumă. „Nu”, ne-a asigurat el, „totul este adevărat”. Iar acum acest lucru ne-a fost confirmat şi de către Emil Baciurin, cea mai înaltă autoritate din Perm în materie de contacte cu extratereşterii. De aceea ne-am aventurat într-o călătorie în acea zonă, după ce procurasem echipamentul necesar traiului din pădure.

Convenisem să nu ne încredem în nimic, să ne îndoim de orice şi să verificăm tot. Însoţitorii noştri erau fizicianul şi matematicianul Aleksei Dicenko şi fizicianul Victor Gromov.

Minunile au început chiar în acea primă noapte petrecută pe malul râului Sylva. Obosisem tare în acea zi şi am adormit imediat – toţi în afară de unul dintre aceia care au scris aceste rânduri. Dimineaţa era tăcut, părea distrat, dădea răspunsuri nepotrivite întrebărilor noastre şi în final a spus: „Poate că veţi râde, dar am văzut un film pe pânza cortului”. Întâi i-au apărut două stele azurii din care s-a format apoi un mic ecran dreptunghiular. Culoarea ecranului nu se compara cu nimic, şi sunetul era cu totul altfel. A apărut o stradă care se îndrepta către spectator şi care s-a şters. A văzut apoi patru chipuri, dintre care trei îl priveau binevoitoare, în timp ce ai patrulea era desfigurat de furie. Nimeni nu a început să râdă, şi datorită faptului că Dicenko, care dormise cu el în acelaşi cort încuviinţă în aceeaşi clipă faptul că văzuse exact acelaşi lucru, dar cu ochii închişi, într-un scurt moment dintre starea de somn şi cea de veghe., A fost din cauza oboselii”, spuserăm noi, gândindu-ne în sinea noastră că cei doi n-au decât simple vedenii. În publicaţia revistei „Sovietkaia Molodioci” locul în care ne-am petrecut acele zile este desemnat „Zona”, drept pentru care îl vom numi şi noi la fel. Zona era extrem de populată. Aici nimeni nu se poate ascunde faţă de ceilalţi. Ne-am părăsit cortul fără a avea cea mai mică îndoială că ceva s-ar putea pierde, aşa că ne-am lăsat aparatele de fotografiat, magnetofoanele şi radiourile pe butuci sau atârnate de crengi, unde le-am şi găsit la întoarcerea din plimbare. Muhortov a scris că în timpul expediţiei lor ar fi dispărut în mod misterios diferite obiecte, noi însă nu am avut asemenea cazuri. Grupurile individuale care staţionau în zonă îşi făceau reciproc vizite şi împărtăşeau în comun tot ce aveau. Făceau până şi schimb de informaţii care explicau diversele enigme ale naturii, neobişnuitul pe care-l întâlneam atât de des în zona aceea. Acolo ni s-au întâmplat următoarele: în

decursul raidurilor noastre nocturne prin pădure şi pe câmpii am zărit nu o singură dată pete luminoase, strălucitoare, de mărimea unei monede de cinci copeici şi chiar ceva mai mari. Atunci când se apropiau şi se îndepărtau din nou marcau linii complicate pe fundalul întunecat al pădurii. Ori de câte ori încercam să ne apropiem de ele, acestea se îndepărtau şi dispăreau. Pe baza acestui comportament le-am dat numele de „cochete”. Desemnarea aceasta s-a răspândit rapid în zonă.

Într-o zi am văzut pe un ogor nearat o mare pată roşuportocalie care îşi modifica încet forma. În raidul nostru ne însoţeau doi bărbaţi din Riga. Unul dintre ei a luat-o înainte, mişcare care a determinat dispariţia petei. La întoarcerea bărbatului ne-a povestit că la traversarea locului în care se aflase pata simţise un şoc asemănător unuia provocat de o electrocutare şi a văzut că pata se îndepărta cu rapiditate din faţa lui, în vreme ce noi o vedeam plutind liniştită în spatele lui. Cinci persoane au văzut clar pata aceasta şi şi-au descris-o unul altuia exact la fel. Într-o zi am dat peste grupul din Riga care se afla în apropierea taberei sale şi am aflat că toţi membrii acestuia acuzau mari dureri de cap. În excursiile întreprinse în zonă ajunseseră la un moment dat într-un loc în care simţiseră cu toţii dureri în acelaşi timp şi care au dispărut apoi după câteva ore. Fireşte că ne-am dus şi noi în acel loc pe care-l descriseseră, dar nu am simţit absolut nimic.

Către sfârşitul şederii noastre în zonă am făcut în ultima zi o plimbare în doi. Ne însoţea Serghei Kasanţev, secretarul responsabil al revistei „Uralski Sledopyt”. Dintr-odată acesta a simţit o lovitură puternică la degetele piciorului drept. A crezut că se izbise de o piatră, sub picioarele lui nu era însă decât pământ şi nu se vedea nimic altceva în preajmă. Serghei s-a oprit, şi-a scos carneţelul şi a început să-şi noteze senzaţiile, rostindu-le în acelaşi timp cu glas tare ca să putem auzi şi noi: „Talpa piciorului devine insensibilă; gamba; mâna; braţul până la cot. Încheieturile mă dor destul de tare. Înţepenirea se

extinde până la umeri”. Şi-a descris senzaţiile până în momentul în care durerile de la încheieturi au devenit insuportabile. Ţinându-şi piciorul întins, a părăsit locul acesta blestemat şi s-a târât până la focul de tabără. Rând pe rând ne-am aşezat şi noi în acel loc al drumului. Unuia i-a amorţit braţul până la cot, al doilea nu a simţit nimic. Serghei suferea încă de mulţi ani de boala lui Behterev şi avea din când în când accese grave. Era posibil ca încheieturile să reacţioneze atât de puternic la energia distribuită neuniform în acea zonă? în anumite locuri, aparent schimbătoare, aceasta era prezentă într-o concentraţie foarte ridicată. De îndată ce Serghei se îndepărta de acele locuri, se simţea imediat uşurat.

Expunerea tuturor lucrurilor pe care le-a trăit în zonă ar ocupa prea mult loc. Ne limităm de aceea doar la a le înşirui, fără a intra în amănunte. De câteva ori am văzut nişte „coloane luminoase”, de parcă printre copaci ar fi fost ascunsă o sursă de lumină stridentă, astfel încât aproape că nici nu se ridica de pe fundal. În jurul nostru săreau câteodată scântei roşii. Unul dintre noi vedea permanent o lumină portocalie care îi ilumina chipul companionului sau a cărei sursă părea că se afla undeva în spatele acestuia. Întorcându-se, acesta nu vedea însă decât întunericul nopţii. Mai trebuie amintit şi neplăcutul loc din pădure pe a cărui suprafaţă rotundă de până la 30 – 40 m în diametru trunchiurile groase ale uriaşilor plopi tremurători erau rupte la înălţimea corpului uman sau chiar mai sus. Vârfurile copacilor distruşi căzuseră toate în aceeaşi direcţie. Aveai impresia că respectivii copaci fuseseră trăsniţi de o lovitură venită din dreapta sus şi puţin oblică, de parcă pădurea ar fi fost străbătută de un uragan. Aici era însă vorba de o suprafaţă pe care trunchiurile de copaci fuseseră îndoite. Muhortov a scris în „Sovietkaia Molodioci” că în expediţia lor se blocau încontinuu aparatele de fotografiat, dispozitivele de blitz şi radiourile, ceasurile cu cuarţ se opreau, iar cele mecanice rămâneau în urmă. Noi ne verificam în permanenţă ceasurile, dar ele arătau ora exactă. Adunaţi cu toţii la

focul de tabără, fizicienii, prezenţi în zonă într-un număr mai mare decât oricare altă branşă profesională, explicau pe parcursul lungilor dispute aproape fiecare fenomen în parte; nimeni n-a putut acorda însă o explicaţie pentru ridicata concentraţie de „minuni” pe o suprafaţă destul de mică, de 3 – 4 km². Majoritatea – căreia îi aparţineam şi noi – nu relaţiona cele văzute acolo cu fiinţe străine şi nici cu OZN-uri.

Nu scriem decât despre cele văzute sau trăite personal şi supuse unei minuţioase analize critice. Omitem multe dintre lucrurile care nu ne-au fost prea clare sau care li s-au întâmplat unor persoane singulare, ce puteau să se fi înşelat. O parte a celor relatate în „Sovietkaia Molodioci” putem confirma prin observările noastre, pentru restul însă răspunde conştiinţa autorului. Considerăm că pentru elucidarea. Fenomenului din zonă” nu sunt necesare persoane cu aptitudini deosebite sau cu percepţii extrasenzoriale şi nici oportunişti interesaţi, ci trebuie o expediţie ştiinţifică complexă. Până acum, prin zonă s-au perindat o mulţime de oameni dintre cei mai diferiţi. Am urmărit cum veneau cazaci, udmurzi, turişti din Caucazii nordici şi din diferite oraşe ale Uniunii Sovietice organizaţi în grupuri sau pe cont propriu. În pădure se auzea dintr-odată văitatul beţivilor, iar copacii deplin sănătoşi erau transformaţi în lemne de foc. În poienile de pe malul râului huruiau motoarele camioanelor şi tot ce era împrejur a fost învăluit în norul de gaz de eşapament. Distrugând totul, nou veniţii au început să se încaiere prin pădure şi să se sperie unii pe alţii. În ultima noapte petrecută în zonă am urmărit o scenă reprezentativă. Doi s-au întâlnit, stăteau însă la o depărtare de 15 – 20 de paşi unul de altul. Unul întreabă cu voce tremurândă: „Auzi, tu eşti om?” La care cel de-al doilea a întrebat tot cu o voce speriată: „Dar tu?”

În zonă şi-a făcut apariţia şi Emil Baciurin, însoţit de o mulţime de admiratori şi de prieteni. Păşea în fruntea adepţilor săi şi povestea probabil despre contactele sale cu fiinţe străine. Nu ne-am propus să-l combatem pe Baciurin,

considerăm însă că relatările şi lucrările sale trebuie supuse unei verificări ştiinţifice conştiincioase, aflate în afara ideilor preconcepute. Este necesară o expertiză, altminteri va fi imposibilă oprirea psihozei misterioase de care este cuprins un număr tot mai mare de oameni.

Obiecte zburătoare necunoscute pe ecranele radar

Lagorki

Pe 27 martie 1983, la ora Moscovei de 17: 50, staţia de urmărire pe radar a aeroportului din Gorki, situat la est de Moscova a interceptat un obiect care nu a răspuns la întrebarea „Prieten sau duşman?”, neputând fi astfel identificat. Zbura la o înălţime de aproximativ 70 de km la sud-est de Gorki, a virat apoi mai departe în direcţia estică, nesurvolând încă aeroportul propriu-zis, ci aflându-se la o distanţă de 7 – 10 km de acesta. Înălţimea de zbor a obiectului era mai mică de un kilometru, iar viteza se ridica la circa 180 – 200 km/h. Obiectul avea dimensiunile trunchiului unui ÎL 14, nu prezenta însă semnalmente să fi avut aripi sau pupitru de comandă. Această „ţigaretă” zburătoare de culoare deschisă gri metalizat a plutit încet pe cer vreme de aproape 40 de minute. La 30 – 40 km nord-vestic faţă de aeroport, staţia de radar a pierdut obiectul din vizor…

25 martie 1985. Pe instalaţia radar a turnului de control a fost vizionat către ora 14: 00 un obiect necunoscut cu un azimut de 900, la o distanţă între 70 şi 20 km, şi o viteză de aproximativ 6.000 km/h.

11 mai 1985. Pe instalaţia radar a turnului de control (în lipsa localizării pe ecranul radar panoramic) a fost urmărit către ora 3: 00 la o distanţă de 15 – 100 km, zborul unui obiect necunoscut cu o viteză de 7200 km/h.

În (actuala) Ucraina

13 august 1983. Pe ecranul radar al aeroportului din Cearkov a fost urmărit de la ora 0: 08 până la 0: 10 un obiect neidentificat care în timpul zborului şi-a mărit viteza de la 900 la 1500 km/h. La o distanţă de 27 km a dispărut de pe ecranul radar. Simultan a fost vizionat cu ochiul liber sub forma unei sfere roşii şi luminoase care zbura la o

înălţime redusă. În acest timp aparatul radar semnala un al doilea obiect neidentificat care zbura ceva mai nordic, pe curs paralel, la o distanţă de 8 km faţă de cel dintâi şi care şi-a redus viteza de la 1200 la 1.000 km/h; a dispărut la o distanţă de 28 km.

17 mai 1984. În intervalul de la ora 22: 15 până la 1: 30 au fost localizate de mai multe ori pe distanţe de 12 până la 32 km obiecte zburătoare necunoscute – atât mobile, cât şi imobile – cu arii diferite de emitere efectivă a semnalelor radio, care ajungeau la viteze de 1200 până la 1500 km/h şi chiar mai mari şi care puteau fi urmărite timp de 10 până la 12 secunde. În jurul orei 23: 00 a acestei zile, deasupra oraşului a fost vizionat un obiect neidentificat de culoare roşie mată cu lumini roşii sclipitoare, care erau aranjate lateral în formă triunghiulară.

10 noiembrie 1984. Începând cu ora 0: 32, în zona Saporoşie la nord de Marea Neagră, pe ecranul radar a fost vizionat vreme de zece minute un obiect imobil neidentificat, localizat la o înălţime de 10600 m. La ora 0: 42 a început să zboare pe un curs de 2500 şi cu o viteză de 2500 km/h (observare pe staţia radar de la Dnepropetrovsk, la nord de Saporoşie). De la ora 3: 02 până la 3: 05 a acestei nopţi, la o distanţă de 250 km de Cearkov (zona Saporoşie) a fost vizionat un obiect imobil neidentificat la azimutul de 1950 şi o înălţime de 10500 m, care s-a îndepărtat apoi pe un curs de 2500 şi cu o viteză de 1.000 km/h.

La est de Voroneş (zona din Borissoglebsk, Voroneş)

23 martie 1984. Între ora 14: 22 şi 14: 55 aparatele radar au localizat obiecte zburătoare necunoscute care se deplasau pe distanţe între 900 şi 4.000 m cu viteze cuprinse între 0 şi 3.000 km/h. La ora 22: 05, pe ecranul radar s-a observat apariţia ecoului unui obiect neidentificat cu o înaltă rezonanţă paramagnetică de electroni, care s-a suprapus ecoului unui avion în trecere.

29 martie 1984. Pe ecranul radarului au fost detectate şase obiecte zburătoare necunoscute care se

deplasau cu o viteză de 0 până la 3.000 km/h la o înălţime de 2000 până la 9.000 m.

4 mai 1984. La un azimut de 2300, aparatele radar au localizat la ora 7: 15 două obiecte zburătoare necunoscute la o înălţime de 3500 până la 4.000 m, care au pornit pe un curs de 3300 până la 3500 în zona de zbor cu o viteză de 500 km/h, şi care rămâneau nemişcate la apariţia avioanelor, urmând apoi a se îndepărta.

11 mai 1984. Cu ajutorul radarului, la ora 19: 40 a fost localizat un obiect necunoscut aflat la o înălţime de 2100 m şi care nu fusese vizionat de pilotul unui avion anume trimis pentru identificare. Câteva date referitoare la vizionarea obiectelor neobişnuite în Zona Borissoglebsk, la est de Voroneş pentru a căror observare s-au folosit diferite tipuri de aparate radar:

1. Aparate radar panoramice, a căror antenă face o rotaţie completă în decurs de 13 secunde.

2. Aparate radar pentru măsurarea înălţimii cu dispozitiv de diferenţiere a unghiurilor.

3. Aparate radar pentru avioane.

25 mai 1982. În timpul cât fusese întreruptă legătura cu avionul de tip MIG-21 şi pe parcursul prăbuşirii ce a urmat, aparatul radar localizase în apropierea avionului un OZN aflat la o înălţime de 1500 m.

27 mai 1982. Alexander, Paniukov şi Alexander Kunin, care se aflau în căutarea rămăşiţelor avionului MIG-21 prăbuşit în pădurea de la Povorino de lângă Borissoglebsk, au observat în momentul ieşirii într-o poiană o fiinţă înaltă de trei metri cu înfăţişare umană şi de culoare verzui-argintie. De la o oarecare distanţă au urmărit imediat după aceea licărirea şi demararea unui obiect luminos care a lansat o urmă slab luminoasă sub formă de spirală şi care se afla în curând în afara câmpului vizual.

6 aprilie 1984. Aflându-se la o înălţime de 3500 în pană la 5.000 m în timpul executării unui zbor de antrenament, un avion de instrucţie de tip MIG-21 a primit avertismentul potrivit căruia în zona sa de zbor aparatul

radar ar fi detectat ecoul unui obiect zburător necunoscut. Ceva mai târziu, instructorul de zbor a anunţat staţia aflată la sol că avionul s-ar fi izbit aparent de ceva, că echipajul ar fi resimţit o lovitură care ar fi determinat reducerea vitezei sale, că motoarele şi sistemul hidraulic ar fi încetat să funcţioneze, iar legătura radiofonică ar fi fost întreruptă. Membrii echipajului s-au putut salva cu ajutorul scaunelor catapultabile. OZN-ul nu putuse fi văzut cu ochiul liber.

4 mai 1984. La ora 7: 15 au fost observate două ecouri de OZN-uri la o distanţă de 25 km şi pe un azimut de 2300, care au pătruns în aria de zbor la o înălţime de 3500 – 4.000 m cu o viteză de 500 km/h şi pe un curs de 3300 – 3500, după care au staţionat.

11 mai 1984. La ora 19: 40 aparatul radar a detectat un OZN la o înălţime de 2100 m. Un pilot aflat în trecere prin acel punct nu a observat nimic.

13 mai 1984. La ora 4: 10, ecranul radarului a detectat în apropierea aeroportului ecoul unei ţinte sub forma unei emisfere îndreptate cu faţa în jos, care zbura pe un curs de 23002400 în direcţia sud-vest. Pe ecranele radar, ecourile avioanelor sunt redate sub forma unei jumătăţi de elipsă, iar cele ale OZN-urilor sub forma unei sfere sau elipse aplatizate. Alexander Kopeikin este pilot. După ce ajunsese personal în contact cu OZN-urile a devenit unul dintre cei mai activi cercetători ai OZN-urilor în Uniunea Sovietică. A participat la multe expediţii în Pamir şi în nordul ţării, care aveau drept obiect căutarea „omului zăpezii” şi investigarea comportamentului acestuia. Alexander Kopeikin mi-a trimis câteva scrisori în care îmi relata despre întâlnirile uimitoare avute cu OZN-urile de pe pământ şi în aer, în zona Voroneşului. În ceea ce priveşte observările vizuale ale obiectelor zburătoare necunoscute sau vizionările acestora pe ecranul radar în sectorul Porovino al zonei Voroneşului, luna martie din 1984, a fost o lună bogată. Numai în intervalul cuprins între 20 şi 30 martie au fost înregistrate 20 de OZN-uri. Pe 29 martie 1984, Alexander Kopeikin a observat într-o oră şi

jumătate nu mai puţin de şase OZN-uri. Survolau zona cu o viteză de 0 până la 3.000 km/h şi la o înălţime de 2000 până la 9.000 m. În ziua respectivă ploua, aşa încât raza de vizibilitate nu se întindea decât pe un singur kilometru şi nu erau programate zboruri ale companiei aeriene sovietice.

Toate OZN-urile au apărut într-unul şi acelaşi loc, o zonă greu accesibilă de mlaştini şi lacuri, aflată la 25 km distanţă de aeroport, pe un azimut de 2300. Mi-a trimis într-o scrisoare un material fotografic deosebit de interesant ce conţinea înregistrările făcute pe 28 martie 1984 de radarul panoramic al staţiei aflate la sol. Timpul de iluminare pentru fiecare fotografie era de trei minute, în vreme ce rotaţia antenei durează 13 secunde; aceasta înseamnă că pe durata iluminării o fotografie poate surprinde până la 14 ecouri ale obiectului.

Observaţii din 23 martie 1984 (între orele 14: 22 şi 14: 55)

1. Numai ecouri de la avioane care circulau în spaţiul aerian. Ecourile avioanelor care pătrund pe un curs de 1750 în spaţiul aerian supravegheat sunt marcate cu roşu. Distanţa: 50 km.

2. Pe azimutul de 2100 a apărut un ecou abia perceptibil al unui OZN aflat în continuare la o distanţă de 22 km. Avionul pătrunde în continuare în spaţiul aerian supravegheat.

3. Distanţa avionului: aproximativ 42 km; cursul: 1.800. Ecoul OZN-ului s-a deplasat pe azimutul de 2300, iar distanţa este de aproximativ 25 km. Avionul pătrunde în spaţiul aerian supravegheat.

4. Avionul îşi continuă deplasarea în spaţiul aerian „Şapte” cu o viteză de 700 km/h, un curs de 1800 şi la o înălţime de 900. Însoţeşte OZN-ul la distanţe de 18 până la 27 km (distanţa: 1825 km; curs: 1950; linie aeriană până la avion: 5 – 7 km).

5. Ecoul OZN-ului indică o distanţă de 29 km şi un azimut, de 2300 şi staţionează. Înălţime (potrivit radarului pentru măsurarea înălţimii): 4500 m. OZN-ul nu

„reacţionează” la un avion supersonic (ecou marcat cu roşu).

6. Ecoul OZN-ului s-a deplasat încet la distanţa de 25 – 26 km şi la azimutul anterior de 2300.

7. Ecoul OZN-ului s-a deplasat încet – viteza este mai mică de 500 km/h – înspre nord (distanţa: aproximativ 20 km; azimutul: 2550).

8. Ecoul OZN-ului a revenit la azimutul de 2.200 şi se deplasează pe azimut (2100 – 2300), pe distanţă (20 – 32 km) şi pe înălţime (9004.000 m).

9. OZN-ul îşi continuă manevrele pe azimut (2.100 – 2.300), pe distanţă (2839 km) şi în înălţime (900 – 4.000 m).

10. OZN-ul îşi continuă manevrele pe azimut (2.050 – 2.300), pe distanţă (26 – 38 km) şi în înălţime (904.000 m).

11. Ecoul OZN-ului a revenit la un azimut de 2200 şi s-a deplasat înspre avion (întâlnire la o distanţă de aproximativ 43 km, pe un azimut de 2200 respectiv 1.930). Linia aeriană dintre OZN şi avion este de aproximativ 7 km.

12. Pe un curs de 2200, OZN-ul însoţeşte avionul, care are la rându-i un curs de 1950. Distanţele sunt între 45 km şi 23 km.

13. OZN-ul s-a apropiat până la 5 km de avion şi apoi s-a retras. Însoţeşte avionul pe un curs de 2200 (curs: 1.950) până la aeroport.

14. Avionul a aterizat, ecoul OZN-ului s-a oprit la o distanţă de aproximativ 15 km şi s-a dizolvat încet.

15. Nu se mai înregistrează ecouri de OZN-uri, în aer se află doar avioanele de cursă şi de instrucţie.

Observaţii din 28 martie 1984 (între orele 22: 05 şi 22: 40)

La ora 22: 05 a apărut ecoul unui avion ce zbura înspre nord-est cu o viteză de 850 Ian/h la o înălţime de 900 m, aflându-se la o distanţă de 85 – 90 km şi pe un azimut de 2300 şi un curs de 600. După următoarea rotire a antenei, ecoul a dispărut la o distanţă de 75 km; a apărut o lumină puternică sub forma unei păsări care a putut fi

văzută vreme de aproape 20 de minute, destrămându-se apoi în fire separate care s-au dizolvat în următoarele 20 minute. Ilumina s-a stabilit la o înălţime de 900 – 3500 m. Suprafaţa acesteia se întindea pe aproape 7500 km. La ora 21: 40 din ziua de 21 martie 1990, escadrila dotată cu radar de la Pereslavl – Saleskăi s-a transformat în unitate de serviciu în scopul localizării şi identificării unui obiect aflat deasupra oraşului. Potrivit datelor responsabilului de serviciu, după punerea în funcţiune a aparatului radar de localizare nu s-au înregistrat însă obiective fără semnale de recunoaştere în domeniul supravegherii pe radar. Totodată a fost verificată şi capacitatea de intervenţie a forţelor responsabile de serviciu aflate în unitatea învecinată. Pe o rază de 150 km, în jurul staţiei radar nu s-a observat niciun obiectiv fără semnale de identificare. Locotenentul-major Alexander Semencenko a primit la ora 21: 38 ordinul de începere a operaţiunii de localizare şi identificare a obiectului aflat la 2000 m înălţime în zona Pereslavl – Saleskăi. La ora 22: 05, pe cursul de 2200 la dreapta a văzut cu ochiul liber sub un unghi de 100 obiectul care se distingea prin două lumini albe strălucitoare. La ordinul bazei de coordonare a virat într-o curbă observând astfel la nord şi la nord-vest un fenomen luminos care amintea de o vagă auroră boreală. S-a apropiat până la cinci-şase sute de metri. A coborât pentru a putea identifica obiectul zburător, n-a observat însă decât două lumini albe stridente şi strălucitoare. Pe fundalul oraşului iluminat a zărit pentru o clipă silueta obiectivului, din cauza surselor slabe de lumină n-a putut determina caracterul obiectului zburător. La ordinul bazei de coordonare şi-a întrerupt zborul şi s-a întors la aeroport.

Ce se întâmplase? în zona Pereslavl – Saleskăi – Novoselie

— Sagorsk – Iakovlevo – Ploşevo Dubki – Kablukovo – Friasino

— Kirşaci, în data de 21 martie 1990 au apărut în jurul intervalului cuprins între orele 20: 00 şi 24: 00

obiecte zburătoare necunoscute. Unele ecrane radar le-au interceptat, altele nu. De ce? Această întrebare nu-şi găseşte în prezent răspuns. Astăzi nu se poate stabili decât desfăşurarea evenimentelor. Iată în continuare datele postului de supraveghere aflat în zona Pereslavl – Saleskăi: „La ora 21: 19 a apărut un obiect roşu strălucitor pe un azimut de 2600 – 2700 şi la o distanţă de 40 km. Zbura cu o viteză ce depăşea de departe pe cea a unui avion. În urma sa venea un obiect alb strălucitor cu aceiaşi parametri. Ora 21: 35: Dispariţia obiectului roşu strălucitor. Azimut: 2.200, distanţa nedeterminată. Ora 21: 40: Apariţie şi dispariţie alternativă a celui de-al doilea obiect cu lumini albe pe un azimut de 2700 – 2500 şi o distanţă de 40 – 100 km. Ora 21: 50: Apariţie şi plutire stabilă a obiectului pe un azimut de 2700. Ora 21: 55: Obiectul a dispărut pe un azimut de 2400 şi la o distanţă de 40 km.

Ora 21: 57: Obiectul a reapărut cu aceiaşi parametri. Ora 21: 59: Urmărirea unui obiect zburător pe un azimut de 2500, la o distanţă de 30 – 50 km, cu un curs de 3300. Obiectul virează şi se apropie în mare viteză de avion. La apropiere, obiectul dispare de pe radar la o distanţă de 20 km şi reapare mai sus în urma avionului. Obiectul se deplasează pe o traiectorie curbă; azimutul: 2700.

Ora 22: 01: Plutirea staţionară a obiectului pe un azimut de 1900 – 2000; distanţă: până în 100 km. Ora 22: 03: Apariţie în câmpul vizual al avionului de vânătoare pe un azimut de 2400. La apropierea avionului de obiect, cel din urmă a dispărut la 22: 05: Obiectul a apărut pe un azimut de 1900 – 2200, a staţionat vreo două-trei minute şi a dispărut”. Comandanţii câtorva unităţi militare ale apărării antiaeriene din sectorul militar moscovit au adunat peste o sută de relatări vizuale de la subordonaţii lor. Iată fragmente din câteva declaraţii care întregesc tabloul. „Sergent soldat Ivan Vlasiuk s-a repezit până la mine raportând că teritoriul cazărmii ar fi survolat de un obiect necunoscut. A alergat în stradă. Dinspre direcţia bazinului de înot au apărut două lumini. Se aflau la mică

distanţă una faţă de alta. Nu luminau neîntrerupt, ci sclipeau. Lumina lor era foarte puternică, reflectoarele sclipeau simultan. După vreo 20 de secunde, obiectul a intrat într-un nor. Luminile propriu-zise nu se mai vedeau, tot spaţiul însă a fost inundat de o perdea de lumină. Obiectul zbura foarte repede şi silenţios”. Căpitanul Victor Birin: „Obiectul amintea de o farfurie zburătoare cu două lumini stridente pe lateral. Estimând după distanţa dintre lumini, diametrul său măsura aproximativ 100 – 200 m. Între cele două lumini puternice se vedea o lumină mai puţin intensă ce ar fi putut veni de la geamuri. După îndepărtarea obiectului, lumina roşie de intensitate medie a rămas în urmă. Viteza de zbor a obiectului şi sclipirea puternicelor lumini laterale se aflau în dependenţă directă: Cu cât luminile sclipeau mai des, cu atât era mai mare viteza OZN-ului şi invers: pe durata plutirii luminile obiectului dispăreau aproape complet, la ora 22: 30 obiectul s-a îndreptat în direcţia Moscovei”. Căpitanul Vladimir Iveenco: „Era imposibil să distingi contururile obiectului, dar am văzut precis două lumini care la distanţe regulate se aprindeau asemeni unor fulgere de electroni. Pe măsură ce OZN-ul se apropia de terenul cazărmii noastre, acesta a descris o curbă sub formă de S. Ruta sa de zbor se desfăşura de la est înspre vest sub un unghi de aproximativ 75°. În apropierea obiectului s-au fixat două avioane”. Căpitanul Nikolai Filatov: „După toate probabilităţile, obiectul s-a rotit în jurul propriei axe pe plan orizontal, dat fiind că sursele de lumină ori se contopeau, ori se dublau apoi iarăşi. Estimând după intensitatea luminii şi forţa fasciculului de lumină, sursele de lumină erau considerabil mai mari decât luminile semnalizatoare ale avioanelor care zburau pe atunci pe teritoriul nostru. Luminile OZN-urilor sclipeau la intervale de două până la trei secunde. Obiectul se afla în direcţia Sagorsk şi zbura într-o curbă ascendentă sub formă de

S”. Căpitanul Igor Iapin: „Către ora 22: 00 sclipirea obiectului a dispărut timp de cinci minute, după care s-a aprins o lumină licăritoare. Tot norul era iluminat, iar

obiectul a apărut din nou. Era însoţit de două avioane cu lumini de recunoaştere roşii. După un zbor aproape perpendicular, obiectul s-a îndreptat în mare strălucire în direcţia Moscovei. În urma lui, în nori a rămas o strălucire roşie de intensitate medie. Obiectul a putut fi urmărit până la ora 22: 00”. Toate aceste declaraţii au fost puse la dispoziţie de către şeful statului major al apărării antiaeriene, colonel generalul Igor Malţev. Iată cum a comentat acesta evenimentele: „Nu sunt un specialist în OZN-uri. De aceea nu pot face decât estimări şi nu-mi pot exprima decât propria părere în legătură cu OZN-urile. Potrivit relatărilor martorilor oculari a fost vorba de un disc rotund cu un diametru de 100 – 200 m. Lateral avea două lumini pulsatoare. Atunci când obiectul zbura pe orizontală, linia imaginară care unea cele două lumini se deplasa în paralel cu orizontul. Aceasta forma un unghi cu orizontul, atunci când obiectul îşi modifica zborul înspre direcţia verticală. În afară de acestea, obiectul se rotea în jurul propriei sale axe şi se deplasa pe o curbă ascendentă şi descendentă sub formă de S. Erau momente când OZN-ul staţiona plutind pe loc, iar alteori zbura de trei ori mai repede decât un avion modern cu reacţie. Toţi observatorii au constatat că viteza de zbor a OZN-urilor depindea de sclipirea luminilor laterale: cu cât sclipeau mai repede, cu atât viteza era mai mare.

Obiectele zburau la o înălţime care oscila între 1.000 şi 7.000 de metri. OZN-urile se deplasau fără a fi însoţite de niciun zgomot şi se distingeau printr-o formidabilă capacitate de manevrare. Se părea că OZN-urile erau absolut imponderabile. Altfel spus, se pare că sunt cumva independente de gravitaţia Pământului. Nicio fiinţă de pe Pământ nu dispune astăzi de maşini cu proprietăţi asemănătoare. Pe ecranele radar ale avioanelor şi ale unor staţii obiectul a fost observat drept fiind marcarea ţintei. O staţie nu l-a putut recepta”.

OZN-uri pe cer – piloţii relatează în august 1967, pilotul de vânătoare Lev Viatkin a avut două întâlniri cu obiecte zburătoare necunoscute, care i s-au întipărit

pentru totdeauna în memorie: „Evenimentul s-a întâmplat pe aeroportul militar din Crimeea unde activam pe atunci. Pe 7 august 1967 mă aflam în cabina de pilot a unui avion de vânătoare de pe pista de decolare şi verificam capacitatea instrumentelor de la bord. Era ora 6: 30 dimineaţa, soarele nu răsărise încă, pe cer nu se vedea niciun nor. De la o distanţă de aproximativ doi kilometri şi o înălţime de aproape 300 în a apărut deodată o sferă mare şi luminoasă cu un diametru de circa 80 m. Pe fundalul cerului senin putea fi văzută foarte bine; strălucea ca un chibrit aprins. Prin învelişul arzător din exterior sclipea un sâmbure albastru închis, care părea a fi de constituţie masivă şi dură. Sfera nu plutea, ci zbura prin aer, deplasându-se cu o viteză de 60 – 70 km/h în contra vântului. Se vedea cum aerul încălzit lăsat ca o urmă de către sferă începuse să licărească. Zborul s-a desfăşurat silenţios şi era învăluit într-o aură de mister şi semnificaţie. După un scurt contact cu staţia radio a turnului de control am înţeles că pe aparatul de localizare nu fusese recepţionat niciun semnal din partea obiectului zburător. Ofiţerul de serviciu a părăsit la îndemnul meu încăperea turnului de control şi a urmărit obiectul cu ochiul liber. Ştiind că aparatul de filmat era pregătit pentru înregistrare – tocmai o verificasem – voiam să urc pentru a putea filma obiectul din apropiere. Repetatele mele rugăminţi au primit însă drept răspuns o interdicţie fermă de pornire. Mai târziu am aflat că la turnul de control sfera era considerată fără îndoială drept aparţinând unui OZN, iar despre manevra intenţionată de mine ce putea fi privită drept începutul unui atac, lumea îşi făcea griji că ar putea avea urmări. Am urmărit sfera timp de trei minute, când deodată s-a oprit din zbor. Din mijlocul ei ţâşnea o rază subţire de lumină care era îndreptată vertical înspre Pământ.

Brusc obiectul s-a înălţat apoi cu o viteză incredibilă şi a dispărut instantaneu. Prin căşti se putea percepe în acest moment un sunet ce se tot amplifica, până când s-a întrerupt. Toţi martorii acestui episod şi-l amintesc până

astăzi şi-mi pot confirma povestea. Cinci zile mai târziu, pe 13 august 1967, în timpul unui zbor de noapte s-a mai derulat încă un episod straniu. „Era puţin după ora 23: 00. Am aprins intensificatorul de propulsie şi am comandat o înălţime de 1.000 m. Am comutat apoi pe semnalul luminos, mi-am anunţat poziţia, i-am dat raportul conducătorului de zbor, maiorul Mussatov şi am lăsat avionul să ia o curbă uşoară. Afară era o noapte liniştită fără lună, căreia luminoasele constelaţii îi confereau o aură de farmec. Cred că imaginea firmamentului care i se înfăţişează din stratosferă unui pilot diferă de cea văzută de oameni pe pământ. Aerul rarefiat înlesneşte perceperea unui număr deosebit de mare de stele. Sunt atât de multe, încât absorb literalmente constelaţiile obişnuite. Şi asta nu este încă tot: Apare un efect stereoscopic deosebit în cadrul căruia ochiul e capabil să distingă corpurile cereşti pe baza diferitelor distanţe dintre ele; astfel, de exemplu, se înfăţişează spaţial şi Calea Lactee. Infinitatea spaţiului vizibil te atrage în mod deosebit; un om care trăieşte acest sentiment are impresia că este fermecat...

Avionul meu a descris cuminte jumătatea unei curbe şi s-a îndreptat apoi în direcţia mării. Jos, departe străluceau luminile de la Yalta, vizibile în semirotund. Am controlat ca de obicei instrumentele. În spatele reazemei scaunului se auzea huruitul motorului în funcţiune. Zborul decurgea normal, iar eu respectam coordonatele date. Deodată am văzut însă ceea ce mai târziu nu avea să mai îmi dea pace. Deasupra mea plutea la stânga un obiect mare şi luminos sub forma unui oval strălucitor sau a unei lentile puternic convexe. Neliniştit de atât de apropiata prezenţă a unui străin l-am întrebat numaidecât pe maiorul Mussatov cine se află în apropierea mea. Spre surprinderea mea mi-a răspuns că în afară de avionul meu celelalte aterizaseră. Mă străduiam să nu pierd din ochi ciudatul obiect care mă neliniştise şi am zburat cu aparatul într-o curbă spre dreapta. Mintea mi-a fost străfulgerată de gândul la un OZN. M-am ferit de periculoasa apropiere şi am încercat să determin direcţia în care se deplasa

obiectul. După câteva secunde imaginea a început să se şteargă şi lumina devenea tot mai slabă. După ce am descris o curbă întreagă pe partea dreaptă am readus avionul în poziţia de pornire. Puţin după aceea am hotărât însă să mai descriu totuşi o curbă pe partea stângă ca să nu modific misiunea de zbor impusă.

Încercam în acelaşi timp să urmăresc atent spaţiul aerian. Abia reglasem înclinaţia şi accelerasem până la viteza dată, când deasupra mea s-a aprins o lumină albă, iar înainte mi-a apărut o rază de un alb lăptos ce se cobora uşor. S-a apropiat rapid şi dacă n-aş fi ridicat la timp înclinaţia avionului aş fi intrat foarte probabil în el. Raza a apucat însă să-mi atingă uşor aripa stângă. În timpul acestui scurt contact am văzut şi am simţit un lucru extrem de ciudat: Abia atinsese raza albă aripa avionului, că aceasta (raza) s-a şi prefăcut în scântei mărunte şi sclipitoare întocmai ca la un foc de artificii. Concomitent avionul era străbătut de o zguduitură puternică. Indicatoarele instrumentelor alimentate din energia de la bord începuseră să se mişte dezordonat. Ce se întâmpla? Raza părea a fi dintr-o materie solidă, gândeam eu involuntar, urmărind din priviri coloana strălucitoare ce cobora până jos departe. Câteva secunde mai târziu dispăruseră atât raza cât şi lumina de deasupra mea”. Saratov, 26 martie 1980. Temperatura: 3°C. O noapte luminoasă cu lună. La orizontul nordic se vedea un strat de nori îngrămădiţi, nu erau păduri prin apropiere. Volganoa se afla la 4 km depărtare. La ora 0: 18, deasupra pistei de decolare a aeroportului a apărut un obiect cilindric la o înălţime de 3040 m de la sol. Potrivit rapoartelor întocmite de personalul aeroportului aflat la acea oră pe terenul de zbor, acest obiect avea un diametru de trei ori mai mare decât cel al unui AN-24. Obiectul a zburat înspre vest, în spate se vedea flacăra motoarelor ce funcţionau silenţios, iar în faţă se putea distinge ceva asemănător unei cabine iluminate frontal. Aparatele radar instalate pe aeroport nu au putut localiza obiectul cu pricina. La această oră, din Saratov trebuia să decoleze un aparat pentru un zbor către

Erevan, la dorinţa echipajului însă, startul a fost amânat cu 25 de minute. La ora 0: 23, la Saratov a aterizat un AN-24 ce venea din Stavropol şi al cărui echipaj era neliniştit de faptul că la escală fusese cât pe ce să se ciocnească cu un obiect mare de formă cilindrică. Navigatorul Nikolai Borticiuk relatează despre un obiect zburător necunoscut pe care l-a vizionat într-un zbor cu elicopterul deasupra oraşului Naltcik în Caucazii Nordici: „Era o zi însorită. Am urmat cursul prestabilit. Am descoperit ţinta imediat, în ciuda faptului că la sol existau o sumedenie de reflexii luminoase naturale care tremurau din cauza lacurilor şi a râurilor: Obiectul sclipea mai tare şi avea o strălucire asemănătoare mercurului. Se afla la o înălţime de 5000 m, după ce ne-a văzut însă a urcat la înălţimea noastră – 800 m – îndreptându-se cu o viteză uluitoare înspre noi şi mărindu-se treptat. Am început să întoarcem cu 90°. Pe invers, obiectul a repetat şi el manevra noastră. Când ne pregăteam pentru aterizare, am văzut că OZN-ul oprise şi după un interval de staţionare a revenit în poziţia sa iniţială. Cu ce semăna acest obiect? Cu o sferă argintie. La televizor se difuzase recent un film despre OZN-uri, făcut de japonezi în Alaska. Obiectul nostru semăna întocmai cu cele văzute de noi pe micul ecran”.

După aterizarea elicopterului piloţii au relatat că pe ecranele radar se văzuse timp de aproape trei minute cum OZN-ul a survolat zona dimprejurul oraşului Nartkal, un oraş satelit al Naltcik-ului. Apoi a dispărut brusc. Fuseseră atât de derutaţi de apropierea OZN-ului, încât uitaseră să fotografieze pe ecranul radar cursul şi înălţimea obiectului. Inginerul de zbor, Vladimir Maistrenko a consemnat după relatările căpitanului de zbor Boris Buşalaiev ce întâmpinase echipajul avionului IAK 40, nr. 87517 al departamentului saratovian din aviaţia civilă în decursul zborului nr. 5819 – 8520 de pe ruta Saratov. Stavropol – Thilissi – Stravopol – Saratov la coborârea în spaţiul aerian de la Saratov. Lucrurile acestea sunt confirmate de convorbirile avute cu staţia de la sol şi care au fost înregistrate pe bandă. Era 2: 50 după ora Moscovei

– ora locală era conform fusului orar cu o oră înaintea Moscovei. Se crăpase deja de o nouă zi, 28 octombrie 1980. Avionul se afla liniştit în aer. Cu un sfert de oră mai devreme survolase oraşul Volvograd cu o viteză de 510 km/h şi luase cursul prestabilit. Ce mai noapte! Nopţi ca aceasta sunt rare, mai negre nici nu ţi le poţi închipui. Chiar şi într-o noapte fără lună pot fi distinse adesea malurile gigantului fluviu rusesc Volga şi uneori chiar căile ferate sau şoselele. În noaptea aceea însă n-aveau sub ei decât o pădure neagră şi deasă. Reactoarele lucrau în linişte. Mecanicul de bord Anatoli Kriukov urmărea indicatoarele instrumentelor care controlau funcţionarea motoarelor propulsoare, în întuneric a răsunat dintr-odată glasul copilotului Vladimir Bogdanez: „Căpitane, ne apropiem de capătul spaţiului aerian de deasupra Volvogradului. Sub noi este oraşul Kamyşin”. „Câmpie natală, venim în curând acasă”, se bucura mecanicul de bord şi-şi freca mâinile anticipând plăcuta atmosferă de acasă şi odihna după noaptea nedormită. Au cerut staţiei Saratov permisiunea de a zbura în spaţiul aerian al oraşului. După obţinerea aprobării s-au înălţat la 3600 m. Înaintea lor se aflau luminile de la Kranoarmeisk. „Coborâţi la 2400 m”, a răspuns Saratovul la noua solicitare. Până să mai dea curs somaţiei însă, căpitanul a descoperit un obiect zburător necunoscut, care gonea sub fuselajul lui IAK 40. Obiectul arăta ca un vagon de tren cu geamuri rotunde iluminate, dar fără aripi sau pupă.

Ciudatul obiect zburător care părea să sfideze toate legile aerodinamicii se deplasa cu o viteză ce potrivit estimărilor echipajului era de două ori mai mare decât cea a aparatului lor. S-a îndepărtat în direcţia aeroportului civil al oraşului Saratov. Pe verticală, cele două maşini erau despărţite de mai puţin 300 m. OZN-ul lovise echipajul şi asta de la o asemenea înălţime şi cu o viteză de aproximativ 800 – 850 km/h! S-au interesat la Saratov dacă se mai afla cineva în spaţiul aerian, li s-a răspuns însă că acesta ar fi liber şi că puteau efectua sosirea în zbor. De ce nu-l văzuse pilotul pe ecranul localizatorului? Căpitanul a

mai raportat o dată turnului de control din Saratov faptul că în zona Krasnoarmeisk un obiect zburător de forma unui vagon de tren ar fi zburat la înălţimea lor cu o viteză de 800 km/h, deplasându-se sub avionul lor cu o eşalonare redusă de coborâre şi că acesta s-ar fi apropiat acum de oraş. Din partea pilotului au obţinut însă din nou informaţia potrivit căreia pe ecranele radar ale aparatelor de supraveghere nu s-ar fi înregistrat niciun ecou al vreunui alt aparat de zbor. Un avion ce venea dinspre Erevan cu destinaţia Saratov a confirmat însă faptul că în zona

Volgogradului depăşise un obiect sub forma unui vagon pe care-l puteau vedea acum în reflecţia luminilor de la Saratov. Obiectul părea să plutească deasupra aeroportului, înălţimea sa era de aproximativ 600 m. Nici de pe platforma de supraveghere însă piloţii nu-l puteau vedea cu ochiul liber. IAK 40 a primit somaţia de a-şi reduce înălţimea la 600 m. S-ar părea că obiectul a interceptat de asemenea cele spuse, căci a început să se îndepărteze încet pe un curs de 300 – 400. În timp ce aparatul a descris o curbă pentru a se pregăti de aterizare, obiectul Ce plutea în zona Pristanoie s-a răsucit pe loc, a îndreptat partea cu ferestrele de la bord înspre direcţia avionului IAK 40 şi a aprins două reflectoare. Echipajul nu mai văzuse o asemenea lumină. Razele erau îndreptate înspre vest şi se izbeau vertical de Volga de vârfurile rotunde ale munţilor din zona Oserki, aflată la o distanţă de aproximativ 80 – 100 km de Pristanoie. Se vedeau relieful împrejurimilor şi pădurea de pe coline. Suprafaţa iluminată avea un diametru de vreo 30 km. Aparatul ce venea dinspre Erevan a confirmat de asemenea vizionarea obiectului şi a reflectoarelor. Deodată au auzit o voce din eter: „Aid Tupolev, merg la 9.000 m, văd clar reflectoarele”. IAK 40 se afla la o înălţime de 300 m, se apropia de cel de al treilea punct de cotitură, reflectoarele OZN-ului mai străbăteau încă noaptea deasă şi întunecată. La executarea celei de-a treia cotituri, obiectul a rămas în spatele lor, iar când IAK a luat cea de-a patra curbă şi se

pregătea pentru aterizare, în dreapta nu mai era nimic, mai bine zis, nu se mai vedea lumina reflectoarelor şi întunericul care domnea încă, înghiţise ciudatul obiect zburător: „Aţi remarcat ceva?”, a întrebat căpitanul după ateri. I zare; „Tupolev” a confirmat strălucirea reflectoarelor la o înălţime de 9.000 m. De ce preluase însă legătura fără a specifica numărul avionului şi pe frecvenţa rezervată aterizărilor? Era cu adevărat „Tupolev” cel care făcuse înştiinţarea? De ce nu fuseseră piloţii în stare să vadă misteriosul obiect zburător nici pe ecranele radar ale aparatului radar de ansamblu, nici pe cele ale aparatului de supraveghere a câmpului de zbor şi nici cu ochiul liber de pe platforma de supraveghere? Ce straniu era totul! în scrisoarea pe care mi-a adresat-o, Ludmila V. Mă ruga să nu-i dezvălui numele, de teamă să nu i se atribuie halucinaţii sau, chiar mai rău, paranoia şi să fie astfel nevoită să renunţe la aviaţie. Dorea totuşi să relateze despre caz în măsura în care după descoperirea obiectului toţi membrii echipajului şi toţi pasagerii erau convinşi că aici nu era vorba de o apariţie naturală, ca spre exemplu un fulger sferic, ci un obiect zburător necunoscut.

Era în 1984, ora 2: 50 după ora Moscovei. Avionul de tip TV154A a luat curs înspre Sverdlovsk în Urali: „În aer era linişte, cerul era senin, avionul se înălţa. Când ne aflam pe curs, am văzut dintr-odată în dreapta avionului un obiect luminos, care strălucea puternic. Era de forma unui con răsturnat şi se afla la o distanţă de 500 în faţă de noi. Se deplasa cu aceeaşi viteză ca şi noi, avea acelaşi curs şi se afla la aceeaşi înălţime. Deodată obiectul a început să se rotească ca un titirez, iar la viteză sporită desfăşura cotituri şi întorsături. De multe ori se înălţa pe verticală în aer pentru a cădea mai apoi ca o piatră şi să-şi reia poziţia iniţială. M-am speriat, iar după ce mi-am revenit, i-am făcut şi pe ceilalţi membri ai echipajului atenţi asupra acestui fenomen. Se părea că OZN-ul voia să-şi demonstreze forţa. Un timp obiectul ne-a însoţit pe partea dreaptă, urcând şi reducându-şi apoi înălţimea, păstrând însă constant o poziţie paralelă faţă de avionul nostru. S-a

răsucit apoi brusc în direcţia noastră şi a zburat ca o săgeată peste noi. Căpitanul a solicitat raportul staţiei de la sol unde nu fusese observat nimic din cele întâmplate. Se părea dintr-odată că obiectul voia să ne ciocnească. Şi pasagerii îşi dăduseră seama şi erau înlemniţi de frică. Căpitanul li s-a adresat acestora şi i-a liniştit explicându-le că nu se relatase niciodată despre coliziunea vreunui avion cu un OZN. OZN-ul a revenit pe cursul paralel şi ne însoţea din nou. Deodată am auzit din eter vocea căpitanului unui avion ce se îndrepta înspre noi care vedea de asemenea sfera luminoasă, ce părea învăluită într-un strat de foc. Acest lucru însemna că nu eram singurii care remarcaseră obiectul. Diferenţa de înălţime dintre noi şi celălalt era de 600 m. OZN-ul ne-a însoţit timp de aproape 40 minute. Tocmai începusem să ne obişnuim cu ciudăţeniile sale, când s-a înălţat pe neaşteptate cu o viteză uluitoare şi a dispărut. Mai citez şi o scrisoare pe care am primit-o de la colegul meu, Vladimir lisenko, pilot de încercare al uzinelor Antonov: 8 iulie 1983. Ora 23: 30, după ora Moscovei, înălţime: 7200 în ruta: Novosibirsk – Kuibişev. Echipajul avionului AN-24 PRT: căpitanul de zbor Vladimir Lisenko, copilotul Viktor Nefiodov, navigatorul Valentin Birkin, inginerul de bord Vladimir Netrenko, radiotelegrafistul de bord Anatoli Iankov, constructorul şef Igor Kostin, inginerul şef al testărilor de zbor Alexander Larionov. Pe lângă pasageri, la bord se aflau şi numeroşi colaboratori ai biroului de construcţii de la uzinele Antonov.

Tocmai ajunseserăm la înălţimea prestabilită, când s-a stricat aparatul localizator. Şi ne aştepta un zbor cu intemperii! Am raportat serviciului de la sol şi ne-am exprimat rugămintea de a ţine aparatul nostru sub observaţie mai atentă şi să ne informeze asupra lumânărilor interceptate pe localizator până când echipajul va fi îndreptat defectul de la localizatorul de bord. Exceptând pocniturile din căşti şi din eter provocate de descărcările electrice, legătura era bună, ceea ce ne dădea un sentiment de siguranţă. Norii de furtună se întindeau

până la o înălţime de 11.000 – 12.000 m. În dreapta noastră a apărut deodată un obiect foarte luminos. Razele emise de obiect erau îndreptate înspre nori şi iluminau din stratul de nori o porţiune de 40°. În eter se auzeau rapoarte ale altor trei echipaje de avion care confirmau toate cele văzute de noi. Prin radio cineva a spus cu o voce bucuroasă: „Copii, OZN-ul ne ajută să ocolim peretele periculos de nori!” Şi toţi cei aflaţi la bordul avionului şi-au exprimat unanim părerea potrivit căreia în situaţia critică echipajul ar fi fost sprijinit de o civilizaţie extraterestră, dat fiind că o insulă mică de metal, alimentata cu combustibil este o ţintă extrem de potrivită pentru captarea fulgerelor. Astfel a însoţit OZN-ul avionul până ce-a fost înlăturat pericolul de a zbura direct în mijlocul furtunii.

Zborul a decurs bine. În ziua următoare auzeam la telefon vocea precipitată a lui Vladimir. Mi-a mărturisit cum fuseseră ajutaţi de un OZN în cel mai critic moment. Nu puteam face imediat legăturile. Când am aflat însă împrejurările amănunţite l-am rugat pe Lyssenko să-mi scrie pentru a obţine un alt document despre un OZN vizionat. Doresc să mai relatez despre întâmplările observate pe 7 septembrie 1984 de echipajele a doua zboruri de cursă şi în care am fost implicat pe două căi. Pe de o parte era echipajul avionului TU-134A, nr. 65798 aparţinând aviaţiei civile georgiene de pe zborul 7084 pe ruta Leningrad – Borispol – Batumi – Thilissi, avându-l căpitan de zbor pe Vladimir Goziridse şi copilot pe Iuri Kabacinokov, navigator pe Iosif Tomaşvili şi inginer de bord pe Mihail Gvenetadse. Startul din Leningrad a fost luat cu o uşoară întârziere. În eter era linişte. Trecuse de miezul nopţii, se crăpase de dimineaţă, 7 septembrie 1984. La pătrunderea în spaţiul aerian supravegheat al capitalei bieloruse Minsk echipajul avionului a interceptat întrebarea pilotului, dacă a observat ceva. Kalacinikov i-a răspuns că nu văzuseră nimic, a indicat însă faptul că în spaţiul aerian s-ar mai afla un aparat care le venea în întâmpinare, şi anume un TU-134. De cealaltă parte era

echipajul celui de-al doilea avion, zborul 8352, ruta Thilissi

— Rostov – Tallinn, avându-l căpitan de zbor pe Igor Cerkaşin, copilot pe Ghenadi Lasurin, navigator pe Evgheni Ognev şi mecanic de bord pe Ghenadi Koslov.

După 7 septembrie a trebuit să mă ocup de formalităţile legate de internarea în spital a căpitanului echipajului georgian, Vladimir Goziridse. Goziridse a murit la spitalul Botkin din Moscova unde nu i se putuse pune niciun diagnostic precis, nefiind constatate decât complicaţii însoţitoare, tumori ale măduvei şi o necroză extensivă.

Imediat după moartea căpitanului m-a sunat din nou Arvid Mordvin, secretarul comisiei de cercetare a fenomenelor neobişnuite ca să mă roage cu o voce îngrijorată să mă ocup de aceleaşi formalităţi de internare şi pentru copilotul avionului TU-134A, Iuri Kabacinikov. Acesta ar avea arsuri punctiforme pe ochiul interior şi încă câteva indispoziţii. Ziaristul Serghei Omelcenko a extras un fragment din expertiza medicală ce nu i s-a făcut direct la Moscova, ci abia într-un moment ulterior la Thilissi: „Iuri Kabacinikov a fost expus unei radieri electromagnetice de compoziţie fizică necunoscută. Judecând după rezultatele electrocardiogramei şi ale electroencefalogramei, influenţarea s-a produs prin intermediul unei raze relativ subţiri care a provocat leziuni pe creier şi la muşchii cardiaci. Abaterile constatate sunt unice în practica medicală, nemaifiind descrise niciodată în literatura de specialitate (prof. Dr. Med. Konstantin Zindadse)”. Referitor la ceilalţi membri ai echipajului nu-mi sunt cunoscute alte amănunte. Mult mai târziu am primit o scrisoare de la Igor Cerkaşin, căpitanul de zbor al aparatului eston. În afara raportului cu privire la cele întâmplate în aer în acea dimineaţă de 7 septembrie 1984, plicul mai conţinea şi un desen.

Era ora patru dimineaţa, înălţimea de zbor era de 10600 m, până la Minsk mai erau încă 120 km când a aruncat o privire pe cer, sus în dreapta copilotul a remarcat o stea mare, ce nu sclipea. Nu era vorba de o

stea, ci de o pată galbenă de mărimea unei monede de cinci copeici, dilatată pe margini. Din pată ţâşnea o rază foarte subţire de lumină care se îndrepta pe verticală spre Pământ. Apoi raza s-a îngroşat şi s-a transformat într-un con strălucitor de lumină. Din acest moment vedeau cu toţii ce se întâmpla pe partea dreaptă a avionului. S-a format un al doilea con care era mai lat, dar mai palid decât cel dintâi, apoi un al treilea – şi mai lat şi perfect luminos. Tot echipajul avea acelaşi sentiment: un obiect zburător necunoscut plutea la vreo 40 – 50 km deasupra pământului. Era incredibil, la lumina razei conice se putea vedea însă tot ce era pe Pământ: case, maşini, şosele. Ce intensitate putea să aibă acest reflectoii

Raza reflectorului şi-a schimbat direcţia, luând în vizor avionul. Piloţii vedeau acum un punct alb orbitor, care era înconjurat de cercuri concentrice colorate. Brusc s-a aprins punctul alb şi în locul său s-a format un nor verde. „Şi-a declanşat motoarele şi începe să gonească”, a spus copilotul. Iar căpitanului i s-a părut că obiectul se apropie cu o viteză uriaşă, tăind cursul avionului. Igor Cerkaşin i-a strigat navigatorului: „Să i se comunice staţiei de la sol!” Dar ce coincidenţă ciudată: la primele cuvinte ale navigatorului, obiectul s-a oprit. Turnul de control din Minsk a luat la cunoştinţă raportul echipajului din avion şi a răspuns ironic că nici pe cer şi nici pe ecranul radarului nu se vedea nimic. Norul verde a coborât brusc, aflându-se însă încă sub înălţimea pe care o avea avionul. Apoi a urcat din nou pe aceeaşi direcţie verticală. S-a aruncat la dreapta şi la stânga. Încă o dată în jos şi în sus, pentru ca apoi să ia în sfârşit poziţie faţă de avion. Zbura în urma lui de parcă era legat de el; la o înălţime de 10600 m şi cu o viteză de 800 km/h.

În nor jucau luminiţe: se aprindeau şi se stingeau iară ca ghirlandele cu beculeţe de pe pomul de Crăciun. Pe orizontală au apărut apoi lumini sub formă de zigzag. Navigatorul raporta conştiincios staţiei tot ce se întâmpla. Drept răspuns se auzea vocea agitată a pilotului: „Urmăresc o pâlpâire la orizont. Unde vedeţi norul?” La

care răspunsul navigatorului a fost: „Corespunde întru totul”. Norul a continuat să se transforme. Din el s-a dezvoltat o coadă care sus era lată şi la capăt îngusta şi care semăna cu un vârtej. S-a format o virgulă. Apoi coada a început să se înalţe peste orizont, iar norul s-a transformat din forma eliptică într-una pătrată. Acum avionul era escortat de către un avion noros ascuţit, fără aripi şi cu o coadă teşită. Lumina galben şi verde. Acolo unde la avion se aflau reactoarele, el părea să aibă un sâmbure tare. În cabina pilotului a intrat o stewardesă. „Pasagerii vor să ştie ce anume zboară pe lângă noi”. Igor Cerkaşin a oftat: „Spune-le că ar fi un nor galben pe care-l străbat luminile oraşului. Iar pata cea verde ar fi o aureolă boreală”. În acest moment încă un avion a pătruns în zona aeriană supravegheata a oraşului Minsk: vehiculul georgian din Leningrad zbura în întâmpinarea echipajului talinez. Cele două avioane erau despărţite de vreo sută de kilometri. Era imposibil să nu observi uriaşul obiect noros de la o distanţă atât de mică. La întrebarea lui Cerkaşin dacă vede ceva, Vladimir Goziridse, căpitanul avionului TU-134A a răspuns negativ. Turnul de control de la Minsk care vedea acum foarte bine obiectul zburător sub formă de nor i-a dat echipajului georgian coordonatele referitoare la direcţia în care acesta trebuia să repereze neobişnuita apariţie. Membrii erau însă ca orbiţi şi nu şi-au putut recăpăta vederea decât atunci când mai rămăseseră doar 15 km până la întâlnire. Descrierea pe care aceştia au dat-o a corespuns integral cu ceea ce văzuse echipajul eston. Împreună cu obiectul sub formă de nor, TU134 a zburat din Thilissi peste Riga şi Vilnius, având curs către Talin. Turnurile de control ale acestor oraşe au localizat fiecare tandemul neobişnuit. La survolarea lacurilor Peipus şi Pskov echipajul lui Igor Cerkaşin a putut estima datele avionului noros: TU-134 se deplasa la o distanţă de 120 km de lacuri, avionul noros înspre dreapta, mai aproape de direcţia Tartu. Din sâmburele tare a ţâşnit iarăşi o rază. Pe nor a căzut o pată de lumină şi s-a târât pe Pământ. Obiectului i s-au putut estima dimensiunile. Acum se putea

vedea că era de aceeaşi lungime ca şi lacul Pskov. Până la Talin zborul s-a desfăşurat sub însoţirea OZN-ului. Turnul de control din Talin a anunţat că pe ecranul radarului din aeroportul talinez nu se vedea numai TU-134. În urma ecoului acestuia, pe radar se mai mişcau încă două ecouri, chiar dacă în aer nu se mai afla niciun alt avion, în plus, aceste două semnale luminoase erau vizibile permanent, în timp ce semnalul avionului dispărea şi apoi apărea. Multe relatări interesante despre apariţia OZN-urilor provin din Voroneş. „Într-o zi, era în anul 1984”, îşi aminteşte mecanicul de bord Konstantin Morosov, „avionul nostru de tip IL

14 se afla pe ruta Yoroneş-Moscova. Zburam noaptea şi conform regulamentului, îndatorirea mea era de a verifica funcţionarea mecanismelor. La inspectarea lor vizuală am remarcat dintr-odată prin fereastra de pe partea dreaptă a avionului o sferă roşie strălucitoare care ne-a depăşit pe cursul nostru. L-am informat neîntârziat pe căpitanul de zbor care a înclinat avionul înspre dreapta pentru a putea vedea mai bine. După ce descoperise sfera mi-a dat ordin să nu o pierd din ochi. După câteva clipe OZN-ul era exact lângă noi şi s-a lăsat între aripioara de înălţime şi suprafaţa laterală stângă. Mi-am făcut socoteala că urma să apară undeva înaintea noastră. Nu am reuşit însă să-l descopăr. După un timp am văzut că de avionul nostru se apropia din nou o sferă ce semăna cu discul Lunii, dar care era de altă culoare. S-a apropiat rapid de aripa noastră dreaptă şi după o aprindere bruscă s-a transformat deodată într-un uriaş obiect luminos. I-am măsurat din ochi perimetrul care era atât de rotund de parcă fusese desenat cu compasul şi i-am estimat un diametru de vreo 50 m. Treptat, OZN-ul a urcat la aceeaşi înălţime cu suprafaţa destinată încărcăturii avionului nostru”.

După câteva secunde s-a aprins o altă lumină de culoare roşie. În acest moment OZN-ul egalase perfect avionul. Brusc, ochii mi-au fost orbiţi de o puternică lumină de reflector despre care abia mai târziu mi-am dat

seama că era formată din două coloane luminoase, iar însoţitorul nostru neinvitat ni se apropia tot mai mult. Mi-am continuat observările, însă lumina reflectorului era atât de intensă, încât m-am îndepărtat pentru câteva clipe de geam. Când mi-am reluat poziţia, am văzut că OZN-ul îşi modificase poziţia şi că nu mai avea îndreptată suprafaţa către avion, ci acum stătea pe cant şi arăta ca un obiect turtit. Treptat a încetat să mai strălucească şi îl puteam observa atent. Era total transparent, uşor verzui şi se compunea din două cupe separate aşezate una într-alta, între care se aflau bârne mai închise la culoare cu o lungime de 60 – 70 cm. Nu puteam să renunţ însă la ideea că echipajul OZN-ului trebuia să se afle şi el pe undeva. M-am uitat încă odată cu atenţie şi am mai descoperit o cupolă situată exact în centru. Din ea ţâşnea o lumină aurie. Aici am văzut o sumedenie de stâlpi de diferite diametre care uneau partea superioară a încăperii interioare cu cea inferioară. Camera aceasta interioară a început dintr-odată să se umple cu un gaz alburiu care venea de undeva de jos şi care arăta ca fumul. Obiectul s-a aprins şi a luminat din nou şi deodată am văzut o fiinţă mare cu înfăţişare umană, al cărei veşmânt amintea de rasa unui preot şi care-o acoperea până-n picioare. Părul şi-l purta pieptănat pe spate şi avea trăsăturile feţei regulate. I-am estimat vârsta în jur de 50 de ani. Atunci când obiectul s-a aşezat în faţa avionului, lumina a dispărut. Obiectul s-a deplasat apoi mai spre dreapta pe deasupra suprafeţei de încărcătură şi s-a îndepărtat sclipind în albastru închis. S-a transformat iarăşi în acea sferă roşie pe care o văzusem la început. Doresc să mai subliniez faptul că acest spectacol a fost urmărit de către întregul nostru echipaj.

Vizionări de OZN-uri în oraşele Uniunii Sovietice

Pe 12 iulie 1964, Viktor Zaiţev din Minsk zbura cu un TU-104 A de la Leningrad către Moscova. Zborul se desfăşura la 8.000 m înălţime cu o viteză de peste 800 km/h. Pasagerul ocupase un loc la fereastră pe partea stângă, stătea cu faţa în direcţia de zbor şi privea norii de

jos. Era cald, strălucea soarele. Multe dintre perdele erau trase, iar majoritatea pasagerilor dormitau. La jumătatea drumului, către ora 17: 25, sub fuselaj a trecut un avion gigantic, gonind în mare viteză în unghi drept faţă de direcţia de zbor a aparatului ce venea dinspre Leningrad: „Mi s-a părut că acest bombardier uriaş s-a îndepărtat într-o asemenea măsură de o construcţie cunoscută mie, încât l-am văzut direct din spate. Mă gândeam în acest moment cât de prost erau coordonate zborurile, căci fusese cât pe ce să se ajungă la o coliziune. Aş fi rămas probabil ferm convins că văzusem un bombardier ciudat, dacă la o distanţă de aproape trei kilometri de avionul nostru obiectul zburător nu şi-ar fi schimbat cursul cu vreo 90° şi n-ar fi început apoi să zboare în paralel cu aparatul nostru pe care datorită vitezei sporite l-a şi depăşit. Când a cotit, obiectul şi-a micşorat viteza şi a luat o poziţie ciudată. Am putut vedea limpede că nici măcar nu era vorba despre un bombardier cu aripi, ci despre un obiect zburător sub formă de disc. Pe partea superioară a obiectului se întrezărea o ridicătură. După ce a zburat pe lângă noi, obiectul s-a scufundat într-un munte alb de nori. Diametrul său întrecea cu mult lungimea lui TU-104A. Aparatul de zbor strălucea argintiu ca aluminiul şi s-a ridicat de pe norii albi”.

Pe 24 septembrie 1965, astronomul, inginerul de măsurători cadastrale şi lectorul planetariului moscovit Larissa Zehanovici a urmărit în Novyi Afon la Marea Neagră zborul unui aparat neobişnuit: „Seara m-am scăldat în mare, vremea era minunată, aerul curat şi clar. Trecuseră aproximativ 20 de minute de la apusul soarelui. Înotam înspre malul de care mă mai despărţeau aproape 100 de metri, când atenţia mi-a fost captată de un punct negru ce apăruse brusc pe cer dinspre vest. Câteva secunde mai târziu puteam să disting deja silueta alungită a acestui obiect. M-am gândit că trebuia să fie vorba despre un avion. Pe urmă am remarcat că nu emitea niciun zgomot în zbor şi-apoi nici măcar nu avea aripi.

Obiectul care părea a fi aproape negru a survolat

marea în paralel cu ţărmul de la vest înspre est. Nu s-a apropiat mai mult de 300400 m şi după ce coborâse până la 100 m, obiectul a întors pe un unghi de 90° în direcţia malului şi s-a îndepărtat înspre nord, câştigând din nou înălţime. În acest moment obiectul a început să se desfăşoare de-a lungul axei longitudinale, evidenţiindu-i-se astfel forma de disc. În mijloc strălucea o fâşie luminoasă. Obiectul s-a deplasat mai departe, lumina se identifică şi după câteva secunde putea fi văzuta următoarea imagine: în mijlocul cercului se afla o fereastră gălbuie ce lumina şi al cărei diametru era pe jumătate cât cel al întregului disc. Deasupra malului corpul zburător şi-a continuat zborul, sporindu-şi altitudinea, dimensiunile sale se micşorau încontinuu, în final a redevenit un punct şi a dispărut. Durata întregii apariţii s-a limitat la un singur minut, probabil chiar ceva mai mult”.

Andrei Letkov, inginer din Saratov a urmărit în trei rânduri obiecte zburătoare necunoscute.

„Între orele 22: 00 şi 23: 00 ale unei seri din toamna lui 1981 am văzut zburând foarte repede un obiect sub formă de fus care avea aşezate pe lateralele bordului puncte luminoase în genul hulourilor sau al reflectoarelor de dimensiuni mici. De-a lungul autostrăzii obiectul survola sectorul leningrădean al oraşului Saratov. La o distanţă de aproximativ 150 în acesta era urmat de un obiect mult mai mare ce strălucea în galben, care semăna cu cel dintâi şi îi repeta întocmai mişcările acestuia. Au staţionat deasupra centralei electrice, au plutit o vreme deasupra ei şi apoi au dispărut cu o întorsătură de 90°”.

A doua oară Andrei Letkov a văzut un OZN pe când slujea în armată în 1983. Trupa lui tocmai primise maşini noi care stăteau acoperite cu prelate într-o poiană din pădure, în condiţiile în care de câteva zile erau deja urmăriţi de cinci soldaţi. În noaptea Anului Nou dinspre 1983, era de pază I-etkov. Era răcoare şi cerul era senin. Deodată a observat că pe poiana în care se aflau maşinile a căzut umbra întunecată a unui elipsoidal foarte mare care avea un diametru de 25 – 30 m şi care se deplasa silenţios

pe cer la o înălţime de 30°. Obiectul a plutit apoi deasupra luminişului şi a aprins trei reflectoare uriaşe ale căror raze erau îndreptate în jos. După ce staţionase în aer vreme de aproape un minut, luminile obiectului s-au stins din nou. Obiectul sosit dinspre nord a urcat pe verticală şi s-a îndreptat înspre sud. Neaşteptata apariţie şi tot atât de brusca dispariţie a obiectului zburător au fost urmărite de peste 70 persoane.

În august 1985, Letkov a observat pentru a treia oară un OZN la Saratov. Un sentiment de teamă l-a trezit noaptea din somn. S-a sculat, a privit pe fereastră şi a înlemnit. În faţa geamului plutea foarte aproape o sferă fosforescentă al cărei diametru avea în jur de 6 – 7 în după ce staţionase în linişte două-trei minute în aer, s-a pus încet în mişcare. Sfera a plutit apoi peste fabrica de avioane în care lucra pe-atunci Letkov. Obiectul acesta a fost observat deopotrivă de membrii pazei fabricii şi de Evgheni Sidorenko, şeful halei de montaj. Faptul că văzuse OZN-uri de trei ori nu exercita nicio influenţă negativă asupra sănătăţii lui Letkov sau a stării sale psihice. Singura schimbare pe care a observat-o la el a fost brusca dorinţă de a scrie poezii. Nu e prea limpede dacă efectul acesta se datorează OZN-urilor sau dacă stresul şi teama trăită i-au scos la lumină talentul poetic.

Era în septembrie 1983, în jur de ora patru dimineaţa. Pe cer nu era niciun nor. Evgheni Iaşin mergea cu tramvaiul care ajungea dintr-o suburbie a Saratovului până în oraş. În afară de el, în vagon se mai aflau încă zece persoane. Când a privit pe fereastră înspre direcţia Yolgăi a văzut la circa 100 în deasupra pământului un OZN sub forma unui torus, care emitea în toate direcţiile raze de un alb orbitor. Lumina reflectoarelor principale părea să completeze lumina surselor mai slabe de culoare galbenă şi verde deschis, de aşa manieră încât întreaga suprafaţă superioară a acestui torus emitea lumină. Sursele de lumină se distingeau clar, dar nu în ordinea în care erau aranjate în diferitele puncte de pe suprafaţă. Când a urcat tramvaiul un deal, torusul s-a putut vedea un pic de sus şi

din lateral; la coborâre puteau fi văzute foarte clar reflectoarele inferioare ale obiectului. Având un diametru de 10 – 20 m, acesta plutea la o înălţime de 100 – 150 m. Distanţa până la obiect era în jur de 2 km. Sfera lumina atât de puternic, încât vatmanul nu şi-a putut continua drumul. Acesta a oprit şi toţi călătorii au urmărit spectacolul atâta vreme până când, mărindu-şi altitudinea, obiectul a dispărut în direcţia aeroportului. Alexander Griasnov, colaborator ştiinţific al Institutului de Psihologie al Academiei de Ştiinţe a URSS a descris într-o scrisoare ce a urmărit într-o noapte din toamna lui 1984 între orele 22 şi 23 la Saratov: „Pe cer a apărut dintr-odată un nor luminos de culoare turcoaz în interiorul căruia plutea un obiect cilindric de culoare metalică. Puţin timp după aceea, cilindrul, care se vedea foarte bine înăuntrul norului, dar care în exterior se pierdea în întunericul cerului a emis o rază de lumină galbenă. În jurul norului se vedeau stele obişnuite. În apropierea razei celei dintâi a mai apărut o a doua şi încă o a treia. Toate aceste trei raze au început apoi să se mişte încolo şi încoace asemeni unei pendule. Imediat după aceea se învârteau ca spiţele unei roţi în jurul cilindrului. Puţin mai târziu spiţele rotitoare au dispărut din nou. N-a mai rămas decât o singură rază care a fost retrasă după un timp asemeni unei antene telescopice, însuşi obiectul a început apoi să se legene în interiorul norului, a ţâşnit din el şi s-a înălţat descriind o curbă mare”.

Este caracteristic ca un asemenea obiect sub formă de „roţi rotitoare cu spiţe” să fie vizionat adesea deasupra Saratovului. Zece persoane au semnalat comisiei de cercetare a OZN-urilor indicii ale acestui obiect, printre care şi docentul catedrei de psihologie de la Universitatea din Saratov, Aleksei Pokupalin. Fenomenul a durat aproximativ jumătate de oră şi a fost urmărit de o mulţime de oameni care se plimbau pe malul Volgăi – „malul cosmonauţilor”.

În ziua următoare, scrie pensionara în vârstă de 60 de ani Nadeşa Bessedina din Saratov, ea şi alte 20 de

persoane au văzut acest interesant spectacol deasupra fabricii de frigidere a oraşului. Mergea cu tramvaiul nr. 3, când peste fabrică a apărut dintr-odată o sferă uriaşă gri metalizat al cărei diametru a atins în curând 50 m şi care plutea când peste şosea, când peste terenul fabricii. În interiorul sferei se afla un sâmbure auriu cu diametrul de un metru, care ori se învârtea, ori sclipea. Deodată inelul gri a început să se micşoreze de parcă era atras înspre centru şi în două, trei minute a dispărut complet. N-a mai rămas decât sâmburele, care a zburat în spirală cu un vuiet încet înspre nord, unde a fost vizionat de multe persoane. Totul a durat probabil o jumătate de oră. În mod curios, toate manevrele OZN-urilor care au fost vizionate la Saratov s-au desfăşurat deasupra marilor fabrici. Seara târziu, sau mai precis, în noaptea de 16 martie 1989, Emil Iakubovski a primit un telefon de la unul dintre studenţii săi de la Universitatea din Sverdlovsk, pe nume Evgheni Stankevici: „Tocmai a zburat un

OZN deasupra fabricii de instalaţii chimice: o sferă care emite raze. N-aţi putea suna la staţia hidrometeorologică sau la aeroportul Kolzovo pentru a întreba ce a fost asta? Cei de acolo puteau să o vadă şi ei”.

Telefonul îi stârnise interesul. Multor locuitori ai oraşului Sverdlovsk le este cunoscut faptul că la ei pe cer apar sfere luminoase, elipsoide şi chiar roţi ca cele văzute de el. Iakubovski a sunat la observator, n-a reuşit din păcate să afle însă nimic. O doamnă cercetase într-adevăr cerul, nu observase însă nimic; cealaltă fusese ocupată cu transcrierea datelor şi nu se uitase deloc la cer.

În dimineaţa următoare telefoanele din redacţia ziarului Vecemâi Sverdlovsk se încinseseră în urma numeroaselor apeluri prin care martorii oculari relatau despre zborul nocturn al neobişnuitului obiect. Cine încearcă să determine aspectul OZN-urilor şi ruta lor de zbor în urma acestor telefoane, va obţine aproximativ următoarea imagine: „Zbura o sferă luminoasă, ca o minge din care ţâşneau raze”. (Tatianatelvanovskaia, inginer la uzina de beton armat) „Razele se despărţeau ca într-un

evantai şi erau de lungimi diferite” (Nataşa Kislizyna, pensionară). „Semăna cu un fluturaş de badminton” (Vladimir Fedorov, elev în clasa a şaptea la Şcoala nr. 70). „A apărut un punct luminos în urma căruia pe un unghi de 90° se dispersa o coadă de lumină eterogenă. Punctul era alb-albastru, nu se vedea în spatele norilor”. (Marina Gherasimova, asistent ştiinţific). Despre faptul că în spatele norilor se mai ascundea din când în când câte un obiect luminos mai relatează şi alţii. „Dintr-o sursă de lumină se răsfrângeau multe raze. Aveai impresia că încăperea era iluminată din spate. Obiectul dispărea pe neaşteptate, reapărea după vreo cinci secunde, dar nu mai avea raze” (Anatoli Gmyria, inginer). „Pe cer zbura o sferă luminoasă albastru deschis cu trei raze netede, albastru închis. Se ascundea în spatele norilor, apoi reapărea şi lumina din nou” (Andrei Komolikov, asistent ştiinţific)., Am văzut că s-a mai arătat un obiect de aceeaşi factură cu patru raze care se despărţeau în spate” (Victor Verşinin, inginer).

Declaraţiile ofereau de asemenea informaţii cu privire la traiectoria sferei: „Mergeam în direcţia străzii Ural şi am văzut că acolo zboară o sferă pe cer. După culoare arăta ca o stea din care ţâşnea ca dintr-o lanternă o rază de lumină. Zbura încet de la nordi-vest înspre sud-est” (Nina Kokuşkina, inginer). Dacă însemnezi pe o hartă a oraşului punctele în care a apărut sfera, atunci linia care uneşte aceste puncte va corespunde întocmai cu ruta stabilită de Nina Kokuşkina. Sute de locuitori ai oraşului Sverdlovsk urmăriseră în data de 16 martie 1989 către ora 20: 10 această apariţie ciudată de pe cer. Peste capetele lor zbura un obiect misterios care emitea lumină şi lumina singur, care traversa oraşul şi dispărea în zona aeroportului Kolzovo. Este interesant că într-alt loc din URSS era vizionat în acelaşi timp un alt OZN, chiar dacă de altă factură. Privitor la acest eveniment Vladimir Goncearov relatează în scrisoarea sa cele ce urmează: „Pe 16 martie călătoream împreună cu alte şase persoane într-un vagon special aflat la capătul trenului personal nr. 244

de la Priobie înspre Sverdlovsk. Către ora 20: 00 (ora locală), în zona gării Geologiceskaia am văzut o apariţie deosebit de interesantă. Văzut din direcţia mersului, la dreapta căii ferate a apărut deodată la orizontul nocturn un uriaş elipsoid luminos care strălucea mai tare decât Luna. Elipsoidul se deplasa pieziş pe direcţia trenului. Nu se auzise niciun zgomot. Se distingea limpede o mişcare de iradiere şi o modificare în interiorul elipsoidului, precum şi o deplasare a obiectului pe direcţie verticală. Elipsoidul s-a îndreptat cu viteză înspre tren, l-a ratat însă la o centimă şi a traversat calea ferată din spatele vagonului nostru. Ajuns pe partea cealaltă a dispărut după câteva minute”. Ce se petrecuse pe 16 martie nu era un caz singular. Peste Sverdlovsk zboară demult OZN-uri. Uneori nu apar sfere, ci segmente sau elipsoide ce iradiază o lumină puternică care ar putea fi asemuită probabil celei emise de reflectoare. Două scrisori din arhiva ziarului Vecemâi Sverdlovsk stau de asemenea drept mărturie în acest sens: „La ora 23: 20, în data de 16 aprilie 1985 am observat la intersecţia dintre Strada Strungarului colţ cu Strada Craul un obiect care se deplasa constant dinspre uzina metalurgică în direcţia fabricii de cabluri şi care lumina sub el o suprafaţă imensă. Era ciudat totuşi faptul că lumina nu cădea sub formă de raze şi că în timp ce obiectul se deplasa mai departe, locul iluminat de acesta rămânea iluminat vreme de mai multe minute. Am urmărit obiectul aproape două-trei minute, apoi sursa de lumină s-a stins, iar în scurt timp obiectul zburător a dispărut într-o curbă abruptă, accelerându-şi viteza. Zbura fără nici cel mai mic zgomot, domnea o linişte deplină. Nici măcar aerul din jurul corpului nu a vibrat de la această accelerare uriaşă. Un lucru e sigur: obiectul poate fi direcţionat şi dispune de o enormă sursă proprie de energie”. (Martori: patru taximetrişti). O alta scrisoare privind acelaşi incident a trimis şi funcţionarul de la căile ferate Anton Hamatov. Potrivit relatării sale a văzut la o înălţime de 300 în un aparat care zbura silenţios dinspre nord-vest înspre sud-est. „Tocmai adusesem un marfar în

gară şi când m-am uitat întâmplător pe cer am văzut un aparat care ne lumina. Funcţionarul dintr-o altă locomotivă Diesel îi striga maşinistului său prin staţie să stingă farurile. M-am adresat şi eu prin staţie spunându-i să privească pe cer în direcţia nordului, acesta îi strigă însă a doua oară maşinistului său să stingă odată farurile”. La care eu repetam: „Nu mai ţipa, nu trebuie să stingă nimic pentru că farurile locomotivei nu sunt aprinse, uită-te pe cer înspre nord”. Scrisoarea nu numai că evocă o imagine vie a celor întâmplate acolo, dar putem estima prin intermediul ei chiar intensitatea luminii radiate de obiectul zburător necunoscut. Funcţionarul care văzuse deja de mii de ori aprinderea şi stingerea farurilor locomotivei confundase lumina familiară lui de pe pământ cu cea care venea dinspre cer.

Despre însoţirea de o lumină a apariţiei OZN-ului au relatat şi alţi martori care pe 16 aprilie 1985 au văzut un OZN la Sverdlovsk. Într-o scrisoare ce numeşte drept expeditor Fabrica de Ceasuri, Strada Vaineză 16 se găseşte următoarea frază: „Am urmărit un obiect ciudat care se deplasa pe cer. Zbura dinspre vest spre est şi era de forma unui reflector uriaş din care se îndreptau trei-patru raze pe Pământ”.

Acelaşi incident este relatat şi într-o altă scrisoare, care din păcate nu a fost însă semnată C. Nu îmi dau numele şi adresa, locuiesc într-o suburbie a oraşului Sverdlovsk”): „Ieşisem seara din tura a doua, când am devenit pe drumul spre casă martora unei minuni. De cealaltă parte a podului aflat în apropierea fabricii de parfumuri oprise un bărbat care mi-a strigat ceva ce nu putusem înţelege imediat. Apoi mi-a arătat înspre sus. Eram în mijlocul podului. Din cer luminau atât de tare razele unui reflector încât puteai găsi în stradă şi un ac. Nu-mi amintesc prea bine câte raze erau, cred că erau însă vreo patru. Viteza obiectului zburător era foarte redusă, cred că era cam aceeaşi cu a unui elicopter”. În septembrie şi în prima jumătate a lunii octombrie zeci de locuitori ai oraşului Salsk, situat la nord-est de Marea

Neagră au fost martorii unor fenomene neobişnuite de pe cer. În urma evenimentelor din 15 septembrie 1989, directoarea Şcolii nr. 6, profesoară de fizică şi astronomie Valentina Şavirina a relatat: „După ora 14: 00, pe cerul senin au apărut pătrate mici şi albe în care se aflau simboluri matematice şi cifre înscrise cu caracterele poştale obişnuite la noi. După părerea mea este imposibilă analizarea lor din perspectiva cunoştinţelor noastre ştiinţifice”. Redactorul ziarului Slaskaia Step, Viktor Pletnev a avut lungi discuţii cu martorii oculari, care au relatat următoarele: 26 septembrie. Marina Lemioşkina din clasa a V-a: „În ultima oră, la cursul de ştiinţe ale naturii un coleg a strigat în clasă: „Priviţi! Priviţi!” Toţi s-au întors la ferestre. Am văzut că pe cer se întâmpla ceva ciudat. Mai întâi am distins limpede două semne de întrebare, ca şi cum erau scrise cu aburi. Semnele de întrebare s-au transformat apoi în cifre de doi între care se afla o linie de minus, după cifrele de doi au venit două cifre de şapte şi la un anume spaţiu au mai apărut încă trei de şapte”. Sveta Demcenko din clasa a VIII-a: „Ceasul arăta ora 14: 45. Mă ocupam în sala de cursuri cu elevii de clasa a cincea. În prag a apărut deodată Nataşa Kravcenko dintr-a 8-a D şi anunţă agitată: „Repede, uitaţi-vă pe cer!” Acolo am văzut semne algebrice de „mai mare ca „o) aranjate în trei perechi. După vreo zece minute le-am dat drumul elevilor dintr-a cincea şi am mers la fereastră împreună cu profesoara de matematică Tatiana Primaia. Pe cer se puteau distinge atunci cifre: mai mulţi de doi şi de şapte. Profesoara Nina Levcenko spune: „În ziua aceea mă dusesem cu elevii din clasele mai mari la colhozul Iuşni pentru a culege roşii. Primul lucru pe care l-am văzut pe cer au fost pătratele. Erau multe şi se succedau la distanţe egale. Se deplasau la o înălţime foarte mică”. Andrei Kliucikin din clasa a X-a: „Pătra tele şi dreptunghiurile s-au desfăşurat pe o distanţă de aproape un kilometru şi jumătate. Apoi s-au transformat în semne de „mai mare ca”: două semne, spaţiu, de două ori două semne, iarăşi spaţiu, pe urmă încă o dată patru semne la un loc, apoi

două şi şase împreună. Părea a fi un aranjament ingenios”.

Vădim Riakov, directorul fabricii de baroase şi compresoare: „După ora 14: 00 m-am dus pe terenul fabricii şi când ne-am uitat pe cer am descoperit pătrate umplute cu cifre. Un fenomen unic”. 26 septembrie. Valentin Lemioşkin, locuitor din Salsk: „Către ora 7: 00 seara mă aflam în Moskviciul meu şi-mi aşteptam familia care era în vizită la nişte cunoştinţe. Pe cerul întunecat am văzut deodată direct înaintea mea o sferă strălucitoare de culoare verzui-gri-albăstruie. Era ceva mai mare decât Luna şi continua să crească. Au venit şi copiii mei care au început şi ei să urmărească imaginea ieşită din comun. În curând sfera a pălit şi s-a dizolvat”. Vitali Demcenko din clasa a VIII-a: „În faţa casei noastre am văzut într-o seară cum chiar sub ochii mei, pe cer se umfla o sferă verzui-azurie”.

Vasia Surin şi Şenia Blinov sunt elevi. Unul merge în Voroneş la Şcoala nr. 82, celălalt la Şcoala Nr. 33. Cei doi sunt legaţi de o întâmplare incredibilă. Ei şi cu Iulia Solohova şi încă alte 40 de persoane adulte au devenit la 27 septembrie 1989 martorii aterizării unui OZN în parcul din apropierea străzii Mendeleev. Băieţii jucau fotbal în parc. S-a înserat. La ora 18: 30 au văzut o lumină rozalie pe cer, apoi au zărit o sferă de culoare purpurie. Sfera cu un diametru de aproape 10 în se rotea la o înălţime de 12 metri deasupra Pământului şi se vedea că sub ea se apleca şi iarba din parc. În scurt timp, OZN-ul s-a îndepărtat, s-a reîntors însă după câteva minute şi plutea din nou deasupra parcului. Se apropiaseră de-acum şi persoane adulte. În partea inferioară a sferei s-a deschis o lucarnă. A apărut o făptură de vreo trei metri care avea trei ochi. Era îmbrăcată într-o salopetă argintie şi purta o plăcuţă pe piept şi în picioare cizme de culoarea bronzului. După ce scrutase împrejurimile, făptura a închis clapa lucarnei, iar sfera a început să plutească în jos, îndoind un plop.

OZN-ul a aterizat. Lucarna s-a deschis din nou şi au coborât două făpturi. Una dintre ele era aparent un robot. Cealaltă a rostit ceva după care pe pământ a apărut un

dreptunghi lumi

FRANK ZÂJCKMANTEL

nos cu dimensiunile 30 cm x 50 cm; străinul a mai spus încă ceva şi dreptunghiul a dispărut. Apoi a mai umblat un pic la robot, declanşându-i acestuia alergarea mecanică. În acest moment unul dintre băieţi a început să ţipe de frică. Extraterestrul s-a uitat la el cu ochii strălucitori; băiatul a înlemnit şi nu s-a mai putut mişca. Acum ţipau toţi cei care urmăriseră scena. Sfera, străinul şi robotul au dispărut. După cinci minute au reapărut sfera şi făptura cu trei ochi. Pe de o parte îi atârna un fel de pistol, o ţeavă lungă de o jumătate de metru pe care a îndreptat-o către băiatul de aproape 16 ani. În urma acestui gest, băiatul a dispărut Extraterestrul a urcat în sfera care s-a îndepărtat în mare viteză. Atunci a reapărut şi băiatul dispărut.

Reconstituirea acestei aterizări a OZN-ului a fost realizată în urma relatărilor câtorva martori. Mai poate fi adăugat faptul că în intervalul cuprins între 23 şi 29 septembrie 1989, locuitorii din Strada Putilin au vizionat de mai multe ori apariţia OZN-urilor.

„Iată-le, aici se aflau locurile apăsate din parc, lăsate potrivit declaraţiilor martorilor de obiectul necunoscut la luarea startului. Adânciturile din pământ erau aranjate ca şi colţurile unui romb. Pe o altă câmpie din apropiere se aflau urme identice. Aşa cum s-a constatat, ei aterizaseră şi aici”. Înainte să cerceteze locul de aterizare al OZN-urilor, Evgheni Busalaev vorbise cu Aleksei Mosolov şi Viaceslav Martinov, doi membri ai comisiei pentru cercetarea fenomenelor neobişnuite din Voroneş. Aceştia s-au implicat cel mai activ în cercetarea fenomenului menţionat. Iată raportul lor: „Am folosit un magnetometru şi un aparat care funcţionează după principiul baghetei magnetice. La locul aterizării am delimitat o zonă, aşa cum se procedează de obicei şi în cadrul cercetărilor arheologice. Am străbătut acest teritoriu cu detectorul care a vibrat cel mai puternic exact în punctul pe care martorii oculari îl indicaseră drept locul de aterizare al

OZN-ului. Când am cercetat acelaşi areal cu magnetometrul, acesta a început să arate zerouri. Aşa se întâmplă mereu când rezultatul măsurătorilor nu se mai poate înregistra pe scala pusă la dispoziţie. Aveam senzaţia că în acest loc câmpul magnetic prezenta un voltaj foarte ridicat. Ne-am uitat o dată la urmele de pe pământ. Dr. Ing. Iuri Losoţev care participa la cercetări a determinat presiunea care trebuia să fi fost exercitată asupra pământului şi a ajuns la rezultatul că era vorba de 11 tone, vorbind numai despre presiune; dat fiind că nu se ştie precis dacă în acest caz a jucat doar greutatea un rol sau au mai fost implicate şi alte forţe. Aparatul nu s-a aşezat cu trunchiul pe pământ, ci aparent a plutit în aer şi şi-a coborât doar picioarele de aterizare. În intervalul dintre 21 şi 27 septembrie, în dreptul plopului îndoit se desfăşuraseră probabil nu mai puţin de patru aterizări ale OZN-urilor. Potrivit relatărilor martorilor, OZN-urile aterizaseră şi pe cele două câmpuri aflate în apropiere. Şi acolo existau asemenea urme presate care nu mai erau însă grupate ca într-un romb, ci prezentau o configuraţie mai complexă. Mai era o poiană în care oprise un obiect sub forma unui disc, cu un diametru de aproximativ patru metri. Şi-a scos proptelele, printre care a apărut ceva asemănător cu o platformă pe care martorii oculari au denumit-o disc. Câtă vreme obiectul a stat pe pământ, cu discul acesta nu s-a întâmplat nimic. De-ndată ce OZN-ul a început însă demararea, acesta a rămas pe loc, s-a dizolvat treptat şi în final a dispărut complet. Am luat o probă de pe peluza din acest loc şi pentru comparaţie încă una de la o distanţă de 50 m. Toate discuţiile cu martorii oculari au fost înregistrate pe bandă video. N-am aflat încă descifrarea acestor lucruri. Se pare că au fost trei categorii de făpturi. Cea dintâi aparţine făpturilor de trei metri îmbrăcate în salopete argintii, cu trei ochi, dintre care doi erau incolori, iar cel de-al treilea aflat la mijloc era roşu şi fără pupilă. Un alt amănunt subliniat de aproape toţi martorii se referea la un cerc luminos de pe pieptul lor.

Cea de-a doua categorie aparţine roboţilor colţuroşi, pe care se găsea ceva asemănător unui cap. Într-unul dintre cazuri, în locul capului se aflau două antene care ieşeau din umeri. Pe piept aveau butoane pe care le apăsau cei cu trei ochi. Şi în final cea de-a treia categorie: fiinţe de statură mică cu faţa gri-verde şi mantouri albastre în genul impermeabilelor. Când o asemenea fiinţă îşi ridica unul din membrele superioare, sub ea apărea un dreptunghi luminos. Unii martori au subliniat că faţa unei asemenea făpturi era ridată şi de culoare maronie, iar gura avea nişte buze întoarse ciudat. În loc de nas erau două deschizături peste care pulsa suprafaţa feţei. Aterizările OZN-urilor au corespuns în următoarele aspecte: coborau doi extratereştri care scoteau un robot. Cu ajutorul butoanelor, făpturile extraterestre de trei metri îl puteau programa de aşa manieră încât robotul începea să alerge mecanic. Aceasta dura în jur de 10 – 20 de minute. Robotul părea să se îndrepte apoi către fiinţele cu trei ochi, care îl atingeau, îl duceau în obiectul de zbor, se urcau ele însele în acesta şi lucarna se închidea. Obiectul pornea transformându-se aproape instantaneu într-un punct şi apoi dispărea pe cer.

Un amănunt caracteristic: în momentul deschiderii lucarnei se monta o mică scară; tot aşa se strângea automat înaintea închiderii lucarnei. Scara părea a fi făcută dintr-o tablă subţire, o serie de martori oculari au confirmat că văzuseră o sferă din care coborâseră cinci sau şase fiinţe fără cap. Unul dintre ei a făcut referire la faptul că un fel de cucui peste umeri aducea de departe cu un cap. Unele persoane au spus că pe pieptul fiinţelor asemănătoare se afla un fel de cutiuţă care putea fi trasă şi împinsă ca un sertar de arhivă”.

Martora oculară Maria Sviridova din Voroneş a relatat despre zborul unui OZN: „Pe 27 septembrie 1989 mergeam seara la magazin ca să cumpăr pâine. La întoarcere, era ora 19: 10, în direcţia fabricii de construcţii maşini şi prelucrare a metalului am văzut pe cer o sferă roşiatică care se deplasa înspre fabrica de avioane. Vizibilă

timp de două-trei minute, sfera era de mărimea Lunii. În apropiere se afla un vecin care o urmărise şi el. Am făcut schimb de impresii şi am hotărât să mai aşteptăm puţin în eventualitatea reapariţiei sferei. Şi într-adevăr, după 20 de minute, pe aceeaşi traiectorie a zburat o a doua sferă care îi semăna celei dintâi”. Momentul acestei vizionări a corespuns cu acela în care oamenii au urmărit aterizarea unui OZN. Mai există şi alţi martori ai unor astfel de zboruri, în seara zilei de 25 septembrie, pe cer a fost observat un obiect neobişnuit sub forma unui triunghi care-şi schimba culoarea de la albastru deschis la portocaliu fosforescent. Fusese iniţial de forma unei sfere, apoi de cea a unui triunghi, pe urmă a adoptat forma unui trapez şi în final pe cea a unei stele. Acesta a fost un spectacol foarte pitoresc pe care-l urmăriseră mulţi adulţi. Mai există şi alte declaraţii. Pe 2 octombrie, Alexander Kutişcev a coborât din trenul extraurban în zona fabricii de şine şi a văzut un obiect sub forma unei farfurii cu o înălţime de aproximativ 6 m şi un diametru de 15 m. Obiectul stătea pe trei sau patru picioare. A văzut un personaj de vreo trei metri cu un cap care părea a-i fi crescut între umeri. Făptura se deplasa foarte greoi înainte, purta un fel de salopetă şi pe piept avea desenat un pătrat. În mâini ţinea o bară metalică cu care împungea pământul. Fiinţa s-a plimbat un pic primprejur, s-a urcat apoi în nava spaţială, picioarele de aterizare au fost retrase concomitent şi obiectul s-a îndepărtat, scoţând un piuit slab, asemănător cu bâzâitul unei muşte. Prim-secretarul comitetului regiunii orăşeneşti al PCUS din Hvorostiansk din zona Kuibişev de pe Volga, Viktor Mahov, a relatat: „Pe 24 octombrie 1989, către ora 18: 00 pe cerul localităţii Vladimirovka a apărut un obiect ciudat sub forma unei sfere luminoase care avea un diametru de nu mai puţin de 50 m. Era evident că obiectul era de natură materială. Pe 4 noiembrie, după ce se înregistraseră din toată zona diferite semnalări ale obiectelor zburătoare necunoscute m-am deplasat cu preşedintele comitetului executiv al regiunii orăşeneşti, Alexander Dobino pe

câmpul din spatele localităţii Vladimirovka, unde după spusele locuitorilor aterizase OZN-ul şi lăsase o deschizătură adâncă în pământ. Când am sosit la locul cu pricina, am văzut iarăşi ciudatul obiect zburător. Pe câmpul acela am descoperit într-adevăr o deschizătură foarte bizară de aproape 6 m adâncime. S-ar părea că gaura s-a dat apoi deoparte. În apropierea acesteia nu s-au găsit niciun fel de rămăşiţe de pământ înlăturat în procesul excavării. Ne-a uimit de asemenea şi forma deschizăturii: aceasta era eliptică şi avea aproximativ 40 x 60 cm. Senzaţia era că gaura nu fusese săpată în pământ, ci se formase prin apăsarea unui stâlp gigantic”. Prim-secretarul Organizaţiei de tineret a cosmonauţilor, Vladimir Blinkov, preşedintele colhozului Vasili Ielistratov şi organizatorul grupelor de partid Aleksei Spiridonov au relatat: „Pe 13 noiembrie aveam curs de politică la noi în club. Dintr-odată a apărut femeia de serviciu, strigând: „Au venit iarăşi extratereştrii”. Am ieşit pe stradă, unde se adunaseră deja vreo 30 de persoane. Şi toţi au observat vreme de

20 de minute următoarele: la o depărtare de aproximativ 3 km de noi, plutea în aer o farfurie zburătoare, ce strălucea într-un galben puternic şi în roşu. Apoi acesta a început să coboare încet înspre Pământ. Pe măsură ce aparatul se apropia de pământ, strălucirea îi devenea mai slabă. A început din nou să urce, iar lumina îşi recâştiga intensitatea”. Anatoli Kurnaiev şi Igor Pogorelov, doi mecanici tineri de maşini agricole din localitatea Gremiaciko, care se află destul de aproape de câmpul anormal, au povestit că obiectele necunoscute ar putea fi vizionate aproape în fiecare seară. „De curând am ieşit de exemplu la ora patru dimineaţa în curte şi am văzut plutind aproape deasupra mea un corp mare sub formă de ţigaretă”, a relatat Anatoli. „Lateral, ţigara avea ferestre. În spatele uneia s-a stins lumina, în spatele alteia s-a aprins. Nu avusesem încă timp să-mi dau seama ce se petrecea cu adevărat, când din corpul zburător lunguleţ s-a îndreptat către mine o rază puternică de lumină, care a

fost atât de intensă, încât m-am prăbuşit”. Anatoli şi Igor au încercat să cerceteze împreună deschizătura rămasă în pământ după vizita OZN-ului. „Întâi am legat o ţiglă de o sfoară. Am coborât-o, dar a căzut din laţ şi a zburat într-o parte. Apoi am turnat ulei Diesel în deschizătură şi i-am dat foc. S-a înălţat o flacără mare, cu vâlvătaie. Ne-am gândit cum e posibil să ardă, deoarece era totuşi o gaură adâncă, probabil însă că în această pâlnie, aerul pătrundea de jos. Se spune că la vreo 4 km de satul nostru, la Vladimirovka, s-a mai găsit o asemenea groapă… Groapa noastră se îndreaptă în jos cam înspre direcţia aceasta. Probabil că sunt legate în subsol. Comisia din Asia Mijlocie de Cercetare a Fenomenelor neobişnuite mi-a pus la dispoziţie documentaţie despre incidentele incredibile care s-au petrecut în regiunea lor. Un exemplu sunt întâmplările ciudate trăite în februarie 1990 de un bărbat din Uzbekistan, pe drumul către un râu aflat la câţiva kilometri depărtare, la care dorea să meargă la pescuit împreună cu fiul său. Către ora trei noaptea s-au urcat în maşină şi au pornit. Pe drumul dintre munţi, şoferul a obosit în curând şi s-a gândit că, de vreme ce lăsase în urmă pasul, sosise timpul să oprească undeva şi să se odihnească. Între timp, fiul său dormea pe bancheta din spate. După ce hotărâse să oprească, a avut senzaţia că mai era cineva în maşină. Sentimentul prezenţei unei terţe persoane era atât de intens, încât şi-a trecut mâna dreaptă peste scaunul de însoţitor gol. Şi-a continuat drumul şi a ajuns la concluzia că senzaţia aceasta i-ar fi venit din pricina oboselii. Abia îi trecuse lucrul acesta prin minte, când dispoziţia sa s-a transformat brusc într-o vioiciune neobişnuită, uşurinţă şi claritate a percepţiei. Oboseala a dispărut fără urmă şi se simţea atât de odihnit în faţa volanului, de parcă tocmai dormise. Şi maşina lui părea că întinerise brusc. Observă cu uimire că bătrânul şi ramolitul său Moskvici, care se înclina înspre pământ la fiecare groapă şi care avea un motor gălăgios şi o caroserie scârţâitoare se schimbase instantaneu: Aşa cum i se schimbase dispoziţia, la fel începuse să meargă şi maşina asemeni unei limuzine de

marcă, dereglările motorului au dispărut şi zgomotul puternic a amuţit. Maşina mergea ordonat şi lin ca o pernă pneumatică, şi aceasta în ciuda faptului că pe această porţiune starea străzii lăsa mult de dorit. Era deja către ora şase dimineaţa. Şoferul a observat în curând că pe partea dreaptă, înaintea maşinii s-a aprins o lumină de culoare roşu aprins şi, deodată, a apărut chiar obiectul de la care provenea lumina. Avea un diametru de aproape un metru, iar forma sa amintea de un sâmbure de caisă. OZN-ul strălucea roşu închis şi emitea raze de aceeaşi culoare. Şoferul nu a resimţit fiică deloc. Distanţa faţă de obiect putea fi cu greu apreciată. Avea impresia că nu trebuia decât să scoată mâna pe geam pentru a-l putea atinge. Totodată părea însă a nu fi atât de aproape. Obiectul a executat câteva manevre de zbor, mergând alternativ de-a stânga şi de-a dreapta maşinii şi întorcându-se apoi pe partea dreaptă, până ce i-a venit şoferului în minte că prin manevrele sale, obiectul îi distrăgea atenţia de la şosea şi că putea să provoace un accident. Abia îi venise acest gând, când obiectul zburător s-a aşezat exact înaintea maşinii nu prea sus de şosea, urmărind totodată întocmai linia şoselei. OZN-ul conducea maşina cu o viteză optimă pentru acea stare a şoselei, astfel încât, la ridicături, şoferul aproape că nici nu trebuia să apese pe pedală, iar maşina îşi continua mersul liniştit şi ordonat fără nici cea mai mică zguduitură şi sunet de motor.

Pentru o clipă, bărbatului i-a trecut prin minte că ei l-ar fi putut răpi pe fiul său; acest gând însă a fost curând îndepărtat. Şi-a dat atunci seama că ceea ce îi trecea prin minte era ghicit instantaneu şi manipulat. Şi-a închipuit chiar şi faptul că el ar putea fi obiectul unor glume proaste, dar gândul acesta a dispărut de-ndată ce a apărut. Către ora şapte dimineaţa, tatăl şi-a trezit fiul, întrebându-l după ce îi arătase OZN-ul, ce a văzut. Fiul a încuviinţat cele văzute de tată. Nu mai rămăseseră decât câţiva kilometri până la râul N-am. Din acest loc, OZN-ul a plutit constant de-a lungul povârnişului, s-a îndepărtat apoi încet în direcţia munţilor, iar în final a dispărut cu totul din

câmpul vizual. Potrivit constatărilor ulterioare, acesta însoţise maşina pe o distanţă de 40 km. Automobilul şi-a reluat vechile particularităţi: a început iarăşi zdruncinarea, caroseria clămpănea şi până şi motorul huruia din nou ca înainte. Au ajuns la râu şi au coborât. Din momentul în care OZN-ul încetase a mai însoţi maşina trecuseră numai trei minute, când pe proprietarul maşinii începuse să-l doară atât de tare capul, încât nu-i mai ardea de pescuit. După ce se chinuiseră toată ziua la râu şi nu prinseseră nici un singur peşte, şi-au strâns lucrurile şi către ora şase seara au pornit pe drumul de întoarcere. După numai două ore, când tocmai trecuseră de oraşul Karakul, tatăl şi fiul au văzut la câţiva kilometri înspre sudul oraşului un nou OZN pe cer. Părea a fi acelaşi OZN care le uşurase drumul la pescuit şi care îi provocase tatălui puternicele dureri de cap. După forma şi dimensiunile sale fiul a recunoscut de asemenea obiectul, de această dată însă, OZN-ul părea a fi ocupat cu alte lucruri şi nu s-a mai apropiat de cunoscuţii săi.

Potrivit relatărilor cercetătorului de OZN-uri Alexander Kondratenko, în aprilie şi mai 1990 a existat o adevărată conjunctură înaltă de OZN-uri deasupra oraşului Vidnoie situat departe de Moscova. Aproape săptămânal, se observau sfere de mărimi şi culori diferite. Datorită dimensiunilor sale, o farfurie zburătoare i-a uimit pe locuitorii din Vidnoie: avea un diametru de aproape 150 m, a survolat oraşul şi a staţionat 20 de minute deasupra pădurii. Pe 4 mai 1990, Alexander Pavlov, un elev din clasa a opta, a reuşit să-i facă OZN-ului trei fotografii de la fereastra locuinţei părinteşti din Vidnoie. Următoarele lucruri determinaseră această reuşită: dimineaţa era singur acasă şi se juca cu căţelul, care începuse deodată să se agite prin casă. A sărit pe pervaz şi apoi, scheunând, sub pat. Băiatul voia să afle ce anume îi speriase căţelul şi s-a dus la fereastră, în faţa căreia atârna o farfurie zburătoare. Timp de câteva minute, Alexander era ca şi înlemnit, apoi şi-a adus aminte că filmul din aparatul de fotografiat mai avea câteva poziţii libere. A înşfăcat repede

aparatul şi a început să fotografieze. Pe una dintre aceste fotografii e surprins un moment interesant în care OZN-ul emite energie sub forma unor sfere. Acestea nu putuseră fi recunoscute cu ochiul liber, numai în poze li s-a putut vedea spectrul. Evident că vizibilitatea sferelor se afla în afara percepţiei de către ochiul uman. Acest fenomen este bine cunoscut în practica apariţiilor OZN-urilor, deşi nu există încă o explicaţie ştiinţifică.

În iulie 1990, Aleksandr Supotnitki, pilot şi inginer militar, se afla în vizită la mama lui în localitatea Suruţ din zona Kubişev, unde vreme de două zile consecutiv a văzut pe cer semnale luminoase neobişnuite ale unui obiect necunoscut: „De obicei mă culcam târziu. Într-o seară, după ora 23: 00, am simţit o chemare interioară de a ieşi în stradă. Noaptea era înstelată, pe cer am zărit însă deodată exact acel loc în care am descoperit un obiect strălucind deasupra orizontului şi destul de departe de punctul meu de observare. Întunericul adânc al nopţii învăluia totul. În liniştea aceea nu puteam scăpa de sentimentul unui mare mister aflat în imediata vecinătate. Întregul meu organism se afla într-o stare puternică de agitaţie care îmi pătrundea fiecare fibră a corpului. Obiectul de pe cer nu semăna cu stelele care, în comparaţie cu el, erau nemişcate şi care emiteau o lumină constantă, strălucitoare. M-a uimit ciudatul şi neobişnuitul joc de lumini al obiectului.

Din minut în minut, figurile luminoase se schimbau între ele. Nu mi-a rămas în memorie schimbul de semne, dar se asemănau cu un cod, care părea să servească transmiterii de informaţii. Obiectul, care arăta ca o pată luminoasă fără raze specifice îşi schimba poziţia fără a respecta o anumită ordine, în timpul sclipirii semnelor rămânea nemişcat. L-am urmărit din stradă timp de aproape o oră.

FRANK ZVCKMANTEL

M-am întors apoi în casă şi i-am arătat mamei obiectul de pe cer care a dispărut după aproape o oră şi jumătate. Aşa cum să constatat mai târziu, obiectul fusese

vizionat şi de alţi locuitori ai coloniei. Şi în ziua următoare a apărut la aproximativ aceeaşi oră şi în acelaşi loc. Încerc să mă concentrez asupra obiectului şi să mă las străpuns de energia deplasării. În momentul acesta am auzit un piuit încet în interiorul meu, dar nu într-o ordine ritmică, ci în genul unei conversaţii liniştite. Din când în când se întrerupea, pentru a fi apoi continuată. În ton nu se resimţea nicio încordare, era constant şi răspândea o senzaţie plăcută. Am realizat că eram martorul unei conversaţii sau al unui monolog al cărui sens nu îl puteam pătrunde, dar care îmi transmitea sentimentul că fusesem ales mijlocitorul acestei informaţii”.

CAPITOLUL 9 ASCUNDEREA FENOMENULUI OZN-URILOR

Ce se ascunde?

Cercetătorii de OZN-uri afirmă de multă vreme că guvernele diferitelor ţări ştiu mai multe despre fenomenele OZN-urilor decât recunosc oficial. Un motiv pentru aceasta ipoteză este faptul că la semnalările vizionărilor de OZN-uri, autorităţile au aceeaşi reacţie sceptică: chiar şi cazurile cu o documentaţie excepţională sunt etichetate imediat drept baloane meteorologice sau interpretări eronate ale planetei Venus în condiţii neobişnuite de observare. Bănuiala cercetărilor se bazează în continuare pe faptul că OZN-urile arată tot mereu interes deosebit faţă de instalaţiile militare. Este foarte posibil ca cel puţin în câteva dintre cazurile cu vizitatorii misterioşi din cosmos, în realitate să fi fost vorba de spioni pământeni şi cu siguranţă nu poate fi exclus faptul că asemenea incidente de nepătruns să servească în realitate camuflării operaţiunilor secrete. Documentele cerute guvernului american de Ground Saucer Watch (GSW), prin invocarea legii accesului liber al informaţiei, confirmă că multe lucruri au fost într-adevăr ascunse, şi anume începând chiar cu debutul erei moderne a OZN-urilor de la sfârşitul anilor ’40. Din materialul acesta reiese că guvernul american se străduieşte să transmită publicului o anumită imagine a OZN-urilor. Poziţia aceasta sceptică se

realizează pe mai multe căi. E simplu să oferi explicaţii mai mult sau mai puţin plauzibile despre vizionările de OZN-uri: stele strălucitoare, condiţii atmosferice neobişnuite, meteoriţi, avioane şi aşa mai departe. Cu asemenea interpretări se obţine de regulă consimţământul general, pentru că în 95% dintre presupusele cazuri de vizionări de OZN-uri este vorba cu adevărat de interpretări eronate ale obiectelor zburătoare cunoscute. Scepticii imperturbabili consideră că s-ar putea identifica toate OZN-urile dacă s-ar dispune de suficiente date exacte. Ce să mai spună un amator? Campania aceasta de derutare este atât de eficientă şi datorită apariţiei publice a tot felul de conducători celebri din rândul armatei sau ai guvernului, care ţin discursuri împotriva existenţei OZN-urilor. Puţinii cercetători care îşi dau seama de această manevră pot fi discriminaţi uşor drept lăudăroşi sau şarlatani. Potrivit versiunii oficiale nu există nimic de cercetat, dat fiind că poziţiile statale erau deja informate despre cele petrecute pe cer. Poate că succesul acestei tactici se datorează şi faptului că nimeni nu poate dovedi nesinceritatea guvernului faţă de marele public.

Dacă este adevărat că autorităţile ştiu mai multe, de ce n-au deschis gura foştii funcţionari ai guvernului? Puţini au fost acei curajoşi care au făcut încercarea să dezvăluie realitatea. În decursul anilor, GSW a colectat numeroase indicii de încercări directe sau indirecte de dezvăluire. Fotografiile dispăreau, urmele de pe pământ erau distruse, martorii oculari au relatat că au venit ofiţeri ai serviciilor secrete la ei şi au încercat să-i reducă la tăcere. Astfel au eşuat numeroase cercetări din cauza lipsei importantului material doveditor şi datorită faptului că nu mai erau posibile concluzii întemeiate. Mulţumită îndeosebi eforturilor susţinute ale directorului ştiinţific al GSW, Todd Zechel (el însuşi fost membru al serviciilor secrete) a hotărât abordarea ofensivă a acestei probleme şi îndreptarea direct către guvern. Mai întâi a fost interogată aviaţia militară americană. Bineînţeles că nu s-au aflat prea multe. Răspunsuri tipice erau cele de genul că aceste

fenomene nu au lăsat să se întrevadă semne ale unei tehnologii avansate care ar depăşi posibilităţile noastre actuale şi că acestea „nu constituie o ameninţare pentru Statele Unite”, precum şi faptul că „nimic nu indică în cazul obiectelor clasificate drept necunoscute să fie vorba de obiecte zburătoare extraterestre”. Următorul partener de discuţii a fost CIA, organizaţia care este cel mai probabil implicată în suprimarea materialelor despre OZN-uri. Răspunsul său din 26 martie 1976: „Către sfârşitul anului 1952, Comitetul Naţional de Securitate a însărcinat CIA cu misiunea de a stabili dacă existenţa OZN-urilor ar periclita siguranţa Statelor Unite. Serviciul ştiinţific de informaţii a înfiinţat o comisie de consiliere care să urmărească această chestiune. Această comisie a explicat în final recomandările cuprinse în Robertson Panel Raport. Niciodată, nici înaintea formării acestei comisii, nici după publicarea raportului în ianuarie 1953.

CIA nu a fost implicată în cercetarea fenomenului OZN-urilor. Robertson Panel Raport prezintă rezumatul întregii activităţi a CIA pe acest subiect şi a participării sale la explicarea acestuia”. Concluziile la care a ajuns comisia aceasta după audierea îndelungată a experţilor în aerodinamică şi a astronomilor de frunte, precum şi a mai multor membri CIA au fost simple: nici din punct de vedere militar, nici din punct de vedere ştiinţific nu există motive de îngrijorare, s-ar fi ajuns însă la rezultatul – şi acesta este extrem de concludent – potrivit căruia „permanenta răspândire zgomotoasă a relatărilor despre asemenea fenomene, în vremurile acestea nesigure ar constitui totuşi o ameninţare pentru funcţionarea ordonată a organelor ce asigură buna desfăşurare a procesului politic”. Recomandările s-au înscris aşadar pe această linie: aşa-numitele OZN-uri trebuie demascate şi, prin lămurirea populaţiei, aceasta să fie capabilă să identifice fenomenele. În realitate, CIA nu a renunţat de fel la întâmplarea din 1953. Cercetările din arhivele naţionale au arătat că multe declaraţii dispăruseră din dosare. Când GSW a continuat să investigheze problema apelând din nou la legea

accesului liber la informaţii, s-au dat publicităţii câteva documente. Ele erau însă într-o formă atât de curăţată, încât trebuia să fii cititor de gânduri pentru a putea prelua vreo informaţie corectă. În urma acestui fapt, GSW a hotărât să facă demersuri în instanţă. După 14 luni de străduinţe, pe 15 decembrie 1978 guvernul a dat publicităţii aproape o mie de pagini de material. Acest lucru a reprezentat o victorie decisivă pentru GSW şi pentru cercetarea OZN-urilor. Ce reiese aşadar din aceste documente?

În primul rând, demonstrează că CIA era preocupată de fenomenul OZN-urilor încă dinainte de înfiinţarea comisiei Robertson, ba chiar somase ea însăşi Consiliul Naţional de Securitate să dispună cercetarea acestui fenomen! în al doilea rând, oferă indicii remarcabile privind strategiile psihologice ale autorităţilor statului. Iată ce scrie în actele oficiale: „O mare parte a populaţiei noastre e determinată psihic să considere incredibilul drept pură realitate. Tocmai în acest lucru constă potenţialul pentru declanşarea isteriei maselor şi a panicii”. În al treilea rând, este vorba aici de vulnerabilitatea apărării antiaeriene americane: „În cazul unui atac nu suntem în stare să distingem obiectele reale de fantome”. Interesantă este utilizarea în acest context a cuvântului fantomă. Într-un document din noiembrie 1952, directorul reprezentant pentru serviciile de informaţii al CIA explică deschis: „Vizionările obiectelor neidentificate la mare înălţime şi cu viteză ridicată de zbor în imediata vecinătate a importantelor instalaţii de apărare americane sunt de felul lor incompatibile cu fenomenele naturale sau tipuri cunoscute de aparate de zbor”. În lumina acestor dezvăluiri nu surprinde când Edward Tauss, un alt funcţionar înalt al serviciului ştiinţific de informaţii, recomandă în august 1952 CIA să se implice în continuare (nu „de acum înainte”) în cercetări şi adaugă: „Este imperios necesar să se ia în considerare evitarea oricăror scurgeri de informaţii către presă sau public privind angajamentul CIA în acest caz, dat fiind că cel din urmă va

înclina să considere un asemenea interes din partea noastră drept confirmare a faptului că „în mâinile guvernului se află lucruri nepublicate”. „Este aşadar evident că guvernul – sau cel puţin CIA – era convins şi de aceea foarte neliniştit de autenticitatea fenomenului OZN-urilor, acţionând totodată hotărât în sensul păstrării secrete a tuturor cunoştinţelor privind acest subiect. Concludentă este reacţia CIA la filmul realizat în 1952 de ofiţerul de marină american Delbert C. Newhouse, care i-a fost prezentat şi comisiei Robertson. Se încercase deja în repetate rânduri demascarea acestei pelicule drept o înşelătorie. Potrivit declaraţiei lui Newhouse, aceasta înfăţişează de la o distanţă de aproximativ 16 km mai multe obiecte de zbor neobişnuite, care se deplasează cu o viteză uluitoare. Aceste date nu au fost întărite de către GSW prin analizarea computerizată a înregistrărilor, precum şi prin examinările efectuate de un laborator foto al US-Air Force. Nici experţii de la US-Marine n-au găsit după o analiză a filmului, cu o durată totală de peste o mie de ore vreo explicaţie pentru obiectele înfăţişate, ci au declarat că ar fi evident vorba despre sfere autoiluminatoare cu o viteză de până la 12096 km/h. Comisia Robertson a discutat vreme de două ore, apoi a prezentat un alt film, în care se vedeau pescăruşi ce reflectau o lumină puternică de soare. Comisia a remarcat prompt că se înclină „puternic înspre părerea potrivit căreia în cazul obiectelor înfăţişate ar fi vorba despre păsări”. Cine a dispus prezentarea filmului cu pescăruşi? Experta în manipulare CIA? Ca urmare, CIA şi-a început activitatea de cercetare a materialului filmat cu OZN-uri. Directorul ştiinţific al GSW, Todd Zechel a comentat: „CIA nu a considerat drept false analizele filmului Newhouse, aşa cum s-a vehiculat, ci dimpotrivă, a fost atât de impresionată de aceste înregistrări, încât a preluat numaidecât cazul. Materialul în a cărui posesie a putut intra GSW, sprijină sub multiple aspecte bănuiala că CIA s-a ocupat în continuare de fenomenele OZN-urilor. Documentele sunt însoţite de numeroase relatări despre

vizionări de OZN-uri care trebuiau făcute obligatoriu de ambasadele americane din străinătate: printre acestea se numără 15 cazuri numai în Spania în intervalul de nouă luni dintre anii 1973 şi 1974, un caz în Portugalia, mai multe protocoale din Tunisia din anul 1976, care s-au putut sprijini pe martori oculari, măsurători pe radar şi chiar direct rapoarte de poliţie. „Un înalt funcţionar de securitate, deosebit de îngrijorat, generalul Balma” voia să ştie dacă flota sovietică „ar putea contribui în vreun fel la identificarea persoanei sau a obiectului despre care este vorba”. Nu a fost îndeajuns faptul că acestea – şi nenumărate alte – cazuri au fost ţinute secret până în anul 1976, deci şapte ani după ce guvernul american avusese o aparentă reacţie la Raportul Condon, distanţându-se de întregul domeniu al OZN-urilor. Ambasadele au trimis toate aceste rapoarte de observare la CIA – şi în afară de aceasta şi altor instituţii statale, ca de exemplu Consiliului de Securitate şi Ministerului de Apărare.

Bineînţeles că guvernul este interesat să dea impresia că doreşte să identifice obiectul acesta de pe cer: este un lucru important pentru securitatea Alianţei occidentale. Materialul demonstrează însă că practicile statale de mistificare nu se limitează numai la împiedicarea creării de nelinişte şi panică în rândul populaţiei, ci şi că dezbaterea pe tema OZN-urilor este bagatelizată pe de o parte şi stârnită pe de alta.

Derutare intenţionată

Pentru a putea înţelege mai bine cum a reuşit CIA să folosească ani de-a rândul rezultatele cercetării OZN-urilor în scopurile sale manipulatoare, este necesară cunoaşterea stării acestor cercetări. Informaţia valorificabilă provine de obicei din declaraţiile martorilor oculari (majoritatea neconfirmate de mai multe surse). Cercetătorii OZN-urilor consideră adeseori asemenea relatări drept „autentice”. Mai mult, au întreprins câteva investigaţii ce nu constă în mai mult de unele discuţii cu participanţii. Aptitudinea martorilor oculari de „a identifica” obiecte zburătoare neobişnuite trebuie pusă din principiu la îndoială. Să ne

gândim numai la numeroasele OZN-uri sub formă de cupolă ce se învârteau în jurul propriei lor axe şi se asemănau cu nişte farfurii. Potrivit declaraţiilor numeroaselor persoane de încredere, acestea ar fi efectuat manevre neobişnuite şi ar fi surprins datorită ciudatelor constelaţii luminoase – şi care până la urmă s-au dovedit a fi simple avioane pentru reclamă. Lipsa timpului, a banilor şi a tehnicilor efective de cercetare sunt cauze importante pentru marea parte de „fuşereală” din cercetarea OZN-urilor. Chiar dacă se lasă identificate majoritatea „OZN-urilor”, rămâne totuşi un rest de cazuri autentice, a căror cercetare ştiinţifică este îngreunată de lipsa datelor exacte care să poată fi analizate. Pare să fie totuşi stabilit că nu este vorba de vizite din spaţiu. Legile probabilităţii contrazic pur şi simplu acest lucru. Ar fi posibilă provenienţa lor pământească. Cu toate acestea, faptele au arătat că nu s-a aflat nimic în urma tuturor cercetărilor oficiale efectuate prin diverse comisii şi că guvernul nu făcea decât să refuze orice întrebare. În acest context, mulţi cercetători civili au ajuns la concluzia că din partea autorităţilor s-ar desfăşura o campanie de proporţii pentru a muşamaliza materialul despre farfurii prăbuşite şi fiinţe extraterestre moarte. În anii ’70 a existat un flux de relatări despre contacte directe cu extratereştrii şi chiar despre răpiri. De la sursele militare şi serviciile de informaţii s-au strecurat în continuare date către cercetătorii de OZN-uri. Cum se explică acest comportament ciudat? Intervine bănuiala potrivit căreia, în ciuda propriilor sale declaraţii, CIA nu numai că ar muşamaliza informaţiile despre OZN-uri adunate din toată lumea, dar ar şi alimenta zvonurile cum că guvernul ar şti mai multe decât recunoaşte. Tactica aceasta ar avea scopul să distragă atenţia cercetătorilor de OZN-uri de la activităţile propriu-zise ale guvernului şi să creeze derută. La adăpostul acestei tactici de mistificare, CIA îşi poate efectua propriile-i experimente impenetrabile, a căror adevărată natură tocmai de aceea nu poate fi descifrată, deoarece observatorului nu-i par mai misterioase decât

fenomenele OZN-urilor. Indicii referitoare la ce interes a avut cu adevărat CIA în chestiunea OZN-urilor se întâlnesc frecvent în documentele păstrate de GSW. Prima oară, serviciul secret urmărea aspectele psihologice ale fenomenului farfuriilor zburătoare. Iată ce scrie într-un memorandum din anul 1952: „Deşi există din toată lumea relatări despre vizionări de OZN-uri, s-a constatat că până în momentul acestei cercetări, în presa sovietică nu a existat niciun articol sau comentariu despre farfurii zburătoare. Dat fiind că este vorba de o presă controlată prin stat, acest lucru nu putea fi decât rezultatul unei decizii politice. Se ridică aşadar întrebarea dacă asemenea vizionări sunt întâi controlate, apoi previzionale şi în al treilea rând, dacă sunt inserate în scopuri de purtare a războiului psihologic, fie că este de natură defensivă sau ofensivă. Populaţia noastră este programată într-o proporţie considerabilă psihic, să ia incredibilul drept purul adevăr. Din materialul GSW reiese că în perioada Raportului Panel Robertson, CIA era ea însăşi convinsă că în chestiunea OZN-urilor era vorba despre obiecte zburătoare extraterestre. În timp ce se aşteptau dovezi în acest sens, a fost iniţiată o campanie de dezvăluire în vederea anihilării unei posibile isterii de masă. Se aştepta ca pe această cale OZN-urile să dispară rapid din conştiinţa publică, aşa cum se întâmplă cu fiecare tendinţă la modă. Într-un punct oarecare, serviciul secret şi-a dat până la urmă seama că ar putea folosi el însuşi fenomenul OZN-urilor pentru experimente de purtare a războiului psihologic. Dacă fenomenul acesta nu reprezenta un mijloc de manipulare a populaţiei americane de către sovietici, atunci nu ar fi existat niciun motiv să nu se folosească ei înşişi de acesta. Strategia prezenta mai multe avantaje: armata îşi putea continua liniştită operaţiunile aeriene, dat fiind că orice eventual martor ar fi rămas prins în plasa practicilor de muşamalizare ale CIA şi a manevrei sale oficiale de demascare, în afară de aceasta, CIA ar fi putut constata în ce măsură era posibilă o manipulare a opiniei publice, cum reacţionau persoanele individuale la

incidente ciudate, pe ce căi se răspândeau asemenea informaţii şi ce reacţii provocau ele. Strategia aceasta era uşor de urmărit, furnizându-le informaţii greşite cercetătorilor de OZN-uri şi lăsând totodată presa să distribuie material îndoielnic despre OZN-uri. Nici măcar nu necesita intervenţia unor mijloace voluminoase, întrucât nu trebuiau incluse decât obiectele neidentificate. De răspândire aveau să se îngrijească cercetătorii şi câte unul urma să reacţioneze prompt la vizionările false de OZN-uri. Manipulări similare puteau fi utilizate şi pentru muşamalizarea posibilelor incidente survenite la intervenţia aparatelor militare de zbor sau la testarea ilegală a acestora; în general însă, pentru a distrage atenţia publică de la eşecurile politice. Documentele GSW demonstrează că mulţi dintre membrii importanţi ai comitetului oficial de cercetare a fenomenelor OZN-urilor erau foşti oameni ai CIA. În afara acestui lucru, există indicii potrivit cărora Generso Pope, editorul publicaţiei „National Enquirer” este de asemenea un fost membru al CIA şi menţine în continuare relaţia cu departamentul de propagandă al serviciului secret. Tocmai „National Enquirer” a fost cel care a avut contribuţiile cele mai mari la cele mai senzaţionale articole despre OZN-uri, având un aport decisiv la formarea opiniei publice pe acest subiect. Concludent este şi faptul că anumite articole despre OZN-uri se reactualizează tot mereu: astfel se regăsesc în anii ’80 poveştile despre farfuriile zburătoare atât de populare în anii ’40, în timp ce preferinţa din anii ’50 pentru contactele directe dintre extratereştri şi pământeni cunoaşte o renaştere în anii ’70. Despre ce formă de manipulare ar putea fi vorba în legătură cu asemenea întâlniri? De câte ori au mărturisit deja cu toată seriozitatea cercetătorii surprinşi, că în ciuda dovezilor susţinătoare, întâmplările martorilor oculari „sunt pură realitate în mintea lor”.

Exista vreo implicare din partea guvernului american?

„Propun că într-una din următoarele şedinţe de

comitet să discutăm despre eventualele posibilităţi de implicare ofensivă sau defensivă a acestor fenomene în scopuri de purtare a războiului psihologic”. Această frază provine dintr-un memorandum secret pe tema farfuriilor zburătoare pe care Walter B. Smith, directorul CIA l-a adresat la începutul anilor ’50 comisiei de purtare a războiului psihologic. Şi multe lucruri vin să confirme faptul că CIA – sau probabil o altă organizaţie secretă – a înfăptuit mai târziu această propunere. Pe cât de îndrăzneaţă ar putea suna această afirmaţie, există totuşi mai multe motive întemeiate pentru care guvernul american ar putea fi interesat de întărirea credinţei în OZN-uri şi să intervină pentru anumite scopuri. În primul rând, Statele Unite investesc mijloace imense în tehnologia de armament, îndeosebi în sectorul aparatelor militare de zbor. Armatei îi stau acum la dispoziţie mii de metri pătraţi de deşert pustiu pentru testarea noilor invenţii, ocazional mai este necesară desfăşurarea de probe în spaţii mai mari. Aici este de mare folos ca populaţia să fie pregătită „a crede în OZN-uri”. Drept exemplu poate fi prezentat avionul Stealth – un tip de avion aflat în perfecţionare din 1966 care posedă capacitatea de a se sustrage localizării pe radar. În 1977, proiectul a fost declarat secret, însă fotografiile realizate de Boeing înfăţişează un bombardier de dimensiuni reduse şi formă ciudată care seamănă mai curând cu un avion de hârtie şi care graţie acestei forme neobişnuite poate fi confundat uşor şi la lumina zilei cu un OZN.

În anul 1975, o unitate mobilă de radar aparţinând aviaţiei militare americane a localizat un obiect în California, care se deplasa dinspre direcţia aerobazei militare Edwards, zburând cu aproximativ 730 km/h. După o manevră de viraj a dispărut brusc de pe monitorul radarului. S-a crezut mai întâi că ar fi accelerat fulgerător la peste 3200 km/h – un comportament tipic pentru un OZN! În realitate era vorba despre un avion Stealth aflat în zborul de testare, care comutase neîntârziat pe „invizibilitate”, de-ndată ce apăruse pe ecranul radarului.

Oficial, a fost înregistrat drept „obiect zburător necunoscut”, dat fiind că nu se dorea recunoaşterea publică a probei. O altă metodă de manipulare a ştirilor, practicată de serviciul secret, este infiltrarea agenţilor camuflaţi în adunările cercetătorilor de OZN-uri. Astfel s-a alimentat zvonul, potrivit căreia în cazul câtorva bucăţi misterioase de epavă găsite în iulie 1947 în New Mexico ar fi vorba despre rămăşiţele unei farfurii zburătoare extraterestre – şi asta la numai câteva zile după ce pe apropiatul teren de testare White Sands fuseseră lansate primele baloane de cercetare construite din masă plastică. Împrejurări şi mai sinistre sunt acele cazuri aparent inexplicabile în care au fost găsite animale schilodite ce-au fost puse pe seama ozn-urilor vizionate. Pornind de la premisa că guvernul american se foloseşte într-adevăr de „OZN-uri” pentru realizarea propriilor scopuri, atunci este îndreptăţită bănuiala că aceste „operaţii” meticuloase pe animale nu sunt străine de faptul că ele au fost subiecţii testărilor de arme biologice. Potrivit acestei teorii, guvernul ar fi sugerat aşadar în deplină cunoaştere de cauză credinţa în natura inexplicabilă şi paranormală a acestor schilodiri. Probabil că în spatele fiecărei poveşti ciudate despre „oamenii în negru” se află experimente psihologice bine determinate. Multe lucruri indică într-adevăr faptul că CIA a mascat o serie de fenomene despre OZN-uri, şi anume în special cazuri de contact direct sau chiar de răpiri. Dacă aşa stau lucrurile, atunci tot mereu întâlnitele declaraţii ale victimelor unor asemenea incidente ar fi pur şi simplu nebuneşti, nefiind adevărat că nimeni altcineva în afară de ele însele nu ar fi ştiut de aceste întâlniri. Mai degrabă ar fi vorba de înscenări bine puse la punct. Bineînţeles că ar fi în interesul ştiinţei purtării de război psihologic să afle cum reacţionează oamenii la ameninţări goale: se pare că, în fond, celebrii domni în negru nu-şi respectă niciodată ameninţările potrivit cărora oaspeţii nedoriţi vor fi schilodiţi sau reduşi la tăcere. În plus, tactica aceasta ar fi utilă şi pentru a afla cum reacţionează oamenii în faţa unor asemenea pericole.

Serviciile secrete dispun între timp de tehnici de ascultare atât de rafinate, încât ar putea semnala din depărtare o asemenea întâlnire. Ce ajunge din aceste experimente la public ne măreşte fluxul de fenomene absurde şi contradictorii cu care se ocupă în principal cercetările de OZN-uri. Absurditatea este intenţionată. Un fenomen care există fără îndoială, dar care nu prezintă niciun fel de logică interioară le dă de lucru cercetătorilor, ei încercând cu disperare să introducă o logică, să găsească o teorie care să unească cu sens toate fragmentele de puzzle. Acest lucru înseamnă că mulţi îşi investesc energiile în cercetare, deşi este exclus din start că vor ajunge vreodată la explicaţii concludente. Procesul respectiv serveşte însă scopurilor guvernului

— Ale oricărui guvern. Faptul că, deşi nerezistentă, ipoteza privind provenienţa extraterestră a OZN-urilor este tot mereu vehiculată în prim-plan a contribuit indubitabil la formarea diferitelor pseudoreligii. E sigur faptul că adepţii acestor culte cu OZN-uri nu vor critica guvernul pentru pierderile din domeniul economiei sau al politicii externe, deoarece confraţii galactici vor influenţa totul înspre bine. Legătura aceasta este cu siguranţă relevantă pentru un fenomen OZN devenit celebru, din anul 1957. Statele Unite tocmai suferiseră atunci grele umiliri consecutive, deoarece noile experimente eşuau tot mereu: lansarea în spaţiu a primelor navete spaţiale americane, a rachetei Vanguard. În noiembrie 1957, URSS-ului îi reuşise la numai treizeci de zile de la epocalul succes înregistrat cu Sputnik să mai expedieze şi un al doilea satelit pe orbita Pământului. În decurs de câteva ore, deasupra statelor Texas şi New Mexico au apărut OZN-uri care au eliminat prompt senzaţia astronautică sovietică din titlurile ziarelor. Şi aşa-numitele cazuri de răpire pot servi însă altor scopuri. Nu este prea greu să înscenezi o întâlnire cu extratereştri sau chiar o răpire de aşa natură, încât „să fie realitate în mintea martorilor oculari”, atâta vreme cât îşi fac efectul drogurile sau hipnoza. Efectele speciale necesare nu vor suprasolicita nici mijloacele şi nici spiritul

creator al iniţiatorilor. Asemenea, joculeţe” le vor înlesni celor ce răspund de ele să menţină totodată mitul OZN-urilor viu, să testeze metode psihologice şi mijloace halucinogene, să constate dacă victimele se opun pe această cale, cum vehiculează mediile asemenea informaţii şi cum reacţionează la ele cercetătorii de OZN-uri şi, în final, opinia publică. În plus, poveştile acestea de groază vor contribui la îndepărtarea cercetătorilor serioşi de subiectul OZN-urilor. Bineînţeles că mulţi cercetători vor respinge indignaţi această teorie a conspiraţiei. Mai există însă un alt fapt care îi sprijină: lămurirea chestiunii asupra provenienţei autenticelor OZN-uri tot nu a avansat niciun pas. Abia cu soluţionarea ei va căpăta un sens pentru cazurile de răpire şi de contact (care le absoarbe actualmente energiile cercetătorilor). William H. Spaulding, întemeietorul ipotezei de manipulare statală rezumă cunoştinţele accesibile marelui public sub forma următoarei explicaţii pentru impenetrabilitatea fenomenului OZN: ultimii treizeci de ani au fost irosiţi în cercetările unui lucru care nici măcar nu există. Faptul că, în ciuda lipsei de logică a fenomenelor şi a materialelor doveditoare, s-a menţinut atâta vreme credinţa în farfuriile zburătoare nu face decât să probeze credibilitatea oamenilor. Impertinenţa şi spiritul inventiv al CIA şi al altor cercetători preocupaţi de acest subiect au creat trei generaţii de entuziasmaţi de OZN-uri şi au dat de lucru imaginaţiei publicului. Lucrul care îi conferă atâta importanţă mitului OZN-urilor este acela că în cadrul lui este vorba despre o veritabilă mişcare psihosocială, care a fost creată în zilele noastre şi care se mai răspândeşte încă şi în prezent.

OZN-uri prăbuşite – invenţie sau realitate?

Imediat după ce, în 1947 fuseseră vizionate primele. Farfurii zburătoare”, a început să circule zvonul că unul dintre obiectele zburătoare se prăbuşise şi ajunsese pe mâinile cercetătorilor americani. Gândirea este logică, luând în considerare numărul mare de OZN-uri aparent vizionate, din punct de vedere statistic era foarte plauzibil

ca mai devreme sau mai târziu unul dintre ele să fie accidentat sau lovit Argumentaţia aceasta se bazează însă pe supoziţia că în cazul OZN-urilor este vorba despre aparate de zbor din materie palpabilă, care ar putea suferi daune de pe urma influenţelor străine sau a unui eşec tehnic. Pe atunci nu exista niciun dubiu că OZN-urile erau asemenea aparate de zbor: doar provenienţa le-a mai rămas incertă. A fost pusă la îndoială ştirea despre farfuriile zburătoare prăbuşite, paradoxal tocmai printr-o publicare ce trebuia de fapt s-o dovedească. În 1950 a apărut cartea scriitorului american Frank Scully intitulată „Behind the Flying Saucers”. A devenit un best-seller atât în SUA, cât şi în Europa. Concludent este faptul că autorul nu era numai un editorialist de succes al revistei din lumea vedetelor „Varieties”, ci concomitent şi realizatorul lucrărilor „Fun în Bed”, „More Fun în Bed” şi Junior Fun în Bed” (de reţinut că nu este vorba despre un manual de sexologie, ci despre un mic breviar distractiv pentru pasionaţii de pat). Scully a afirmat că în timpul activităţii sale scriitoriceşti cunoscuse în Texas un bărbat pe nume Silas Newton care lucra în extracţia petrolieră, şi care îi povestise pe de altă parte despre un coleg de-al său, dr. Gee. Acesta ar fi ştiut din proprie experienţă că sub supravegherea armatei americane s-ar fi aflat trei OZN-uri, precum şi 16 extratereştri morţi cu o înălţime de aproximativ un metru. Cu toate acestea nu exista însă material doveditor. Povestea se baza pur şi simplu numai pe relatările acelui „dr. Gee”, care afirma despre sine că la cercetările obiectelor zburătoare, autorităţile apelaseră la el în calitate de expert. Lipsa dovezilor nu a împiedicat vânzarea a peste 60.000 de exemplare din cartea lui Scully. Urmarea a fost aceea că i-a înlesnit ziaristului J.P. Kahn ca printr-un articol scris doi ani mai târziu, acesta să convingă opinia publică de faptul că povestea era un veritabil rod al imaginaţiei. Cititorii au omis însă că demonstraţia lui Kahn abunda în stagnări şi inadvertenţe. Newton şi „dr. Gee” fuseseră etichetaţi drept escroci. Că mitul OZN-urilor prăbuşite a pierdut mai târziu numeroşi

adepţi, nu se datorează în întregime susceptibilităţii poveştii lui Scully. Opinia publică s-a îndreptat independent de acest lucru înspre ideea că OZN-urile nu ar fi fabricate de către om, ci ele ar fi produsele unor tehnologii extraterestre. Acum era plauzibil faptul că acestea nu erau condamnate la riscul eşecului tehnic, asemeni aparatelor de zbor pământene. Mitul avea să reînvie abia 25 de ani mai târziu. În aprilie 1976 a apărut în „Official UFO” (pe atunci o revistă luata foarte în serios) un articol semnat de renumitul cercetător Raymond Fowler şi intitulat „Ce se întâmplă cu OZN-urile prăbuşite?” Autorul prezenta un material nou doveditor, care era ieşit din comun: declaraţia întărită prin jurământ a unui tehnician, în care spunea că el însuşi cercetase la 21 mai 1953 epava unui OZN prăbuşit în Kingman, în statul american Arizona. S-a stârnit iarăşi interesul general pentru apariţiile misterioase. În vreme ce Leonard Stangfield, tot un expert cunoscut, depunea eforturi pentru aflarea de noi dovezi prin intermediul unor cercetări de proporţii, William Moore, Stanton Friedman şi Charles Berlitz se concentrau asupra unui caz ce avea să-şi dobândească o faimă mondială: aşa-numita epavă Roswell. Iată rezumatul evenimentelor: în seara de 2 iulie

1947, un cuplu care şedea în faţa casei sale din Roswell/New Mexico a văzut gonind pe cer un obiect strălucitor. Dimineaţa următoare, un fermier a găsit la aproximativ 120 km distanţă în direcţia de zbor a fenomenului, bucăţi ciudate de epavă pe păşunea lui, iar 250 km mai departe, un inginer şi mai mulţi arheologi au dat peste mai multe cadavre ciudate. Autorităţile au declarat că ar fi vorba despre un balon meteorologic. Apoi nu s-a mai auzit nimic despre cazul cu pricina până ce a fost preluat de Moore, Friedman şi Berlitz.

Există o sumedenie de cazuri similare. Aşa se face că pe 7 iulie

1948, observări neobişnuite ale radarului au semnalat faptul că în apropiere de Del Rio/Texas s-ar fi prăbuşit un obiect neidentificat la aproximativ 50 km

dincolo de graniţa mexicană. Cu aprobarea guvernului mexican trupele americane au început cercetările. Au găsit un disc metalic şi cadavrele carbonizate ale echipajului: fiinţe mai mult sau mai puţin asemănătoare oamenilor cu o înălţime de aproximativ 1, 50 m. Colonelul aviaţiei militare americane Whitcomb care vizionase şi el obiectul la locul prăbuşirii, a constatat că trupele mexicane stăpâneau între timp situaţia şi că izolau obiectul. Soldaţii participanţi la această intervenţie fuseseră evident avertizaţi că „le va părea rău”, dacă vor vorbi cuiva despre cele petrecute. Mulţi ani mai târziu, au apărut fotografii făcute aparent membrilor decedaţi ai echipajului de pe OZN. Ele fac în continuare obiectul unor dispute aprinse. La o dată insuficient cunoscută din anul 1952, un observator radar al aerobazei militare Muroc din California a urmărit pe monitorul său un obiect zburător ce se apropia cu mare viteză de sol. Când s-a constatat că se petrecuse într-adevăr o prăbuşire, acesta a fost instruit în felul următor: „dumneavoastră nu aţi văzut nimic!” Mai târziu a aflat că într-o regiune apropiată de deşert fusese găsit un OZN cu un diametru de aproximativ 10 m. Era din metal şi în mare măsură stins. La bord se aflau cadavrele unor fiinţe de vreo 1, 50 m.

Epava a fost păstrată un timp la baza militară şi apoi aparent dusă la o altă aerobază din Dayton/Ohio. Există în perioada cu pricina indicii întemeiate în ceea ce priveşte transportarea reală a unui obiect de dimensiuni mai mari la această aerobază în condiţii de mare secret. În legătură cu acelaşi incident se află probabil şi un film prezentat la dispoziţia înaltelor autorităţi militare unui grup de experţi selecţionaţi, între care se număra şi un anume domn T.E. Aflat în slujba armatei şi a aviaţiei militare în calitate de specialist în radare. Pelicula de cinci minute arăta un obiect argintiu sub formă de disc, care era aşezat în nisipul deşertului. În parteasuperioară se puteau distinge o cupolă şi o lucarnă deschisă. În preajma obiectului stăteau vreo 10 – 15 militari. Comparat cu înălţimea acestora, discul trebuia să aibă un diametru de circa 5 – 7 metri. În

continuare, înregistrările înfăţişau cadavrele a trei dintre membrii echipajului: erau mici şi asemănători oamenilor, cu capete supradimensionate. Spectatorii au fost rugaţi să reflecte pe marginea filmului, fără să povestească însă nimănui despre asta. După două săptămâni li s-a explicat că fusese vorba de o falsificare. Explicaţia aceasta este ciudată, având în vedere faptul că multe indicii demonstrează că filmul fusese prezentat ofiţerilor din diferite aerobaze militare. În afară de acest lucru, ar fi fost necesare mult timp şi eforturi pentru a înscena aceste înregistrări atât de verosimil. Indiciul cel mai convingător pentru acest proces este declaraţia acordată în 1973 întărită prin jurământ şi semnată cu pseudonimul Fritz Werner. Identitatea martorului este cunoscută. Werner ne asigură că a participat la cercetarea unui OZN prăbuşit. Ca inginer aflat în slujba aviaţiei militare în apropiere de Kingman/Arizona în 1953, a fost transportat cu un autobuz cu geamuri fumurii în care a călătorit vreme de cinci ore împreună cu alţi 15 colaboratori. I s-a explicat lui şi colegilor săi că s-ar fi prăbuşit un aparat de zbor strict secret al aviaţiei militare şi că fiecare dintre ei trebuia să examineze accidentul respectiv din perspectiva propriei specializări. Potrivit descrierii făcute de Werner, obiectul semăna cu două farfurii adânci întoarse una peste alta, cu un diametru de circa 10 m. Fusese construită dintr-un metal argintiu, iar accesul fusese posibil printr-o lucarnă. Misiunea lui specială constase în a reconstitui pe baza urmelor viteza de cădere a obiectului. N-a găsit niciun dispozitiv terestru, nici adâncituri sau zgârieturi. Pe o masă dintr-un cort aflat în apropiere a văzut culcată o fiinţă asemănătoare omului, cu o înălţime de circa 1, 30 m. Experţilor nu numai că li s-a interzis să vorbească cuiva despre incident, dar chiar să şi discute între ei. Un meteorolog pe nume Daly, aflat pe atunci tot în slujba aviaţiei militare, declară că în 1953 a fost dus într-un loc necunoscut lui, dar foarte cald şi nisipos pentru a examina acolo modul de construcţie al unui aparat de zbor argintiu şi metalic. Nu văzuse niciun membru al echipajului, dar

ajunsese la concluzia că obiectul nu era de provenienţă pământeană. Este importantă şi declaraţia soţiei unui soldat de pază de pe aerobaza militară Wight-Patterson, care jucase un rol în legătură cu incidentele numite până acum. Soţia a afirmat că în aceeaşi perioadă, bărbatul ei văzuse cum cercetătorii examinau cadavrele unor fiinţe asemănătoare oamenilor, înalte de 1 m şi cu nişte capete imense. O femeie angajată de asemenea pe platforma Wight. Patterson, a cărei sarcină era catalogarea întregului material aflat în legătură cu OZN-urile care era pus la dispoziţia aerobazei, a declarat la rându-i că a văzut cum erau transportate cadavrele a doua fiinţe asemănătoare oamenilor, care aveau 1, 50 m înălţime şi capete supradimensionate. În martie 1964 a fost anunţată prăbuşirea unui OZN plat şi rotund pe muntele Chiptec din Mexic. Reprezentanţii autorităţilor voiau să-l ducă în oraşul învecinat, San Cristóbal de la Casas – căpetenia tribului Cholula al băştinaşilor de acolo, a declarat că ar fi vorba despre un dar dumnezeiesc şi al Sfintei Fecioare şi nu i-a lăsat astfel să-l ia. La Tarija, regiunea cea mai izolată şi îndepărtată a Boliviei, diferiţi observatori au vizionat pe 6 mai 1978 un obiect strălucitor care se deplasa pe cerul după-amiezii. Conform descrierii generale, era vorba despre un cilindru metalic, cu o lungime de 7 – 8 m, care nu era dotat cu ferestre sau alte structuri exterioare, dar care prezenta fără îndoială aspectul unui aparat de zbor. Strâns în urma lui venea încă un obiect zburător, însă de dimensiuni mai reduse. La puţine secunde după apariţia sa, s-a auzit bubuitura unei explozii puternice, însoţită de un „cutremur” ce-a fost înregistrat de seismografele de pe o arie de 200.000 km². După prăbuşire s-a observat îndepărtarea aparatului celui mai mic. OZN-ul se deplasa mult prea încet pentru a putea fi considerat un meteorit. Potrivit cercetărilor, era exclusă posibilitatea întoarcerii vreunui satelit pe Pământ. În timp ce presa se hazarda în cele mai mari speculaţii, autorităţile au dispus interzicerea circulaţiei informaţiei. Reporterii au văzut cum a fost expediat obiectul, declarând că aviaţia militară americană

îl transportase în Statele Unite. NASA a dezminţit a fi implicată în acest incident. Prezentarea făcută aici este reconstituirea unei mulţimi de date contradictorii şi are statutul de versiune finală, disponibilă în acest moment. Fireşte că nu ia însă în consideraţie decât jumătate din cazurile devenite cunoscute. E drept că materialul nu este foarte convingător, nu poate fi însă ignorat, deoarece acest lucru ar însemna etichetarea unui mare număr de martori fără nicio legătură între ei drept mincinoşi.